

Maigret

**Georges
Simenon**
**Maigret
és a
gengszterek**

GEORGES SIMENON

**MAIGRET ÉS A
GENGSZTEREK**

agave
könyvek

Maigret, Lognon Et les Gangsters © 1952, Georges Simenon Limited.
All rights reserved.

Maigret és a gengszterek © 2013, minden jog fenntartva.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Georges Simenon: Maigret, Lognon Et les Gangsters, Livre de Poche, 2010

Fordította: Ertl István

ISBN: 978 61 5527 227 1
Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint, Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Sorozatszerkesztő: Kálai Sándor
Szerkesztő: H. Kovács Mária
Korrektor: Boncz Éva

Nyomta és kötötte a Pauker nyomda, 2013-ban
Felelős vezető: Vértés Gábor ügyvezető

Műfaj: krimi

1. Fejezet

Amelyben Maigret kénytelen Madame Lognon nyavalváival és gengsztereivel foglalkozni

– Rendben van... Rendben... Igen, uram... Dehogyan... Nyugodt lehet, megteszek minden tőlem telhetőt. Úgy van... Üdvözlöm... Hogyan? Mondom: üdvözlöm... Nem, semmi baj... Viszonthallásra, uram...

Maigret legalább tizedszerre tette vissza a telefonkagylót, már nem is számolta pontosan. Rágyújtott a pipájára, szemrehányó pillantást vetett az ablakon túl kitartóan zuhogó hideg esőre, és tollat ragadva újból belemélyedt az egy órája elkezdett jelentésébe, amely csak nem akart fél oldalnál hosszabbra sikeredni.

Nem is csoda, hiszen alig írt le egy szót, máris elkalandoztak a gondolatai, az esőn járt az esze, az igazi téli hidegnek ezen az undok előhírnökén, amely olyan ügyesen férkőzik be az ember sálja alá, szivárog be a cipőjébe, folyik le kövér csöppekben a kalapjáról, rosszkedvre hangol, megágyaz a náthának, és otthon marasztalja a házuk ablakaiban szellemalakként feltűnő embereket.

Talán ezért unatkoznak annyira, hogy mindnek telefonálni támad kedve? Egymást érték a hívások, és az iménti kilenc-tízből legfeljebb háromnak volt valami értelme. És máris újból csörrent a készülék. Maigret úgy nézett rá, mintha legszívesebben pozdorjává zúzná, de végül mégis belevakkantott:

- Halló!
- Madame Lognon csakis személyesen magával akar beszélni.
- Madame kicsoda?
- Lognon.

Nem elég, hogy már amúgy is fölingerelte a ronda idő, most még viccelődnek is vele? A vonal túlsó végéről váratlanul annak a rendőrnek a nevét hallotta, akit mindenki csak Balfácán felügyelőként emlegetett: az egész párizsi rendőrség leggyászosabb alakjáét, aki olyan legendás módon vonzotta a balszerencsét, hogy egyesek szerint még szemmel verni is képes volt.

Ráadásul nem is maga Lognon hívta fel, hanem a felesége. Ővele Maigret csak egyszer találkozott, a házaspár montmartre-i lakásán, a Constantin-Pecqueur téren. Azóta nem is tudott neheztelni a felügyelőre, csak kerülte, amennyire tehetette, de teljes szívéből szánta.

– Adja a hölgyet... Halló! Madame Lognon?

– Elnézést kérek, hogy zavarom, főfelügyelő úr...

A nő minden szótagot gondosan, külön ejtett, mint aki így akarja jelezni, hogy volt gyerekszobája. Maigret megjegyezte, hogy november tizenkilencedike, csütörtök volt. A kandallópárkányon a fekete márványóra délelőtt tizenegyet mutatott.

– Nem ragaszkodtam volna hozzá, hogy személyesen önnel beszéljek, ha nem volna rá jó okom.

– Hallgatom, asszonyom.

– Ön jól ismer mindkettőnket. Tudja, hogy...

– Igen, asszonyom.

– Feltétlenül találkoznom kell önnel, főfelügyelő úr. Borzasztó dolgok történnek, és én félek. Ha nem volna ilyen gyönge az egészségem, magam szaladnék el az Orfèvres rakpartra. De amint tudja, már évek óta ki se tudok mozdulni az ötödik emeletről.

– Hogyha jól értem, azt szeretné, ha fölkeresném.

– Nagyon szépen kérem, Maigret úr.

Rendkívüli kérés. A nő udvarias volt, de határozott.

– A férje nincsen otthon?

– Eltűnt.

– Hogyan? Lognon eltűnt? Mikor?

– Nem tudom. Az irodájában nincs, és senki nem tudja, hová lett. És ma reggel megint nálunk jártak a gengszterek.

– A kicsodák?

– A gengszterek. El fogok mondani magának mindent. Akkor is, ha Lognon megharagszik rám. Nagyon félek.

– Úgy érti, hogy ismeretlenek hatoltak be magukhoz?

– Igen.

– Erőszakkal?

– Igen.

– Amikor maga otthon volt?

– Akkor.

– Elvittek valamit?

– Talán iratokat. Nem tudtam ellenőrizni.

– Ez ma délelőtt történt?

– Fél órával ezelőtt. De a két másik ember már tegnapelőtt is járt itt.

– És a férje hogyan reagált?

– Őt azóta nem láttam.

– Máris jövök.

Maigret még most se akarta elhinni az egészet. Vagy nem nagyon. Megvakarta a fejét, kiválasztott és zsebre vágott két pipát, majd benyitott a felügyelők irodájába.

– Hallott valaki mostanában Lognonról?

A Lognon név mindig mosolyt csalt a kollégák ajkára, de hallani senki nem hallott felőle. Lognon felügyelő ugyan szörnyen szeretett volna öközójük tartozni az Orfèvres rakparti főkapitányságon, ám csak a IX. kerület kettes körzetében szolgált, a La Rochefoucauld utcai kapitányságon volt az irodája.

– Ha valaki keresne, egy óra múlva itt vagyok. Van szabad kocsi odalent?

Magára kapta vastag felöltőjét, az udvaron beszállt egy kis rendőrautóba, a sofőrnek megadta a Constantin-Pecqueur téri címet. Az utcák éppen olyan komorak voltak, mint a várakozók az Északi pályaudvar üveg előteteje alatt. Az eltompult járókelők már föl se kapták a lábukat, ha egy elhaladó jármű fölcsapta a latyakot a járdára.

Az évszázados ház semmivel sem tűnt ki a szomszédai közül, liftje nem volt.

Maigret szuszogva fölkapaszkodott az ötödikre. Kopognia sem kellett, máris nyílt az ajtó, és a vöröslő szemű-orrú Madame Lognon beeresztette.

– Olyan hálás vagyok, hogy eljött! – motyogta. – Ha tudná, mennyire csodálja magát a szegény férjem!

Ebből egy szó sem volt igaz. Lognon utálta Maigret-t. Lognon mindenkit utált, akit az Orfèvres rakpartra vezérelt a jó sors, minden egyes főfelügyelőt, bárkit, aki magasabb rangban volt önála. A feletteseit azért utálta, mert a felettesei voltak, a fiatalabbakat meg azért, mert fiatalabbak. Lognon tehát...

– Foglaljon helyet, főfelügyelő úr...

Az alacsony, sovány, kócos nő csúnya lila flanelpongyolát viselt. Szeme karikás volt, orrlyukai kicsik, kezét minduntalan a bal mellkasához emelte, mint akinek szívbántalmai vannak.

– Inkább nem is nyúltam semmihez, hogy maga is lássa...

A szűk kis lakásban minden apró volt: az étkező, a nappali, a háló, a konyha és a mosdófülke, a bútoroktól nem is lehetett teljesen kinyitni az ajtókat. Az ágyon egy fekete macska hevert összegömbölyödve.

Madame Lognon az étkezőbe tessékelte Maigret-t; a nappalit, úgy látszik, nem is használták. A komód fiókjai étkészlet helyett összevissza beledobált papírokkal, füzetekkel, fényképekkel voltak teli, a kiszórt levelekből a padlóra is jutott.

– Azt hiszem – kezdte Maigret, és még nem mert pipára gyújtani –, jobb, ha a legelején kezdi. Az előbb, amikor felhívott, gengsztereket említett.

De az asszony előbb azt mondta, olyan hangon, mint aki megszokta, hogy sokat el kell túrnie:

– Gyújtson rá nyugodtan.

– Köszönöm.

– Szóval már kedd reggel óta...

– Vagyis már tegnapelőtt óta...?

– Úgy van. Ezen a héten Lognon éjszakás. Kedden reggel szokás szerint nem sokkal hat óra után ért haza. De miután evett, nem feküdt le azonnal, ahogy szokott, hanem csak járkált fel-alá egy órán át a lakásban, hogy egészen beleszédültem.

– Gondterheltnek tűnt?

– Tudja, hogy milyen lelkiismeretes ember az, főfelügyelő úr. Mondom is neki mindig, hogy túl lelkiismeretes, hogy tönkreteszi az egészségét, hogy nem hálálja ezt meg neki senki. Elnézését kérem, hogy ilyen őszintén beszélek, de maga is biztosan belátja, hogy Lognonnal soha nem bántak úgy, ahogy megérdemelné. Neki a munkája a mindene, állandóan emészti magát...

– Szóval kedden reggel...

– Nyolc órakor lement bevásárolni. Szégyellem, hogy ilyen magatehetetlen lettem, sehogyan se tudom hasznossá tenni magam, de hát nem tehetek róla. Az orvos nem enged lépcsőt mászni, így kénytelenségből Lognon veszi meg, amit kell. Tudom, hogy nagy kár ilyennel terhelni szegényt, és ahányszor csak...

– Tehát kedden reggel...?

– Bevásárolt, azután azt mondta, le kell ugrania az irodába, aligha marad el soká, és aludni majd délután fog.

– Arról nem ejtett szót, hogy milyen ügyön dolgozik?

– Ilyesmiről soha nem beszél. Ha ne adj' isten mégis rákérdezek, azt feleli, hogy köti a szakmai titoktartás.

– És azóta nem is jött haza?

– De igen, tizenegy óra körül.

– Ugyanaznap?

– Igen. Kedden délelőtt tizenegy körül.

– Még akkor is ideges volt?

– Nem tudom, az idegességtől volt-e olyan, vagy csak a náthától. Összeszedett valahol egy alapos megfázást. A lelkére kötöttem, hogy kúrálja ki magát, de erre csak annyit mondott, hogy majd később, most nem ér rá, megint el kell mennie, majd vacsorára hazajön.

– És hazajött?

– Várjon csak. Úristen! Csak most gondolok bele, hogy talán nem is látom többet! Olyan sokszor a szemére hánytam, hogy nem érdekli a felesége, hogy csak a munkája izgatja...

Maigret beletörődve várta, hogy mire fog kilyukadni. Kényelmetlenül ült a merev támlájú széken, de nem mert hátradőlni, mert nem bízott a bútor szilárdságában.

– Egy negyedórája se volt még, hogy elment, amikor egy óra tájban lépéseket hallottam a lépcsőházból. Azt hittem, a hatodikra megy föl valaki, mert ott egy olyan nőcske lakik, aki, mondhatom magának...

– Szóval lépéseket hallott a lépcsőházból...

– És pont az én ajtóm előtt állt meg az illető. Tudja, épp akkor feküdtem le, mert az orvos előírta, hogy minden étkezés után pihenjek le egy kicsit. Kopogtak az ajtón, de nem válaszoltam. Lognon szerint, aki nem mutatkozik be, annak jobb, ha nem mondok semmit. Akinek olyan a munkája, mint az övé, az elkerülhetetlenül szerez magának ellenségeket, nem igaz? Meglepődtem, amikor egyszer csak kinyílt az ajtó, aztán lépteket hallottam az előszobából, az étkezőből. Ketten voltak, két férfi. Benéztek a szobámba, megláttak az ágyamban.

– Meg tudta figyelni őket?

– Rájuk szóltam, hogy távozzanak, különben hívom a rendőrséget, már nyúltam is a telefonért az éjjeliszekrényen.

– Mire ők...?

– Az egyik, az alacsonyabbik, elővette a revolverét, és valami idegen nyelven szólt hozzám, biztosan angolul.

– Hogy néztek ki?

– Nem is tudom, hogyan írjam le őket. Nagyon jól voltak öltözve. Mindketten cigarettát szívtak. A kalapjukat nem vették le. Mintha meglepte volna őket, hogy nem találják, amit vagy akit keresnek. „Hogyha a férjemmel akarnak beszélni” – mondtam volna, de oda se figyeltek. A magasabbik körülnézett a lakásban, amíg a másik rajtam tartotta a szemét. Emlékszem, hogy még az ágy alá meg a szekrényekbe is benéztek.

– A fiókokat is ők túrták föl?

– Nem, azok nem ők voltak. Ezek nem maradtak öt percnél tovább, nem kérdeztek semmit, és olyan nyugodtan távoztak, mintha mi sem volna természetesebb a látogatásuknál. Persze odasiettem az ablakhoz, láttam is, hogy a járdán vitatkoznak egy nagy fekete gépkocsi mellett. Aztán a nagyobbik beszállt, a másik

gyalog ment a Caulaincourt utca sarkáig. Azt hiszem, bement a sarki kocsmába. Azonnal telefonáltam a férjem irodájába.

– S a férje ott volt?

– Igen, épp akkor érkezett. Beszámoltam róla, hogy mi történt.

– Meglepettnek tűnt?

– Nehéz lett volna megmondani. Telefonban mindig olyan furcsa.

– Megkérte, hogy írja le neki a két férfit?

– Igen. Úgy is tettem.

– Akkor most mondja el nekem is.

– Nagyon barna bőrű volt mindkettő, mint az olaszok, de biztos vagyok benne, hogy nem olaszul beszéltek. A magasabbik lehetett a főnök, egész jó kiállítású férfi, alig indult még házasságnak, olyan negyvenévesforma. Még a haja is, mintha egyenest a fodrásztól jött volna.

– És a kisebbik?

– Az közönségesebbnek tűnt, betört orrú, a füle mint egy bokszolóé, az egyik elülső foga aranyból. Gyöngyházszerű kalapot és szürke felöltőt viselt, a másik meg vadonatúj teveszőr kabátot.

– A férje nem szaladt haza azonnal?

– Nem.

– A körzeti járőrt se küldte fel?

– Azt se. Ne nyugtalankodjak, mondta, akkor se, ha most több napig nem jönne haza. Megkérdeztem, hogy akkor mit fogok enni, mire azt felelte, hogy megoldja.

– És megoldotta?

– Igen. Másnap reggel házhoz szállítottak mindent, amire szükségem van. Ma reggel megint jöttek.

– Tegnap Lognon nem adott hírt magáról?

– De, kétszer is felhívott.

– És ma telefonált?

– Egyszer, úgy kilenc óra körül.

– Nem tudja, honnan hívta?

– Nem. Soha nem mondja meg, merre jár. Nem tudom, más felügyelők mit mondanak el a feleségüknek, de az én férjem...

– Beszéljünk a ma délelőtti látogatókról.

– Megint lépéseket hallottam a lépcsőházból.

– Hány órakor?

– Nem sokkal tíz óra után. Nem néztem meg a vekkert. Talán fél tizenegy is volt már.

– Megint ugyanaz a két férfi járt itt?

– Csak egy ember jött, akit még soha nem láttam. Nem kopogott, egyből bejött, mintha kulcsa lett volna a lakáshoz. Talán álkulcsot használt. A konyhában voltam, zöldséget pucoltam. Fölálltam a székemből, de máris ott állt az ajtóban. „Ne mozduljon”, mondta. „És egy hangot se! Nem fogom bántani.”

– Akcentusa volt?

– Igen, és több hibát is vétett. Ez már egészen biztosan amerikainak nézett ki, magas, vörösesszőke, széles vállú férfi, folyton gumit rágott. Kíváncsian nézdegélt körbe, mint aki még soha nem járt párizsi lakásban. Ahogy körülnézett a nappaliban, rögtön észrevette Lognon huszonöt éves szolgálati emléklapját.

Az aranyberakásos fekete fakeretbe foglalt oklevélen rondírással volt feltüntetve Lognon neve és rangja.

– „Szóval zсарu!”, mondta a férfi. „Most hol van?” Azt feleltem, hogy nem tudom, de ez mintha nem zavarta volna. Elkezdte kirángatni a fiókokat, nézegette a papírokat, összevissza dobált mindent, volt, ami a padlóra esett. Talált egy régi, tizenöt éves fotót, amelyik együtt ábrázol kettőnket, bólogatva szemügyre vett engem, aztán zsebre vágta a képet.

– Tehát úgy tűnt, mintha nem számított volna rá, hogy a férje a rendőrségnél dolgozik?

– Nem lepődött meg különösebben, de úgy érzem, hogy amikor belépett, még nem tudta.

– Megkérdezte, hogy melyik részlegnél van?

– Azt kérdezte, hol találhatná meg. Azt mondtam neki, hogy nem tudom, a férjem nekem soha nem beszél a munkájáról.

– És ezt annyiban hagyta?

– Tovább keresgélt, mindent elolvasott, ami a kezébe került.

– A férje hivatalos papírjai is abban a fiókban voltak?

– Igen. A férfi a fényképpel együtt zsebre tette őket. A pohárszék felső polcán talált egy üveg calvadost, abból töltött magának egy nagy pohárral.

– Ez minden?

– Ő is benézett az ágy alá meg a két szekrénybe. Visszament az ebédlőbe, hogy megigyon még egy pohárral, aztán gunyorosan elköszönt, és elment.

– Megfigyelte, hogy volt-e rajta kesztyű?

– Igen, disznóbőr kesztyűt hordott.

– A másik kettő is?

– Azt hiszem, rajtuk is volt kesztyű. Azon legalábbis volt, aki a revolverével fenyegetett.

– Ezúttal is odament az ablakhoz?

– Igen. Láttam, hogy kilép a házunk kapuján, és odamegy a múltkori két férfi közül a kisebbikhez, aki már a Caulaincourt utca sarkán várta. Rögtön felhívtam a La Rochefoucauld utcai kapitányságot, Lognont kértem a telefonhoz. Közölték, hogy még nem látták aznap délelőtt, nem is várták, és amikor rákérdeztem, hozzátették, hogy az előző éjjel sem jött be az őrre, pedig szolgálatban lett volna.

– Beszámolt nekik a történetekről?

– Nem. Nekem rögtön maga jutott eszembe, főfelügyelő úr. Tudja, én jobban ismerem Lognont akárki másnál. Mindenben élen szeretne járni. Eddig soha senki nem ismerte el az érdemeit, de magáról gyakran beszélt nekem, tudom, hogy maga nem olyan, mint a többi, hogy maga nem undok vele, hogy... Félek, Maigret úr. A férjem biztos önmagánál sokkal erősebb emberekkel akadt össze, és csak a jóisten a megmondhatója, hogy hol lehet most...

A hálósobában megcsörrent a telefon.

Madame Lognon összerezte.

– Megengedi?

Maigret hallotta, ahogy hideg hangon beleszól:

– Micsoda? Te vagy az? Hol voltál eddig? Telefonáltam az Örsre, ott azt mondták, hogy tegnap óta be se tetted a lábad. Itt van nálunk Maigret főfelügyelő úr...

Maigret közelebb lépett, nyújtotta a kezét a kagylóért.

– Szabad?... Halló! Lognon?

A vonal túlsó végén a másik hallgatott, nyilván összeszorított fogakkal meredt maga elé.

– Mondja csak, Lognon, hol van most?

– Az irodámban.

– Én pedig a maga lakásán vagyok a feleségével. Beszélnem kell magával. Benézek a La Rochefoucauld utcába, úgyszólván útba esik. Várjon meg ott... Micsoda?

Mire a felügyelő, dadogva:

– Jobb volna valahol másutt. Majd elmagyarázom, főfelügyelő úr...

– Akkor legyen az Orfèvres rakparton egy félóra múlva. Letette a kagylót, visszament a pipájáért, vette a kalapját.

– Maga szerint nincsen semmi baj?

S mivel Maigret értetlenül nézett az asszonyra, az hozzátette:

– Olyan óvatlan, olyan túlbuzgó, hogy néha...

– Hívják be!

Lognon csuromvizes volt, és olyan sáros, mintha egész éjjel az utcákat rőtta volna, s a makacs náthája miatt állandóan a markában szorongatta a zsebkendőjét. Enyhén félredöntött fejfel állt a szoba közepén, mint aki arra számít, hogy jól lehordják.

– Üljön le, Lognon. Most jövök maguktól.

– Mit mondott a feleségem?

– Gondolom, mindent elmondott, amit tudott.

Erre elég hosszú csend következett, Lognon ki is fújta az orrát, közben nem mert Maigret szemébe nézni, a főfelügyelő pedig, aki jól ismerte az érzékenységet, nem tudta, hogyan vágjon bele.

Ahogy Madame Lognon bemutatta a férjét, az igen közeljárt a valóságához. Bolond módon éppen a túlbuzgósága miatt keveredett unos-untalan galibákba, hiszen órá fenekedett az egész világ, összeesküdött ellene mindenki, hogy ne léptessék elő, és ne foglalhassa el az őt megillető helyet az Orfèvres rakparti különleges ügyosztályon.

Az volt a legzavaróbb, hogy Lognon nem is volt ostoba, csakugyan lelkiismeretesen végezte a dolgát, és keresve sem lehetett volna nála becsületesebb embert találni.

– Agyban van a feleségem? – kérdezte végül.

– Amikor odaértem, már fölkelt.

– Haragszik rám?

– Nézzen rám, Lognon. Ne legyen ilyen feszült. Én csak annyit tudok, amennyit a felesége elmondott, de elég magára nézni, és az ember rögtön látja, hogy valami nincs rendben. Maga nem a beosztottam, így akármit is műveit, nekem ahhoz semmi közöm. De ha már egyszer a felesége énhozzám fordult, akkor talán jobb, ha beszámol nekem a történetekről, nem igaz?

– De, azt hiszem, igen.

– Akkor viszont arra kérem, hogy mondjon el mindent, érti? Ne csak úgy tessék-lássék.

– Értem.

– Jó, akkor rágyújthat.

– Én nem dohányzom.

Valóban így volt, Maigret meg is feledkezett róla. Lognon a neje miatt nem dohányzott, mert annak megfájdult a feje a cigarettaszagtól.

– Mit tud ezekről a gengszterekről?

Mire Lognon mély meggyőződéssel felelt:

– Szerintem ezek tényleg gengszterek.

– Amerikaiak?

– Igen.

– Hogyan került kapcsolatba velük?
– Magam sem tudom. De most már úgyis mindegy, mindent bevallhatok magának, ha kirúgnak is.

Lognon mereven nézte az íróasztal lapját, az alsó ajka remegett.

– Előbb-utóbb úgyis meg kellett lennie.

– Micsodának?

– Hisz tudja jól maga is. Csak azért tartanak meg az állásomban, mert nem tudják, hogyan szabaduljanak meg tőlem, hogy miért hibáztathatnának, pedig már évek óta készülnek rá...

– Kicsoda?

– Mindenki.

– Ugyan már, Lognon!

– Főfelügyelő úr?

– Nem tudna egy kicsit megfedkezni az üldözési mániájáról?

– Elnézését kérem.

– Húzza ki magát, és nézzen a szemembe! Így ni! Most már úgy beszélhetünk, mint férfi a férfival.

Lognon nem sírt, csak a náthától könnyezett a szeme, mégis idegesítő volt látni, hogy állandóan az arcához emelgeti a zsebkendőjét.

– Hallgatom.

– A hétfőről keddre virradó éjszaka történt.

– Amikor szolgálatban volt?

– Igen. Hajnali egy óra körül. Épp lesben álltam.

– Hol?

– A Notre-Dame-de-Lorette templom kerítésénél, a Fléchier utca sarkán.

– Az már nem a maga körzete, ugye?

– Éppen a körzethatárra esik. A Fléchier utca a hármaskörzetben van, de én a Martyrs utca sarkán lévő kis bárt tartottam szemmel, az már az én körzetem. Jelentették, hogy egy alak éjjel néha kokaint árul ott. A Fléchier utca elég sötét, és ilyen későn szinte egy lélek se jár arra. Szóval a templom rácskerítéséhez lapultam. Egyszer csak egy autó fordult be a Châteaudun utca felől, lassított, aztán amikor már tíz méterre se volt tőlem, egy pillanatra megállt. Az utasai nem is sejtették, hogy ott vagyok a közelükben. Kinyílt a kocsijátaja, egy emberi testet dobtak ki a járdára, s aztán már hajtottak is tovább a Saint-Lazare utca felé.

– Fölírta az autó rendszámát?

– Igen. De először is a földön fekvő emberhez szaladtam. Szinte megesküdnék rá, hogy halott volt, de biztos nem lehetek benne. A

sötétben a mellkasához értem, és amikor visszahúztam a kezem, ragacsos volt a friss vértől.

Maigret összehúzott szemöldökkel dörmögte:

– A jelentésben ennek nyomát sem láttam.

– Tudom.

– Mindez a Fléchier utcában történt, vagyis a hármas körzet egy járdáján.

– Úgy van.

– De hogy lehet, hogy...

– Mindjárt elmondom... Tudom, hogy helytelenül jártam el. Talán nem is fog hinni nekem.

– Mi történt a holttesttel?

– Hát épp ez az! Mindjárt elmondom. Nem láttam sehol posztos rendőrt. Az a kis bár, száz méternél is közelebb, nyitva tartott. Oda mentem, hogy telefonáljak.

– Kinek?

– A hármas körzet kapitányságát akartam hívni.

– És megtette?

– Bent a pultnál kértem egy tantuszt. Akaratlanul kinéztem az utcára, ahol egy második autó éppen akkor fordult ki a Fléchier utcából a Notre-Dame-de-Lorette utcába. Lefékezett, nagyjából ott, ahol a holttestet hagytam. Erre kiszaladtam a bárból, hátha le tudom olvasni a rendszámát, de ahhoz már túl messze volt.

– Talán taxi lehetett?

– Nem hiszem. Minden nagyon gyorsan játszódott le. Támadt egy megérzésem. A templomhoz szaladtam. A holttest már nem volt ott a kerítés mellett, ahol hagytam.

– Nem riadóztatott?

– Nem.

– Az se jutott eszébe, hogy az első autót a rendőrség talán feltartóztathatná a rendszáma alapján?

– Dehogynem. De úgy gondoltam, hogy akik ezt elkövették, azok nem olyan ostobák, hogy sokáig közlekednének ugyanazzal az autóval.

– Jelentést nem írt?

Maigret számára persze világos volt minden. Ez a szerencsétlen flótás már hosszú-hosszú évek óta vár a nagy fogásra, amitől majd dicsfény övezi. De ez az ember mintha tényleg kihívta volna maga ellen a sorsot. Kevés körzetben történt több bűntény, mint éppen az övében. Mégis, akárhányszor sor került egyre, Lognon vagy éppen nem volt szolgálatban, vagy valamilyen okból a különleges ügyosztály vonta saját hatáskörébe az ügyet.

– Tudom, hogy helytelenül jártam el. Erre szinte már a helyszínen rádöbbsentem, de mivel nem riadóztattam, akkor már késő volt.

– Megtalálta az autót?

– Reggel bementem a prefektúrára, és a listákból kiderítettem, hogy a kocsit egy Maillot kapu környéki kölcsönző tulajdona. Ez egy olyan hely, ahol akár egy napra, akár egy hónapra lehet kocsit bérelni sofőr nélkül.

– Addigra visszahozták a kocsit?

– Nem. Két nappal korábban határozatlan időre vették ki. Láttam a kölcsönzői kártyát, egy bizonyos Bill Larnert nevére szökött, amerikai állampolgár, szálláshelye Hotel Wagram, Wagram sugárút.

– És ott megtalálta Larnert?

– Hajnali négy körül távozott a szállodából.

– Úgy érte, hogy hajnali négyig a szobájában volt?

– Igen.

– Vagyis nem az autóban?

– Bizonyos, hogy nem. Az éjszakai portás látta, amikor éjfél körül belépett. Azután Larnert fél négykor telefonon keresték, mire szinte azonnal távozott.

– Poggyászosan?

– Nem. Távozóban közölte, hogy kimegy egy barátjáért a pályaudvarra, és hogy reggelire visszaér.

– Persze nem ért vissza.

– Nem.

– És az autóval mi lett?

– Délelőtt az Északi pályaudvar közelében került elő.

Lognon sokadszorra kifújta az orrát, és bűnbánóan tekintett Maigret-re.

– Ismétlem, tudom, hogy helytelenül jártam el. Már csütörtök van, és nekem kedd reggel óta nem sikerül kibogoznom a szálakat. Azóta nem is jártam otthon.

– Miért nem?

– A feleségem nyilván elmondta, hogy kedden szinte még ki se tettem a lábam az ajtón, máris keresték. Figyelmeztetni akartak, nem igaz?

Maigret hagyta, hadd beszéljen.

– Szerintem ez azt jelenti, hogy miután kihajították a holttestet a járdára, észrevettek engem a sötétben. Sejtették, hogy följegyeztem a kocsit rendszámát. Persze az első autóról beszélek, hiszen kettő volt. így abból az autóból sürgősen kiszálltak, aztán

telefonáltak Bill Larnernek, figyelmeztették, hogy az autókölcsönző adatai alapján nyilván a nyomára lel a rendőrség.

Maigret türelmesen rajzolgatott az itatósára.

– És azután?

– Nem tudom. Csak feltételezéseim vannak. Biztosan átnézték az újságokat, és megállapították, hogy egyik sem ír az ügyről.

– Mit gondol, hogyan találtak a maga nyomára?

– Csak egy magyarázatot tudok elképzelni, és ha így van, akkor ezek az emberek nagyon ravaszak, igazi profik. Lesben állhattak az autókölcsönzőnél, és miután érdeklődtem ott, a nyomomba szegődtek. Hazamentem ebédelni, s miután távoztam, behatoltak a lakásba.

– Azt remélték, hogy ott a holttest?

– Maga is így gondolja?

– Nem tudom... És azóta miért nem járt otthon?

– Mert szerintem őrt állnak a ház előtt.

– Fél, Lognon?

Lognon orcái ugyanolyan vörösek lettek, mint a krumpliorra.

– Tudtam előre, hogy mindenki ezt gondolja majd. De ez nem igaz. Csak meg akartam őrizni a mozgásszabadságomat. Kivettem egy szobát egy Clichy téri kis szállóban, és azóta rendszeresen felhívom a feleségemet. Éjt nappallá téve dolgozom. Száznál is több szállodát végigjártam, előbb a Ternes negyedben, a Wagram sugárút környékén, azután az Operához közelebb is. A nejem elmondta, hogy nézett ki a két férfi, aki nálunk járt. Elmentem az idegenrendészetre is, a prefektúrára. És közben persze elvégeztem a rendes feladataimat is.

– Egyszóval azt remélte, hogy egyedül is a végére tud járni az ügynek?

– Eleinte igen. Azt hittem, képes leszek rá. Most aztán ítélnének felőlem úgy, ahogy akarnak.

Szegény Lognon! Időnként szinte az volt az ember érzése, hogy nem is egy negyvenhét éves, előnytelen külsejű rendőrrel áll szemben, hanem egy dacos, nehezen kezelhető kamasszal, aki megátalkodottan szembeszegül a felnőttek világával.

– Ma délelőtt újabb látogató járt a feleségénél. Nem tudta elérni magát, ezért engem hívott.

A felügyelő leverten nézett Maigret-re, mint akinek most már ügyis minden mindegy.

– De most nem a keddi két férfi járt nála, hanem egy magas, vörösesszőke illető...

– Bill Larnernek – nyögte Lognon. – Ilyen leírást kaptam róla.

– Aztán az utcán már várt rá a két alak egyike. Larner legalább egy fényképet zsebre tett magáról, és alighanem iratokat is elhozott a lakásról.

– Gondolom, fegyelmet kapok.

– Erre még később is visszatérhetünk.

– Később, mikor?

– Majd ha végeztünk a nyomozással.

Lognon összevonta a szemöldökét, arca komor maradt, hitetlenkedve nézett Maigret-re.

– Egyelőre az a legsürgősebb teendőnk, hogy megtaláljuk ezeket az alakokat, nem igaz?

– Nekem is?

Maigret nem válaszolt, Lognon pedig legalább három percig fújdogálta az orrát.

Amikor kilépett az irodából, bárki megesküdtött volna rá, hogy az imént sírt.

2. Fejezet

Amelyben ugyan kétes hírű alakok bukkannak fel, ám Lognon felügyelőről kiderül, hogy volt gyerekszobája

Öt órára járt, amikor Maigret-nek végre bekapcsolták a hívott felet. Jó ideje égtek már a lámpák, a padlón az aznapi ügyfelek otthagyták lucskos lábnyomaikat. Lehet, hogy ilyen időben a dohánynak is más az íze? Vagy talán a főfelügyelőn is a nátha kezdett elhatalmasodni?

Hallotta, hogy a vonal túlsó végén a telefonos kisasszony angolul jelenti be a hívását, úgy ejtve a nevét, mintha legalább három „t”-re végződne:

– Maigret főfelügyelő keresi a párizsi Bűnügyi Rendőrségről.

Majd tüstént J. J. MacDonald fiatalos, vidám, szívélyes hangja:

– Helló, Jules!

Maigret az amerikai útja során úgy-ahogy megszokta a jenki közvetlenséget, most mégis meg kellett erőltetnie magát, mielőtt nagyot nyelt és hasonlóan válaszolt:

– Helló, Jimmy!

MacDonald volt Washingtonban Edgar Hoovernek, az FBI főnökének az egyik legfontosabb munkatársa. Ez a magas, kék szemű fickó kalauzolta végig Maigret-t a legtöbb amerikai nagyvárosban: közben ritkán vette ki a nyakkendőjét a zsebéből, és többnyire a zakóját is panyókára vetette.

Amerikában mindenki tíz percen belül a keresztnévén szólítja a másikat.

– Mi újság Párizsban?

– Esik az eső.

– Nálunk hétágra süt a nap.

– Nézze, Jimmy, egy felvilágosításra volna szükségem, és nem szeretném pazarolni az adófizetők pénzét. Először is, hallott már Bill Laraerről?

– Sweet Billről?

– Nem tudom. Én csak Bill Larner néven ismerem. Ránézésre negyvenévesnek gondolom.

Sweet Bill annyit tesz: „édes Bill”.

– Valószínűleg róla van szó. Úgy két éve távozott az országból, pár hónapot Havannában töltött, majd Európa felé vette az irányt.

– Veszélyes az illető?

– Nem gyilkos, ha erre céloz, de ő az egyik legügyesebb amerikai svindler. Egymillió dollárt ígér valakinek, aztán pár perc alatt legombol róla ötvenet. Ezek szerint most magukat boldogítja?

– Itt van Párizsban.

– Hátha a francia törvényekkel sikerül sarokba szorítaniuk. Nálunk senkinek sem sikerült elég vádpontot felhozni ellene, így mindannyiszor kénytelenek voltunk futni hagyni. Küldjek magának másolatot a dossziéjáról?

– Hogyha lehetséges. De van itt még más is. Fölolvasok magának egy sor nevet. Ha valamelyiket ismeri, szóljon közbe.

Maigret Janvier-t fogta be erre a feladatra. A Bűnügyi Rendőrség bekérte az utóbbi néhány hétben Le Havre-ban és Cherbourg-ban partra szállt utasok listáját. Azután pontosabb tájékoztatást is kértek a partra szállók útlevelébe vízumot pecsételő felügyelőktől, és így jó pár nevet eleve ki tudtak húzni a listáról.

– Jól hallja, amit mondok?

– Mintha csak a szomszéd irodából beszélne.

MacDonald már a tizedik névnel leállította francia kollégáját.

– Azt mondta, Cinaglia?

– Charles Cinaglia.

– O is maguknál van?

– Két hete szállt partra.

– Na, órá jól teszik, ha odafigyelnek. Már ötször vagy hatszor is volt börtönben, és ha azt kapja, amit megérdemel, már régen villamosszékben végezte volna. Igazi gyilkos. Sajnos mindig csak tiltott fegyverviselésért, testi sértésért, csavargásért meg hasonlókért sikerült leültetni.

– Leírná a külsejét?

– Alacsony, vállas, mindig választékosan öltözik, gyémántgyűrűt hord, magas sarkú cipőben jár. Az orra be van törve, a füle, mint a karfiol.

– Úgy látszik, egy hajón érkezett egy bizonyos Ciceróval, aki a vele szomszédos fülkében utazott.

– Az ördögbe! Tony Cicero együtt dolgozott Charlie-val Saint Louisban. Csakhogy ő ügyel rá, hogy semmit ne lehessen ráhúzni, ahogy maguknál mondják. O az ész.

– Vannak róluk iratai?

– Egy egész könyvtárnyi. Elküldöm magának a legérdekesebbeket. Meg fényképeket is. Már a ma esti géppel megkap mindent.

MacDonaldnek a többi név nem mondott semmit, így „Jules” és „Jimmy” pár udvarias mondat után elköszöntek egymástól, és Maigret hangja elnémult a washingtoni irodában, ahová besütött a nap, s ahol még nem volt ebédidő.

Mivel Maigret-nek egy másik ügyben beszélnie kellett a Bűnügyi Rendőrség igazgatójával, kezében iratokkal kilépett az irodájából.

Az előszobán áthaladva mintha egy árnyalakot észlelt volna az egyik sarokban, mire megfordult, és meglepve látta, hogy egy fotelból Lognon néz vissza rá bágyadt mosollyal.

Kis híján elmúlt hat óra. Az irodák elnéptelenedtek, az örökké poros, hosszú folyosón nem lézengett senki.

Ha Lognonnak beszélője van vele, legalább föl kellett volna hívnia előtte, vagy ha a környéken jár, megtehetné volna, hogy bejelentkezik, vagy egyszerűen bekopog a felügyelő irodájába, hiszen ő is a céghez tartozik, még ha nem is az Orfèvres rakpart a munkahelye.

De nem, Lognon úgy érezte, hogy vezekelnie kell a vétkéért, s ezért inkább alázatosan elüldögélt itt, akár egy jöttment, aki türelmesen kivárja, hogy valakinek végre megakadjon rajta a szeme.

Maigret majdnem megharagudott rá, mert érezte, hogy az ilyen alázatosság csak a gőg egyik válfaja. Mintha Lognon fennhangon hirdette volna:

„Látja, én szégyent hoztam a rendőrségre. Maga fegyelmet is akaszthatott volna a nyakamba, ehelyett jóindulattal volt irántam. Mivel ezért hálával tartozom, nem mozdulok az engem megillető helyről: a nyomorult kérelmező helyéről.”

Micsoda marhaság! Lognonra vallott ez is, és talán éppen az ilyen tulajdonságai miatt volt olyan hálátlan feladat segíteni rajta. Lognonnál valahogy még egy megfázás is úgy hatott, mintha azzal is bűnhődni akarna.

A felügyelő mostanra átöltözött. Ez az öltönye is épp olyan egérszürke volt, mint a délelőtti, a cipője időközben újból átázott. Kabátja talán nem is volt több, csak ez az egy.

Hogyha dolga akadt a városban, alighanem csak azért is mindig buszra szállt, zuhogó esőben várta a járatát az utcasarkon.

„Rám nem vár szolgálati kocsi! Taxival meg nem járhatok, illetve nem akarok, mert képtelen vagyok a hó végi elszámoláskor megalázó vitákba bocsátkozni a pénztárossal, aki a legapróbb számla mögött is csalást sejt. Én, kérem, becsületes, lelkiismeretes ember vagyok.”

Maigret odaszólt neki:

- Velem akar beszélni?
- Én ráérek. Majd amikor fogadni tud.
- Akkor menjen be, várjon meg az irodámban.
- Inkább itt várnám meg.

Micsoda ostoba gyászhuszár! És mégis megesett rajta az ember szíve, hisz oly boldogtalan volt, úgy emésztette magát.

Maigret húsz perc múlva jött ki a főnöke irodájából. Lognon közben egy tapodtat sem mozdult, rá se gyűjtött, csak üldögélt tovább az előszobában, s közben úgy szivárgott belőle az esővíz, mint egy ócska esernyőből.

- Jöjjön be, foglaljon helyet.

- Úgy gondoltam, alighanem hasznos lesz, ha beszámolok róla, mire bukkantam. Ma délben nem adott pontos utasításokat, de megértettem, hogy a lehető legalaposabban kell eljárnom.

Megint ez a túlzásba vitt alázat! Igaz, hogy Lognont rendszerint épp a túlzott gögje tette kiállhatatlanná.

- Visszamentem a Hotel Wagramba, ahol azóta se látták Bill Larnert, és megtudtam róla egy-két dolgot.

Maigret kis híján rávágta: „Én is.”

De mi haszna lett volna?

- Majdnem két éve ugyanazt a szobát lakja. Fölmentem. A holmija még mindig ott van. Úgy látszik, csak az iratait vitte magával egy táskában, mert a bútorokban se leveleket, se az útlevelét nem találtam. A ruháit a legjobb szabóknál csináltatta. Nagy lábón élt, osztogatta a borraivalót, és elég gyakran vitt fel magához nőket, csupa olyat, akit éjszakai mulatókban lehet fölszedni. A portás szerint csak a barnákat szereti, az alacsony, teltkarcsú nőkre bukik.

Lognon már-már elpirult.

- Megkérdeztem, hogy jártak-e hozzá időnként barátok. Úgy látszik, nem. Telefonon viszont annál gyakrabban hívták. Postát soha nem kapott. Az egyik recepciós szerint gyakran vacsorázott egy Acacias utcai vendéglőben, Pozzónál, ahová többször is látta belépni.

- És maga fölkereste Pozzót is?

- Még nem. Úgy gondoltam, hogy oda talán jobban szeretne elmenni maga. Kikérdeztem viszont a Niel sugárúti postahivatal alkalmazottait. Oda kérte a leveleit Larnert, *poste restante*. Főleg az Egyesült Államokból szokott postát kapni. Még tegnap délelőtt is elment a leveleiért. Ma nem látták, de nem is jött neki semmi.

- Ez minden?

– Nagyjából igen. Elmentem a prefektúrára is, az idegenrendészeten megtaláltam a dossziéját, mert rendszeresen megújította a tartózkodási engedélyét. Omahában született, ami nem tudom, hol van, de valahol Amerikában, negyvenöt éves.

Lognon a levéltárcájából egy olyan fényképet vett elő, amelyet a külföldieknek kell beadniuk több példányban, ha tartózkodási engedélyt kérnek. A kép tanúsága szerint Bill Larner vidám, élénk tekintetű, szép férfi volt, aki ugyan nem veti meg az élet örömeit, de még alig indult házasságnak.

– Semmi mást nem találtam. Körülnéztem a lakásomon is, de nem hagytak ujjlenyomatot. Az ajtómon tolvajkulccsal jöttek be.

– Jobban van a felesége?

– Alighogy hazamentem, hamarosan rohama támadt. Ágyban fekszik.

Nem lehetett volna egy árnyalattal természetesebb hangon beszámolni erről? Lognon úgy beszélt, mintha az egész világ személyesen őt tartaná felelősnek a felesége egészségi állapotáért, mintha emiatt is bocsánatot kellene kérnie.

– Majd elfelejtettem: beugrottam a Maillot kapunál az autókölcsönzőbe, megmutattam nekik a fényképet. Csakugyan Larner vette bérbe az autót. Amikor rendeznie kellett a letéti díjat, egy köteg bankjegyet húzott elő a nadrágzsebéből. Állítólag csupa ezres volt benne. Mivel a kocsni épp bent állt a garázsban, meg is tudtam vizsgálni. Időközben lemosták, de a hátsó ülésen még jól ki lehet venni több foltot, alighanem vér nyomát.

– Golyónyomot nem látott?

– Azt nem.

Éppen úgy fújta ki az orrát, mint egyes nők, akiknek egyszer csak eszükbe jut a nagy boldogtalanságuk, és egy mondat közepén hirtelen elhullatnak pár könnycseppet.

– És most mihez akar kezdeni? – kérdezte a főfelügyelő, de kerülte Lognon tekintetét.

A másik vöröslő orra és könnyező szeme láttán Maigret szemhéja is viszketni kezdett, és úgy érezte, hogy éppen most kapja el tőle a náthát. Megesett a szíve Lognonon. A felügyelő az utóbbi néhány óra alatt esőben, hidegben keresztbe-kasul bejárta Párizst. Igaz, ugyanennyire jutott volna pár telefonhívással is, de mire lenne jó, ha Maigret az orra alá dörgölné ezt? Lognon vezekelni akart.

– Azt teszem, amire utasít. Nagyon hálás vagyok, hogy engedelmevel részt vehetek a nyomozásban, hisz voltaképp semmi jogom nincs rá.

– Várja a felesége vacsorára?

– Nem vár az sose... És még ha várna is...

Az ember legszívesebben rákiáltott volna: „Elég ebből, ember, kapja össze magát, a mindenségít!”

Maigret mégis, szinte jobb belátása ellenére, úgy döntött, hogy egyfajta szívességet tesz neki.

– Figyeljen ide, Lognon. Most fél hét van. Felhívom a feleségemet, hogy ne várjon vacsorára, és inkább együtt eszünk Pozzónál. Ki tudja, tán még rá is bukkanunk valamire.

Benézett a szomszédba, kiadott pár utasítást az ügyeletes Janvier-nak, magára kapta bő felöltőjét, és pár perc múlva már a rakpart sarkán vártak taxira. Még mindig esett. Párizs úgy festett most, mint amikor a vonat alagúton halad át: a fények mesterségesen csillogtak, az emberek szinte a falakhoz tapadva siettek, mintha valami titokzatos veszedelem elől menekülnének.

Útközben Maigret-nek támadt egy ötlete, leállította a kocsit egy bisztró előtt.

– Föl kéne hívnom valakit. Egyúttal gyorsan lehajthatnánk egy aperitifet.

– Rám is szüksége van?

– Nincsen, miért?

– Inkább megvárnám a kocsiban. Az italtól gyomorégést kapok.

A füstös, meleg kis ivóba főként sofőrök jártak, a telefon a konyha mellett függött a falon.

– Idegenrendészet? Te vagy az, Robin? Szervusz, öregem. Megnéznéd, hogy szerepel-e a nyilvántartásaidban ez a két név?

Bediktálta Cinaglia és Cicero nevét.

– Csak arra volnék kíváncsi, hogy állítottak-e ki nekik tartózkodási engedélyt.

Bizony nem. A két férfi nem járt a prefektúrán, ami arra utalt, hogy nem állhatott szándékukban sokáig Párizsban maradni.

– Az Acacias utcába!

Maigret úgy érezte, ma van a nemes cselekedetek napja. A taxiban beszámolt Lognonnak az intézkedéseiről.

– A két sötét hajú férfit, aki kedden a Constantin-Pecqueur téren járt, alighanem Charlie Cinagliának és Cicerónak hívják. Bizonyosan összejátszanak Larnernel, aki autót szerzett nekik, és másodjára aztán Larner járt a maga lakásában. Nyilván azért, mert a másik kettő nem tud franciául.

– Erre én is gondoltam.

– Először nem papírokat kerestek, hanem egy férfit, akár élve, akár holtan, azt, akit a Fléchier utcában kidobtak a járdára. Ezért

néztek be az ágy alá meg a szekrényekbe. Miután nem találtak semmit, kíváncsiak lettek rá, hogy kicsoda maga, és hol lehet megtalálni, és ezért küldték oda Larnert, aki föltúrta a fiókokat.

– Mostanra már tudják, hogy a rendőrségen dolgozom.

– Elég baj az nekik. Gondolom, az is nyugtalanítja őket, hogy az újságok hallgatnak az ügyről.

– Nem tart tőle, hogy elutaznak Párizsból?

– A biztonság kedvéért már értesítettem a pályaudvarokat, a repülőtereket és a közúti rendőrséget. Leadtam a személyleírásukat. Pontosabban Janvier éppen most intézi mindezt.

A taxi félhomályában is látni vélte Lognon félmosolyát.

„Hát ezért emlegeti mindenki a nagy Maigret-t! Amíg egy magamfajta felügyelőcske lejárja a cipőtalpát, de hiába nyomoz, addig a híres főfelügyelő csak telefonál Washingtonba, seregnyi munkatársnak oszt utasítást, és riadóztatja az összes pályaudvart és csendőrőrsöt!”

Jó öreg Lognon! Maigret nagy kedvet érzett, hogy a térdére csapva rákiáltson: „Vedd már le azt a búskomor maszkot!”

Végül is lehet, hogy Lognont boldogtalanná tette volna, ha már nem érdemli ki a „Balfácán felügyelő” gúnynevet. Szüksége volt arra, hogy panaszkodjon és siránkozzon, hogy az egész földkerekség legszerencsétlenebb emberének érezhesse magát.

A taxi a szűk Acacias utcában egy vendéglő előtt állt meg, melynek ajtaját-ablakát piros kockás függöny díszítette. Amint belépett, Maigret-t rögtön megcsapta valami New York-ias hangulat, amelyet Jimmy MacDonald társaságában tapasztalt. Pozzo vendéglője nem párizsi éttermekre hasonlított, sokkal inkább olyan helynek tűnt, amelyet a legtöbb Broadway környéki utcában talál az ember. Odabent szinte derengett csak a szűrt fény, és amíg nem szokott hozzá a belépő szeme, addig a tárgyaknak még a körvonalát is nehezen vette ki, s a fényárnyékban az arcok is rejtve maradtak.

A mahagóni bárpult mentén magas bárszékek sorakoztak, a polcokat az üvegek közé dugott amerikai, olasz és francia zászlócskák díszítették. Egy rádió vagy lemezjátszó halk háttérzenét szolgáltatott. Kilenc-tíz asztal volt megterítve, ugyanolyan piros kockás abrosszal, mint a függönyök, a lambériaborítású falakon pedig bokszolók és művészek fényképei függték, főleg az előbbieké, a legtöbb dedikálva.

Ilyenkor még alig volt vendég. A pultnál két férfi kockapókerezett a csapossal. Hátrébb egy párocska spagettit evett, míg a pincér a tálalóablak közelében mészelt.

Senki nem sietett Maigret-ék elébe. A tekintetek egy pillanatra mind rájuk irányultak, mindenki jól megnézte Maigret és a cingár, gyászos Lognon fura kettősét, majd sajátos csönd támadt, mintha csak az imént, amikor benyitottak, valaki fölkiáltott volna: „Vigyázat, zsaruk!”

Maigret habozott, hogy a bárpult mellé üljön-e, azután kabátját-kalapját levéve mégis a legközelebbi asztalt választotta. Kellemes fűszeres illatok terjengtek, legerősebben a fokhagymaszag érződött. A pulton ismét megzördültek a dobókockák, de a csapos egy

percre se vette le a szemét új vendégeiről, mintha mulatságosnak találna rajtuk valamit.

A pincér szótlanul odanyújtotta nekik az étlapot.

- Szereti a spagettit, Lognon?
- Én ugyanazt kérem, amit maga.
- Jó, akkor először is hozzon két tál spagettit!
- Milyen bort kérnek hozzá?
- Egy üveg chiantit.

Maigret tekintete a fényképeken kalandozott. Egyszer csak fölállt, hogy közelebről is megnézzék az egyiket. Jó pár éve készülhetett a felvétel. A zömök, fiatal bokszolót ábrázoló képet Pozzónak ajánlotta a magát Charlie Cinagliának nevező aláíró.

A bárpult mögött álló férfi továbbra se vette le róla a szemét. Onnan szólt oda neki játék közben:

- Érdekli a boksz, mi?

Mire Maigret:

- Mondjuk, egy-két bokszoló. Maga volna Pozzo?
- Maga meg, gondolom, Maigret.

Mindez olyan csöndesen, mellékesen hangzott el, mint amikor két teniszbajnok a mérkőzés előtt melegítve adogat egymásnak.

Amikor a pincér letette az asztalukra az üveg chiantit, Pozzo ismét megszólalt:

- Azt hittem, kizárólag sört iszik.

Alacsony, szinte kopasz férfi volt, néhány megmaradt koromfekete hajszálát a koponyája búbjára fésülte. Nagy szeme kidülledt, krumpliorra a Lognonéval vetekedett, széles, mozgékony szája akár egy bohócé. A vele szemben ülő két férfival olaszul beszélt. Ezek mindketten túlzott eleganciával öltöztek, és

Maigret biztosan ráakadt volna a nevükre valahol az aktáiban. A fiatalabbikon látszott, hogy kábítószerezik.

- Vegyen csak, Lognon.
- Csak maga után, főfelügyelő úr.

Lehet, hogy Lognon tényleg soha nem evett még spagettit? Vagy direkt csinálta? Szándékosan utánozta Maigret minden egyes mozdulatát, mint egy vendég, aki a vendéglátója kegyét keresi.

- Nem ízlik?
- Nem is rossz!
- Rendeljek inkább valami mást?
- Isten ments! Biztosan nagyon tápláló.

A spagettiszálak makacsul lesiklottak Lognon villájáról, mire a teremben hátrébb étkező fiatal nő nevetésben tört ki. A bárpultnál közben véget ért a pókerjáték, a két vendég kezét szorított Pozzóval, egy pillantást vetettek Maigret-re, majd szándékos lassúsággal a kijárat felé indultak, mintha csak azt mutatnák, hogy nekik nincsen semmi takargatni- vagy félnivalójuk.

- Pozzo!
- Igen, főfelügyelő úr...

Az olasz még alacsonyabb volt, mint ahogy a bárpult mögül látszott. Különösen a lábszára volt rövid, ami annál is inkább feltűnt, mert túl bő szárú nadrágot hordott.

Kezében fehér asztalkendővel odalépett a két rendőr asztalához, negédes kalmármosolyt vetett rájuk.

- Szóval szeretik az olasz konyhát?
- Válasz helyett Maigret a bokszoló fényképére bökött a szemével.
- Régen látta utoljára Charlie-t?
- Maga ismeri Charlie-t? Csak nem járt Amerikában?
- És maga?
- Én? Húsz évig éltem ott.
- Saint Louisban?
- Chicagóban, Saint Louisban, Brooklynban.
- Mikor járt itt Charlie Bill Larnernel együtt?

Ettől a beszélgetéstől Maigret-nek még inkább olyan érzése támadt, mintha most is Amerikában lenne, és érezte, hogy Lognon megrökönyödve hallgatja a párbeszédüket.

Semmi sem úgy zajlott, ahogy Franciaországban elvárta volna az ember. Pozzo egyáltalán nem úgy viselkedett, mint egy többé-kevésbé gyanús étterem-tulajdonos, akit éppen faggat a rendőrség.

Ott állt előttük, csöppet sem zavartatta magát, kidülledő szeme gunyorosan csillogott. Komikus grimaszt vágott, és megvakarta a fejét.

– Ezek szerint Billt is ismeri, igaz, Sweet Billt? Roppant rokonszenves alak.

– Törzsvendég magánál, ugye?

– Gondolja?

Nem kérte magát, odaült az asztalukhoz.

– Hozz egy poharat, Angelino!

Töltött magának a chiantiból.

– Ne féljenek, az én számlámra megy. Meg a vacsora is. Nem mindennap éri az embert olyan megtiszteltetés, hogy vendégül láthatja Maigret főfelügyelő urat.

– Jól szórakozik, Pozzo?

– Én mindig jól szórakozom. Nem úgy, mint a maga barátja. Talán elhunyt a kedves felesége?

Színlelt szájalommal vette szemügyre Lognont.

– Angelino! Hozzál ezeknek az uraknak borjúszeletet firenzei módra.

Mondd meg Giovanninak, hogy ugyanúgy csinálja, ahogy nekem szokta. Szereti a borjút firenzei módra, főfelügyelő úr?

– Három napja találkoztam Charlie Cinagliával.

– Főfelügyelő úr repülön jött New Yorkból?

– Charlie járt Párizsban.

– Tényleg? Hát látja, miféle alakok ezek. Tíz éve sincs, hogy én voltam az ő drága kis Pozzója így, a drága Pozzója úgy, talán még Pozzo papának is szólított néhanap. Most meg itt van Párizsban, és ide se tolja a képét!

– Bill Lerner se? Tony Cicero se?

– Milyen nevet mondott utoljára?

Pozzo nem is próbálta leplezni, hogy komédiázik. Sőt, direkt eltúlozta, úgyhogy még jobban emlékeztetett egy bohócra, aki épp az est fénypontját adja elő. De egy figyelmesebb szemlélőnek feltűnhetett, hogy a grimaszok és a nagy tréfálkozás közepette a tekintete mégis kemény és figyelmes maradt.

– Milyen furcsa, hogy rengeteg Tonyt ismertem, de Ciceróra egyre se emlékszem közülük.

– Saint Louisba való.

– Maga Saint Louisban is járt? Ott kaptam meg az amerikai állampolgárságot. Merthogy amerikai állampolgár volnék.

– Csakhogy most Franciaországban él, és a francia hatóságok bármikor bevonhatják a működési engedélyét.

– Ugyan miért vonnák be? Intézményem a legszigorúbban betart minden közegészségügyi előírást. Kérdezze csak meg a körzeti rendőrőrsön. Nálam nincs se közbotrányokozás, se üzletszerű kéjelgés. Megjegyzem, a körzeti főfelügyelő úr, akit bizonyára ismer, néha eljön hozzánk vacsorálni a kedves feleségével. Ilyenkor még nincs sok vendégünk. A legtöbb törzsvendég majd csak később érkezik. Kíváncsi leszek, hogyan ízlik a borjúsült.

– Telefon van maguknál?

– Hogyne lenne. Ott a fülke balra hátul, a mosdó mellett.

Maigret felállt, odament, behúzta maga után a fülke ajtaját. A Bűnügyi Rendőrség számát tárcsázta, kissé lehalkította a hangját.

– Janvier? Pozzónál vagyok, az Acacias utcai vendéglőben. Szólnál a lehallgatóknak, hogy valakit állítsanak rá egész estére az itteni vonalra? Nem olyan sürgős, elég lesz egy félóra múlva elkezdni. Jegyezzenek föl minden beszélgetést, főleg erre a három névre figyeljenek oda.

Azzal lediktálta Cinaglia, Cicero és Bill Larnet nevét.

– Semmi hír?

– Semmi. A szállásadók kartotékjait nézzük át.

Amikor visszament a terembe, Pozzo éppen egy mosolyt próbált kicsikarni Lognonból, ám hiába.

– Szóval igazából nem is a főztünkre volt kíváncsi, főfelügyelő úr?

– Hallgasson ide, Pozzo! Charlie és Cicero már két hete Párizsban vannak, ezt maga is éppolyan jól tudja, mint én. Alighanem itt találkoztak Larnetrel.

– Cicerót nem ismerem, Charlie viszont ezek szerint nagyon megváltozhatott, ha nem ismertem rá.

– Hagyja ezt! Jó okom van rá, hogy alkalomadtán bizalmasan elbeszélgessek ezekkel az urakkal.

– Mind a hárommal?

– Komoly dolgról van szó, gyilkosság történt.

Pozzo komikusan keresztet vetett.

– Érti, amit mondok? Ez itt nem Amerika, ahol mindig roppant nehéz elegendő bizonyítékra szert tenni.

– Elszomorít, főfelügyelő úr. Meg kell mondanom, hogy nem ezt vártam magától.

Majd fölemelte a poharát:

– Egészségére! Pedig úgy örültem, hogy személyesen is megismerhetem! Már hallottam magáról, hiszen ki nem hallott? Azt gondoltam: „No, ez az ember biztosan ismeri az életet.” Erre beállít, és úgy bánik velem, mintha nem tudná, hogy Pozzo a

légynek sem tudna ártani. Szóba hozza nekem ezt a bokszolócskát, akit már tíz-tizenöt éve nem is láttam, és mindenfélével gyanúsítgat.

– Ebből elég! Nem nyitok vitanapot. Már figyelmeztettem: gyilkossági ügyről van szó.

– Furcsa, hogy az újságok egy sort se írtak róla. Ki az áldozat?

– Mindegy az. Ha Charlie és Cicero jártak itt, és magának akár csak sejtelve van róla, hogy hol tartózkodnak, akkor lesz rá gondom, hogy cinkosságért vádat emeljenek maga ellen.

Pozzo szomorúan megrázta a fejét.

– Képes volna megvádolni?

– Tehát jártak itt?

– Maga szerint mikor lépték át a küszöbömet?

– Jártak itt?

– Annyian megfordulnak nálam! Megesik, hogy minden asztalom foglalt, és az emberek odakint várják, hogy sorra kerüljenek. Nem tarthatom rajta mindenen a szemem.

– Jártak itt?

– Hallgasson ide. Szerintem meg tudunk egyezni, majd meglátja, hogy Pozzo tudja, mi az igazi barátság. Megígérem, hogy mihelyt ezek beteszik a lábukat ide, abban a minutában felhívom magát. Tud ennél becsületesebb ajánlatot? De mondja csak el, hogy néz ki ez a Cicero!

– Fölösleges.

– Akkor maga szerint hogyan fogom felismerni? Talán mindenkitől el kéne kérnem az útlevelét? Minden egyes vendégemtől? Én tisztességes, családos ember vagyok. Bárhol laktam, mindig tiszteletben tartottam az ország törvényeit. Meg is mondhatom magának: kérelmeztem a francia állampolgárságot.

– Az amerikai mellé?

– Az tévedés volt. Nem bírom az ottani éghajlatot. A kollégája biztosan megért engem.

Maró gúnyos tekintettel Lognonra, aki hosszan fújdogálta az orrát, és azt se tudta, hová legyen.

– Pincér! – kiáltott Maigret.

– Már mondtam, hogy a vendégem.

– Sajnálom, de nem fogadhatom el.

– Ezt csak sértésnek tekinthetem.

– Tekintse, aminek akarja. Pincér, a számlát legyen szíves!

Maigret mérgesebbnek mutatta magát a valóságosnál. Igazából szinte ínyére volt, hogy Pozzo nem adja meg magát egykönnyen. Az sem volt ellenére, hogy olyan alakokkal kerül szembe, akikbe

az amerikai rendőrségnek beletörött a bicskája. Kemény fickók ezek, nagy tétben játszanak.

Hiszen MacDonald gyilkosnak nevezte Cinagliát. Nem lenne éppen kellemetlen, ha pár nap múlva könnyed hangon közölhetné Washingtonnal: „Halló, Jimmy, elkaptam őket!”

Maigret-nek fogalma se volt róla, ki lehetett a Fléchier utca járdájára jóformán Lognon felügyelő lába elé kihajított férfi. Még csak azt sem tudta, halott volt-e az illető, vagy sem.

A második autó pedig, amelyik a holttestet vagy sérültet fölvette, még ennél is nagyobb névtelenségbe burkolózott.

Amennyire meg lehetett ítélni, két külön csoportnak volt szerepe az ügyben. Az egyiknek legalább Charlie Cinaglia, Tony Cicero és Larner voltak a tagjai; Larner vette bérbe az autót és túrta föl Lognon papírjait.

De kik ültek a második autóban? Ezek miért vállalták azt a kockázatot, hogy fölszedjék a testet a járdáról?

Ha halott volt, hová lett a holttest?

Ha nem volt halott, hol ápolják most?

Ritka az ilyen ügy, amikor eleinte egyetlen nyomon se lehet elindulni. Ezek az alakok vélhetően azért keltek át az óceánon, hogy olyan számlákat rendezzenek egymás között, amelyekről a francia rendőrségnek sejtelve sincsen. Az egyetlen kapaszkodót eddig a Pozzo-féle bár-vendéglő jelentette, amely oly hamisítatlan amerikai hangulatot árasztott szinte a Diadalív árnyékában.

– Remélem, egyszer meg tudom majd adni magának a tartozásom! – mormogta az olasz, amikor Maigret rendezte a számlát, és föltápáskodott.

– Mit akar ezzel mondani?

– Csak annyit, főfelügyelő úr, hogy biztos vagyok benne: egy szép napon mégiscsak a vendégem lesz egy finom vacsorára, úgy, hogy nem sért meg azzal, hogy előveszi a pénztárcáját.

Pozzo széles szája mosolygott, a szeme viszont korántsem. Kikísérte a két férfit, és még azt a kárörvendő gesztust is megengedte magának, hogy baráttan megveregesse Lognon vállát.

– Hívjak taxit?

– Nem érdemes.

– Igaz, közben elállt az eső. Hát akkor további jó estét kívánok, főfelügyelő úr. Remélem, hogy ezt az urat nem sújtja le olyan nagyon a kedves feleségének az elvesztése.

A két rendőr mögött végre bezárult az ajtó. Elindultak a járdán. Lognon egy szót se szólt. A lelke mélyén talán még örült is, hogy valaki úgy bánt az imént Maigret-vel, mint egy zöldfülű kezdővel.

– Lehallgattatom a telefonvonalukat – szólt a főfelügyelő, amikor az utcasarokra értek.

– Sejtettem.

Maigret összevonta a szemöldökét. Ha arról, hogy ő a telefonfülke felé indult, még Lognonnak is ez jutott az eszébe, akkor olyasvalaki, mint Pozzo, még inkább rájöhetett a szándékára.

– Ez esetben aligha fog telefonálni. Valószínűbb, hogy elküld valakit egy üzenettel.

Senki nem járt az utcán. Szemben egy autójavító, zárva. A Mac-Mahon sugárút még mindig csillogott az esőtől. Egyetlen árva taxi kóválygott rajta. Följebb, a Grandé-Armée környékén két-három árnyalak sejlett fel a járdán.

– Azt hiszem, Lognon, jobb lesz, ha szemmel tartja a házat. Mivel az utóbbi pár napban nem sokat aludt, hamarosan leváltatom.

– Ezen a héten mindennap éjszakás vagyok.

– Az viszont elvileg azt jelenti, hogy napközben alszik, maga viszont egész nap futkosott.

– Semmi jelentősége.

Elviselhetetlen ez az ember! Maigret annyi türelmet pazarolt rá, amennyire Janvier-vel, Lucas-val vagy bármelyik más felügyelőjével szemben soha nem lett volna képes.

– Mihelyt megérkezik a váltás, maga azonnal hazamegy és lefekszik.

– Hogyha parancsba adja...

– Parancsba adom. Ha valamiért mégis korábban el kéne mozdulnia innen, akkor ha fene fenét eszik is, valahogy mindenképp hívja föl a mieinket a cégnél.

– Rendben, főfelügyelő úr.

Maigret otthagytta Lognont az utcasarkon, gyors léptekkel a Ternes sugárútig gyalogolt, bement egy bárba, és kért egy tan-
tuszt.

– Janvier? Semmi hír a lehallgatóktól? Rendben! Ki van ott veled? Torrence? Mondd meg neki, hogy vágja magát taxiba, és irány az Acacias utca. Lognon ott áll lesben, Torrence váltsa le. Lognon majd beszámol neki mindenről.

Maigret is fogott egy taxit, hazavitette magát, és egy pohárka kökénylikőr mellett elbeszélgetett a feleségével.

– Madame Lognon keresett.

– Milyen ügyben?

– Nyugtalan, mert kora délután óta nem tud semmit a férjéről. Lognon állítólag zaklatottnak tűnt.

Maigret vállat vont, már-már a telefon után nyúlt. Aztán inkább mégse. Mára ennyi is elég. Lefeküdt, jót aludt, kávéillatra ébredt, és reggeli tisztálkodása közben sem tudta kivenni a fejéből Lognont.

Amikor kilenc órakor beért az Orfèvres rakpartra, a pihenőre tért Janvier-t már Lucas váltotta fel.

– Semmi hír Torrence-ról?

– Tegnap este tíz körül telefonált. Állítólag nem találta Lognont az Acacias utcában.

– Hol van most?

– Torrence? Még mindig ugyanott. Az előbb hívott, kérdezte, hogy folytassa-e még a megfigyelést. Azt mondtam, hívjon vissza pár perc múlva.

Maigret kapcsolhatta Lognonék otthoni számát.

– Itt Maigret főfelügyelő.

– Tud valamit a férjemről? Egész éjjel le se hunytam a szemem...

– Nincs otthon a férje?

– Hogyhogy, maga se tudja, hová lett?

– Hát maga?

Micsoda képtelen helyzet! Kénytelen volt kitalálni valamit, csak hogy megnyugtassa Madame Lognont.

Lognonnak tehát azután veszett nyoma, hogy Maigret otthagya az Acacias utca sarkán, s azelőtt, hogy Torrence megérkezett leváltani.

Azóta nem telefonált, nem adott életjelt magáról.

– Vallja be, főfelügyelő úr, hogy maga szerint is valami szerencsétlenség érte... Mindig is tudtam, hogy ez lesz a vége... Én meg itt állok egy szál magam, magatehetetlenül az ötödiken, ki se tudok mozdulni innen!

Isten tudja, mivel sikerült Maigret-nek lecsillapítania a nőt. A végén szinte már undorodott magától.

3. Fejezet

Amelyben Pozzo több témában véleményt nyilvánít, így a pitiánerség kérdésében is

Maigret a kabátzsebébe dugott kézzel, mérgesen toporgott, a kockás függöny fölött belesve próbálta kivenni, hogy mi zajlik a vendéglő mélyén. Az előbb, amikor az Acacias utcába ért, meglepte, hogy Pozzo vendéglőjének ajtaja zárva volt. Pedig odabent világos volt, legalábbis valahol hátul pislákolott egy villanykörte.

Kétszer-háromszor is megkocogtatta az üveget, és úgy látta, mintha odabent megmozdult volna valaki. Ma délelőtt nem esett az eső. Olyan hideg volt, hogy az ember szinte fagyra számított, az ég olyan ölmosan szürkéllett, mint a palatetők. Keménynek és gonosznak tűnt a világ.

– Bent van, de meglepődnék, ha ajtót nyitna magának – szólt a szomszédos zöldsészes kofa. – Ilyenkor takarít, nem szereti, ha zavarják. Majd csak tizenegy körül fog kinyitni, hacsak maga nem tudja, hogyan kopogjon jobban.

Maigret ismét próbálkozott, lábujjhegyre állva igyekezett a függöny fölött megmutatni a fizimiskáját. Harapós kedvében volt ma reggel. Nem szívelte, ha valamelyik emberét zaklatták, még ha a IX. körzet egy felügyelőjéről volt is szó, és még ha történetesen Lognonnak hívták is.

Bent valahol megmozdult végre egy mackós árnyalak, és ahogy közelebb jött az ajtóhoz, egyre jobban ki lehetett venni az alakját. Maigret végül közvetlen közelből láthatta az üveg túloldalán Pozzo arcát. Az olasz csak ekkor akasztotta ki a láncot, fordította el a kulcsot, húzta be maga felé az ajtót.

– Jöjjön be – mondta, mintha számított volna a főfelügyelő látogatására. Vörös papucsban csoszogott elő, ócska, kiült nadrágot és felgyűrt ujjú világoskék inget viselt. Mintha mit sem számítana neki Maigret jelenléte, máris visszaindult a terem hátuljába, ahol a villanykörte égett, és visszaült a helyére, kiadós reggelijének maradványai mellé.

- Helyezze magát kényelembe. Kér egy csésze kávé?
- Nem.
- Egy stampedli jófajtát?
- Azt se.

Pozzo nem lepődött meg, úgy bólogatott, mintha azt mondaná: „Semmi baj, nem vagyok sértődős.”

Kicsit szürkés volt az arcbőre, a szeme karikás. Nem is annyira bohócra hasonlított, mint inkább azokra a vénülő ripacsokra, akik már annyit grimaszoltak a színpadon, hogy az arcuk végül szinte képlékennyé vált. Annyi mindent láttak és megélték pályafutásuk során, hogy tekintetük már fenséges közönnyel siklik el a világ dolgai fölött.

Az egyik sarokban egy vödör állt, a falnak támasztva pár söprű. A tálalóablakon át be lehetett látni a konyhába, ahonnan süülő szalonna illata szállt.

– Azt hittem, házasember és gyerekei vannak.

Pozzo, mintha lassítva játszana el egy jelenetet, megvakarta a fejét, odalépett egy polchoz, hogy kivegyen egy szivart a dobozából, rágyújtott, és kis híján Maigret arcába fújta a füstöt.

– A maga felesége az Orfèvres rakparton lakik? – bökte ki végül.

– Gondolom, magának se itt van a lakása...

– Felelhetném azt is, hogy semmi köze hozzá. Sőt, ki is dobhatnám, és még csak panaszra se mehetne senkihez. Ebben, gondolom, egyetértünk. Tegnap este szívesen fogadtam, még vacsorára is megpróbáltam meghívni. Nem mintha kedvelném a zsarukat. De ezt se azért mondom, mintha meg akarnám sérteni. Maga számít valakinek a szakterületén, és én tisztelem azt, aki sokra vitte a mesterségében. Igaz, hogy nem fogadta el a szíves invitálásomat, de hát ez a maga dolga. De hogy ma reggel idejön, és alkalmatlankodik a kérdéseivel... Ha akarom, válaszolok, ha akarom, nem.

– Szívesebben veszi, ha beviszem a Bűnügyi Rendőrségre?

– Az már egészen más tészta, és szeretném én látni, hogy mire menne. Megfeledkezik róla, hogy én továbbra is amerikai állampolgár vagyok. Mielőtt magával mennék, gondom volna rá, hogy felhívjam a konzulomat.

Visszaült üres tányérja mögé, az asztalra könyökölt, mint aki otthon érzi magát itt, és a szivarja füstjén keresztül szemlélte Maigret-t.

– Tudja, Maigret úr, magát elkényeztették. Tegnap este, amikor maga már távozott tőlünk, valaki felemlítette, hogy maga járt Amerikában. Alig akartam elhinni. Szeretném tudni, mi az ördögöt mutattak meg magának az ottani kollégái. Azt azért biztosan elmondták, hogy arrafelé nem egészen úgy zajlik az ilyesmi, mint minálunk. Gondoljon csak bele: én most az otthonomban vagyok. Érti ezt a szót: otthon? Mit szólna, ha valaki

a maga lakásába állítana be, kérdéseket tenne föl a feleségének... Mindezt csak azért mondom, hogy tudja, kivel van dolga, és még inkább, hogy tudja azt is: ha meghallgatom magát, és még válaszolok is magának, azt csakis a saját jószántamból teszem. Úgyhogy kár erőlködni, mint tegnap este, kár fenyegetőznie a működési engedélyem bevonatásával. No most, a kérdésére visszatérve: semmi okom eltitkolni, hogy a feleségem és a gyerekeim vidéken laknak, hiszen ez itt nem nekik való hely, ahogy azt sem takargatom, hogy legtöbbször itt alszom egy félemeleti szobácskában, és reggel én takarítok.

– Hogyan értesítette Charlie-t és Larnert?

– Tessék?

– Tegnap, miután elmentem, maga beszámolt Charlie-nak és barátainak arról, hogy itt jártam.

– Csakugyan?

– Nem telefonon tette.

– Felteszem, hogy lehallgatták a vonalamat...

– Hol van Charlie?

Pozzo fölsóhajtott, távolról a bokszoló Cinaglia fényképét vizsgálta.

– Tegnap arra is figyelmeztettem – folytatta Maigret hogy az ügy komoly. Ma reggelre pedig még komolyabbra fordult, mert az a felügyelő, aki tegnap este itt járt velem, azóta eltűnt.

– Az az életvidám kartársa?

– Amikor kiléptünk innen, őt az utcasarkon hagytam. Fél órával később már nem volt ott, és azóta senki nem látta. Maga érti, hogy mit jelent ez?

– Talán értenem kéne?

Maigret-nek sikerült visszafognia magát, de mostanra azért ő is bekeményített, le nem vette a tekintetét Pozzóról.

– Tudni akarom, hogyan riasztotta őket. Tudni akarom, hogy hol bujkálnak most. Bill Larnert azóta nem látták a Hotel Wagramban. A másik kettő is rejtőzködik valahol, valószínűleg Párizsban, még valószínűbb, hogy itt a közelben, mivel maga néhány perc alatt tudott üzeni nekik, pedig telefonon nem hívhatta őket. Nyugodtan üljön asztalhoz, Pozzo. Hány órára várja a pincért?

– Délre.

– És a szakácsot?

– Háromra. Ebédet nem szolgálunk fel.

– Mindkettőjüket ki fogjuk kérdezni.

– Végül is ez a dolga, nem igaz?

– Hol van Charlie?

Pozzo mintha eltűnődött volna. Felsőhajtott, lassan, kelletlenül föltápáskodott, a bokszoló fényképéhez lépett, és aprólékosan vizsgálgatni kezdte.

– Amikor Amerikában volt, járt Chicagóban, Detroitban, Saint Louisban?

– Az egész Középnnyugatot bejártam.

– Nyilván föltűnt magának, hogy az ottani legények nem éppen ártatlan elsőáldozók, igaz? A szesztilalom előtt járt ott, vagy utána?

– Utána.

– No, hát a szesztilalom idején még ötször vagy tízszer keményebb volt az élet.

Maigret várta, mire akar kilyukadni a másik.

– Öt évig voltam főpincér Chicagóban, aztán Saint Louisban sikerült önállósodnom. Ott nyitottam az ittenihez hasonló éttermet, ahová mindenféle emberek jártak, politikusok, bokszolók, gengszterek és művészek. Elhiheti nekem, Maigret úr, hogy soha senkivel nem gyűlt meg a bajom, még azzal a rendőr hadnaggyal sem, aki időnként benézett és megivott a pultomnál egy dupla whiskyt. És tudja, hogy miért nem?

Hatásvadász szünetet tartott, akár egy vén komédiás.

– Mert én soha nem ütöttem bele az orromat a más dolgába. Miért kellene most Párizsban átértékelnem az életelveimet? Talán nem ízlett a spagettim? Ilyesmiről szívesen elbeszélgetek magával.

– Azt viszont nem hajlandó elárulni, hogy hol van Charlie?

– Nézze, Maigret...

Nem sok hiányzott hozzá, hogy ez is letegezze és Jules-nek szólítsa. Szinte várni lehetett, hogy atyáskodva a vállára teszi a kezét.

– Párizsban maga nagykutyanak számít, és állítólag mindig maga nevet a végén. De tudja, hogy minek köszönheti ezt?

– Én csak Charlie lakcímére vagyok kíváncsi.

– Hagyjuk ezt! Beszéljünk inkább komoly dolgokról! Azért nevet mindig maga a végén, mert állandóan pitiáner balekokkal van dolga. Odaát viszont nincsenek pitiáner balekok. És próbálkozhatnak akármilyen agyafűrt módszerekkel, ott akkor is nagyon ritkán lehet szóra bírni azt, aki nem hajlandó beszélni.

– Charlie gyilkos.

– Valóban? Gondolom, ezt az FBI mesélte be magának. De akkor miért nem magyarázta el az FBI azt is, hogy Charlie hogyan úszhatta meg eddig a villamosszéket?

Maigret inkább hagyta, hadd beszéljen a másik. Nem is nagyon figyelt rá, hogy mit mond, inkább összevont szemöldökkel nézelődött, elmerült a gondolataiban. Charlie-t és a társait valaki biztosan értesítette róla, hogy ő és Lognon az Acacias utcában vannak. A telefont senki nem használta. Ha a vendéglőből indult el valaki, hogy szóljon nekik, akkor annak nem kellett messzire mennie. Másrészt ha Lognon például a pincért, a szakácsot vagy magát Pozzót látta volna kilépni a vendéglőből, nyilván gyanút fogott volna.

– No, hát ez a különbség, Maigret, a pitiáner alakok meg a nagystílusú profik között. A minap azt mondtam magának, hogy nagyra becsülöm az olyanokat, akik sokra vitték a mesterségükben.

– A bérgyilkosokat is?

– Tegnap maga elmondott nekem egy történetet, amihez semmi közöm, és ami mára ki is ment a fejemből. Ma reggel folytatná ezt a históriát, de engem ez az egész nem érdekel. Maga rendes, valószínűleg tiszteletre méltó ember, aki jó hírnévnek örvend. Nem tudom, hogy az FBI-től kérték-e föl, hogy vállalja el ezt az ügyet, de úgy sejtem, hogy nem. Ezért, ha énrám hallgat, hagyja az egészséget a csudába.

– Köszönöm a jó tanácsát.

– Jó szívvel adom. Amikor Charlie Chicagóban bokszolt, mindig pehelysúlyban indult, és eszébe nem jutott volna, hogy egy nehézsúlyú ellen húzzon kesztyűt.

– Mikor látta őt viszont?

Pozzo szinte látványosan elhallgatott.

– Gondolom, azt se tudná megmondani, hogy hívják azt a két vendégét, akikkel tegnap este kockapókerezett.

Pozzo meghökkent arcot vágott.

– Talán ismernem kéne minden egyes vendégem nevét, lakcímét és családi állapotát?

Mint az imént Pozzo, most Maigret is fölállt, és ugyanolyan szórakozottan a bárpulthoz sétált, a pult mögé került, és lehajolt, hogy szemügyre vegye az alsó polcokat.

Pozzo színlelt közönnyel figyelte a mozdulatait.

– Tudja, az az érzésem, hogy ha nyomára jutok a két vendég valamelyikének, akkor maga maga meg fogja ütni a bokáját.

Maigret a pult alól előhúzott egy jegyzetömböt, és egy ceruzával együtt felmutatta.

– Most már tudom, hogyan értesítette Charlie-t, vagy Bill Larnert, vagy Cicerót, mindegy is, hogy melyiküket, hisz ezek

együtt dolgoznak. Tévedtem, amikor azt hittem, hogy erre csak a távozásom után került sor. Ellenkezőleg: előtte történt. Mihelyt meglátta belépni Lognon felügyelőt és engem, rögtön tudta, merről fúj a szél. Amíg mi leadtuk a vacsorarendelésünket, magának volt ideje pár szót firkantani erre a jegyzetömbre, s a kitépelt cédulát odaadta a két vendég valamelyikének. Mit szól ehhez?

– Igen érdekes gondolat.

– Semmi több?

– Semmi több.

A fürkében csörgött a telefon. Pozzo a homlokát ráncolva odament, leakasztotta a kagylót.

– Magát keresik! – szökt ki.

Maigret meghagyta a kapitányságon, hogy hol lesz elérhető. Lucas volt a vonalban.

– Megtalálták, főnök.

Lucas hangjában valami arról árulkodott, hogy az események kellemetlen fordulatot vettek.

– Holtan?

– Nem. Egy órával ezelőtt egy honfleuri halkereskedő, aki a 13-as főúton tartott befelé a városba a furgonjával, a saint-germaini erdőben, Poissy és Le Pecq között az út szélén egy ájult embert talált.

– Lognont?

– Őt. Elég rossz állapotban. A halárus bevitte doktor Grenierhez Saint-Germainbe, ő hívott fel bennünket az imént.

– Sérült?

– Az arca fel van dagadva, valószínűleg ököllel látták el a baját, de súlyosabb ennél a fej sebe. Az orvos szerint egy revolver markolatával vágták erősen fejbe. Mindenesetre megkértem, hogy vitesse mentővel azonnal a Beaujon kórházba. Háromnegyed óra múlva ott lesz.

– Más hír nincs?

– A szállásadókat ellenőrzők a két férfi nyomára leltek.

– Charlie és Cicero nyomára?

– Igen. Tíz nappal ezelőtt Le Havre-ből érkeztek, a Brey utcai Diadalívben szálltak meg. Múlt héten hétfőről keddre virradóra nem aludtak ott, kedden reggel kifizették a számlájukat és elvitték a csomagjaikat.

Minden egyazon környékre esett: a Brey utca, a Hotel Wagram, Pozzo vendéglője, az Acacias utca, az autókölcsönző.

– Ez minden?

– A Grande-Armée sugárúton tegnap este kilenc óra körül elloptak egy autót, ma reggel a Maillot kapunál találtak rá. Egy mérnöké a kocsi, aki a barátaival bridzselt az este. A mérnök azt állítja, hogy tegnap délután mosatta le az autót, mégis olyan sárosan került elő, mintha vidéki földutakon jártak volna vele.

Még ez is ugyanaz a környék.

– Mit csináljak, főnök?

– Menj el a Beaujon kórházba, és ott várj meg.

– Szóljak Madame Lognonnak?

Maigret nagyot sóhajtott.

– Persze, jobban teszed, ha szólsz neki. De részleteket ne említs! Csak annyit mondj, hogy a férje életben van. Jobb volna, ha nem telefonon hívnád. Inkább a kórházba menet kerülj a Constantin-Pecqueur tér felé.

– Már előre élvezem!

– Csak a feldagadt arcát említsd!

– Értettem.

Maigret kis híján elmosolyodott. Hiszen a szerencse ez egyszer alkalmasint rámosolyog a gyászhuszár Lognonra. Ha csak egy kicsit is komolyabb a sérülése, akkor szinte hősként fogják elkönyvelni, nyilván még valami érdemérmét is kap!

– Viszlát, főnök!

– Viszlát!

Pozzo közben nekiállt fölsöpörni a vendéglőjét, a székeket már korábban fölpackolta az asztalokra.

– A felügyelőmet leütötték – jelentette ki Maigret, Pozzo szemébe nézve.

Semmi reakció.

– Csak leütötték?

– Meglepi?

– Nem nagyon. Valószínűleg figyelmeztetésnek szánták. Ez így szokás odaát.

– Még mindig lakatot tesz a szájára?

– Már mondtam, hogy soha nem ütöm a mások dolgába az orrom.

– Még látjuk egymást.

– A legnagyobb örömmel.

Maigret kifelé indult, de aztán visszafordult, és fölmarkolta az asztalról az ott maradt jegyzetömböt. Ezúttal végre némi nyugtalanságot vélt látni a vendéglős arcán.

– Lassan a testtel, az az enyém!

– Vissza fogja kapni.

Odakint várt rá a prefektúra kocsija.

– A Beaujonba!

Amikor a Faubourg-Saint-Honoré utcában a komor kórházkapu elé értek, Maigret odaadta a jegyzetömböt a kocsit vezető közrendőrnek.

– Menj vissza a főkapitányságra. Menj föl a laboratóriumba, és add át ezt Moersnek. De ne nagyon fogdosd össze!

– És mit mondjak neki?

– Semmit. Tudni fogja, hogy miről van szó.

Biztos volt benne, hogy maradt egy kis ideje, míg befut a mentőautó, így beugrott egy bisztróba, rendelt egy calvadost, és bezárkózott a telefonfülkébe.

– Moers? Itt Maigret. Beküldtem magának egy jegyzetömböt, hamarosan megkapja. Több mint valószínű, hogy tegnap este ceruzával pár szót írtak az egyik lapjára, amit később kitéptek.

– Világos. Arra kíváncsi, hogy átnyomódott-e a következő lapra?

– Úgy van. Lehetséges, hogy később már nem használták a jegyzetömböt, de nem biztos. Sürgős volna. Dél körül az irodámban leszek.

– Értettem, főnök.

El kell ismerni, hogy Pozzo magabiztossága nem hagyta hidegen Maigret-t. Volt abban igazság, nem is kevés, amit a vendéglőstől hallott. A Bűnügyi Rendőrségen hajlamosak voltak azt gondolni, hogy a legtöbb gyilkos, sőt talán mindegyik, ostoba tökfilkó.

„Pitiáner balekok!” – nyilatkozta Pozzo.

Nem is tévedett olyan nagyot. Az Atlanti-óceánnak ezen a partján tíz százalékuk sem úszta meg a találkozást a rendőrséggel, míg odaát az olyanok, mint Cinaglia, köztudomású gyilkosok, bizonyíték hiányában szabadlábbon maradhattak.

Azok ott igazi profik, akik – Pozzo szavaival élve – mindig nagy tétben játszanak. A főfelügyelő nem emlékezett rá, hogy korábban bárki is ilyen atyáskodó hangnemben szólt volna hozzá: „Hagyja a csudába, Maigret!”

Nem szándékosan töprengett el a dolgon, de akaratlanul is felötlött benne, hogy MacDonald tegnap, amikor telefonon beszéltek, nem sok jóval kecsgettette.

Maigret nem a megszokott közegében mozgott. Olyan figurák álltak szemben vele, akiknek csak hallomásból ismerte a módszereit, fogalma sem volt a gondolkodásmódjukról, arról, hogyan reagálnak.

Mi dolga van Charlie-nak és Tony Cicerónak Párizsban? Úgy tűnik, hogy valami világos céllal keltek át az óceánon, és nem is vesztegetik az idejüket.

Egy hete se volt még, hogy megérkeztek, és máris egy magatehetetlen testet dobtak a járdára a Notre-Dame-de-Lorette templom mellett.

S ez a test, holttest vagy élő ember, pár perccel később kámforrá vált, jóformán Lognon szeme láttára.

– Még egyet!

Ledöntötte a második calvadost, úgy érezte, hogy készülődik benne a nátha, majd átkelt az úton, és abban a pillanatban lépett be a boltív alá, amikor befordult egy mentőautó.

Lognont hozták be Saint-Germainből. Mindenáron a saját lábára akart állni. Amikor észrevette Maigret-t, nem lehetett a hordágyon tartani.

– Hát mért nem hiszik el, hogy még képes vagyok megállni a lábamon?

Maigret egy percre kénytelen volt elfordítani a fejét. Balfácán felügyelő arcának láttán a legnagyobb igyekezete ellenére sem tudta elfojtani a mosolyát. Lognon egyik szeme annyira földagadt, hogy ki se tudta nyitni, egyik orrcimpáját és a szája sarkát a saint-germaini orvos ríktó rózsaszín ragtapasszal ragasztotta le.

– Magyarázattal tartozom magának, főfelügyelő úr...

– Az még ráér.

Szegény Lognon megtántorodott, és egy ápolónőnek kellett támogatnia, míg elvezették az előkészített szobába. Az ügyeletes gyakornok követte őket.

– Majd szóljanak nekem, ha végeztek az ápolással. Hozzák olyan állapotba, hogy beszélni tudjon.

Maigret a folyosón járkált, Lucas tíz perc múlva csatlakozott hozzá.

– Nehéz volt Madame Lognonnal?

Lucas tekintete sokat elárult.

– Fel volt háborodva, hogy nem hazavitték Lognont. Szerinte jogtalanság a kórházban tartani, és elválasztani őtöle.

– Hogyan tudná ő ápolni a férjét?

– Ezt én is felvettem neki. Magával akar beszélni, sőt a rendőrprefektushoz fordulna. Azt panaszolja, hogy magára hagyják betegen és védtelenül, kiszolgáltatva a gengsztereknek.

– Elárultad neki, hogy megfigyelés alatt tartjuk a házukat?

– Igen. Ez egy kicsit megnyugtatta. Meg kellett mutatnom neki az ablakból a lent posztoló rendőrt. Végül kijelentette: „Mindig ugyanazokat tüntetik ki, és ugyanazok húzzák a rövidebbet!”

Amikor a gyakornok kijött Lognontól, gondterhelt volt az arca.

– Koponyatörés? – kérdezte halkán Maigret.

– Nem hiszem. Mindjárt megröntgenezzük, de nem valószínű. Azért jó nagyot kapott a fejére. Ráadásul az egész éjszakát az erdőben töltötte, nem csodálkoznék, ha egy tüdőgyulladást is összeszedett volna. Beszélhet vele, jót fog tenni neki. Magát követeli, nem engedi, hogy bármit is tegyünk vele, mielőtt magával beszél. Még a penicillint is alig tudtam beadni neki, mindenáron látni akarta a gyógyszer nevét az ampullán, nehogy altatót kapjon.

– Jobb lesz, ha egyedül megyek be – mondta Maigret Lucasnak.

Lognon egy fehér ágyban feküdt, egy ápolónő tett-vett a szobában. A felügyelőnek most forró volt az arca, mintha időközben felszökött volna a láza.

Maigret odaült az ágyához.

– Hogy van, öregem?

– Ezek túljártak az eszemen.

Egy könnycsepp fakadt ki Lognon le nem ragasztott szeméből.

– Az orvos azt mondja, jobb, ha nyugton marad. Szorítkozzon a lényegre.

– Miután maga elment, nem tágitottam az utcasarok környékéről, hogy szemmel tarthassam a vendéglő ajtaját. Ott tapadtam a falhoz, ahová már nem ér el az utcalámpa fénye.

– Senki nem jött ki Pozzótól?

– Senki. Talán tíz perc telhetett el, amikor a Mac-Mahon sugárútról befordult egy autó, és éppen előttem állt meg.

– Charlie Cinaglia?

– Hárman voltak. A magas vezetett, Cicero, mellette ült Bill Larner, Charlie meg hátul. Nem volt időm előkapni a fegyvert a zsebemből, mert Charlie máris kilökte a hátsó ajtót, és rám szegezte a revolverét. Egy szót se szólt, csak intett, hogy szálljak be. A másik kettő még csak rám se nézett. Mit kellett volna tennem?

– Jól tette, hogy beszállt – sóhajtott Maigret.

– Az autó tüstént elindult, közben megmotoztak és elvették a fegyveremet. Senki sem szólt semmit. Láttam, hogy a Maillot kapunál elhagyjuk Párizst, aztán ráismertem a saint-germaini útra.

– Végül az erdőben álltak meg?

– Igen. Lerner mutatta mindig a társának, hogy melyik úton menjen. Befordultunk egy keskeny földútra, aztán az országúttól jó messzire megálltunk. Itt azután kiszállítottak a kocsiból.

Talán nem volt igaza Pozzónak? Ezek nem pitiáner balekok.

– Charlie jóformán ki se nyitotta a száját. A magas figura, Cicero, zsebre dugott kézzel szívta egyik cigarettát a másik után, és ő utasította Larnert angolul, hogy miket kérdezzen tőlem.

– Vagyis Larnert tolmácsnak vitték maguknak?

– Az volt a benyomásom, hogy nincsen oda a szerepéért. Többször is mintha arra akarta volna rávenni a másik kettőt, hogy engedjenek inkább el. Mielőtt kikérdeztek, a kisebbik, Charlie, jól behúzott nekem, el is eredt az orrom vére. „Szerintem jobban jár, ha rendesen viseli magát”, mondta Lerner enyhe akcentussal. „Feleljen csak szépen arra, amit az urak kérdeznek.” Tulajdonképpen egyetlen kérdést tettek fel újra és újra: mit csináltam a járdára dobott testtel? Eleinte válaszra sem akartam méltatni őket, csak keményen néztem rájuk. Erre Cicero szólt valamit angolul Charlie-nak, mire az ismét megütött. „Tévedésben van”, mondta unottan Lerner. „Tudja, előbb-utóbb mindenkit szóra bírunk.” Három vagy négy ütést kaptam, már nem tudom, mennyit, aztán megesküdtem nekik, hogy nem tudom, mi lett azzal a testtel, azt sem tudom, kiről van szó. Nem hittek nekem. Cicero csak szívta a cigarettákat, időnként járt egyet, hogy ne zsibbadjon el a lába. „Ki értesítette a rendőrséget?” Erre mit válaszolhattam? Hogy véletlenül jártam a helyszínen, nem is miattuk, hanem egy másik ügyben? Cicero minden válaszom után újból intett Charlie-nak, aki már alig várta, hogy még egyszer behúzhasson nekem. Kiforgatták a zsebeimet, az autó fényszóróinál átvizsgálták a levéltárcám tartalmát.

– Soká tartott az egész?

– Nem tudom. Talán egy félórát, talán tovább. Már minden testrészem fáj. Az egyik ütés a szememet érte, éreztem, hogy a vér végigcsorog az arcomon. Fogadkoztam, hogy semmit, de semmit nem tudok. De Cicero nem érte be ennyivel, mondott valamit Lernernek, az meg újabb kérdéseket tett fel nekem. Azt akarta tudni, láttam-e egy másik autót megállni a Fléchier utcában. Azt feleltem, hogy láttam. „Mi volt a rendszáma?” „Olyan gyorsan nem sikerült leolvasnom.” „Hazudsz!” „Nem hazudok.” Aztán arról faggattak, hogy kicsoda maga, mert látták, amikor belépett a házunkba a Constantin-Pecqueur téren. Megmondtam. Erre azt kérdezték, hogy maga kapcsolatba lépett-e az FBI-jal.

Mondtam, fogalmam sincs, Franciaországban a felügyelők nem tesznek föl kérdéseket a főfelügyelőknek. Larner ezen jót nevetett. Az volt az érzésem, ismeri magát. Végül Cicero vállat vont, és az autó felé indult. Larner utána; mintha megkönnyebbült volna. Charlie viszont nem tartott velük. Utánuk kiáltott, de azt hiszem, nem hallották meg. Akkor elővette a zsebéből a revolverét, azt hittem, le akar löni, erre én...

Lognonnak elakadt a szava, a haragtól könnyek gyűltek a szemébe. Maigret-nek nem is akarózott tudni, hogyan viselkedett, hogy vajon térdre esve könyörgött-e. Valószínűleg nem tette. El tudta képzelni Lognonról, hogy komoran és savanyú képpel néz szembe a halállal.

– De csak egy nagyot vágott a fejemre a revolver markolatával, mire elájultam. Amikor magamhoz tértem, már elmentek. Megpróbáltam felállni. Segítségért kiabáltam.

– Egész éjjel az erdőben bolyongott?

– Biztosan összevissza tévelyegtem. Többször is elvesztettem az eszméletemet. Volt, hogy csak négykézláb tudtam mászni. Ahányszor autók haladtak el a közelemben, próbáltam kiabálni. Reggelre valahogyan ki vergődtem az út szélére, egy furgon megállt és fölvettem.

Minden átmenet nélkül Maigret-nek szegezte a kérdést:

– Értesítették a feleségemet?

– Igen. Lucas járt nála.

– És mit mondott?

– Ragaszkodott hozzá, hogy vigyék haza magát a Constantin-Pecqueur térre.

Lognon ép szemében nyugtalan fény csillant.

– És hazavisznek?

– Nem. Magának ápolásra van szüksége, itt gyorsabban fog gyógyulni.

– Megtettem, amit tudtam.

– Megtette.

Most mintha egy hirtelen gondolat dűlta volna föl Lognont. Nem tudta, kimondja-e, aztán elfordított fejjel ennyit mormogott:

– Nem vagyok méltó rá, hogy a rendőrség kötelékében maradjak.

– Hogyhogy?

– Ha tudtam volna, mi történt azzal a holttesttel, végül megmondtam volna nekik.

– Én is – vágta rá Maigret, talán pusztán jóindulatból, talán őszintén.

- Soká kell a kórházban maradnom?
- Néhány napig bizonyosan.
- És nem is tájékoztatnak a fejleményekről?
- Dehogynem.
- Megígéri? Nem haragszik rám?
- Már miért haragudnék, öregfiú?
- Jól tudja, hogy az egész az én hibám.

Lognon voltaképp hasznot húzott a helyzetből. Erre csak nemet lehetett mondani, biztosítani, hogy megtette a kötelességét, sőt hogy ha másképp cselekedett volna a hétfőről keddre virradó éjjel, akkor talán soha nem akadnak Charlie és Cicero nyomára.

Ami egyébként szinte igaz is volt.

- Be kéne vásárolni a feleségemnek...

Maigret találomra rávágta:

- Lucas már elintézte.
- Szégyellem, hogy ennyi gondot okozok maguknak.

Lognon egy jöttányit sem változott! Ez a megalázkodó hangnem, az állandó túlzásai hol ebbe, hol abba az irányba...

Kopogtak az ajtón. Kész szerencse, mert Maigret nem tudta, hogyan kezdjen búcsúzkodni. Az ápolónő volt az:

- Ideje lemenni a röntgenre.

Ezúttal Lognon nem úszhatta meg, át kellett ülnie egy kerek ágyra. Amikor a kívül várakozó Lucas mellett tolták el a folyosón, az barátságosan odaintett neki.

- Gyere csak, Lucas!
- Mit műveltek Lognonnal?

Maigret nem válaszolt egyből Lucas-nak, csak annyit morgott:

- Pozzónak igaza van, ezek kemény profik.

Majd eltöprengve hozzátette:

– Az a meglepő az egészben, hogy egy olyan figura is nyakig benne van, mint Bill Lerner. Az ilyen nagykutya nem nagyon szokták saját kezűleg intézni az ilyesmit.

- Maga szerint a másik kettő kényszerítette rá, hogy segítsen?
- Akárhogy is, szívesen elbeszélgetnék vele.

Lerner is profi volt, de egy másik fajtából: nemzetközi léptékben működő gazember, aki csak időről időre szánja el magát valami nagy húzásra, de akkor azt alaposan megtervezi, keres vele húsz-harmincezer dollárt, s aztán azzal nyugodtan elvan egy darabig. Két éve lakott Párizsban, mint egy tőkepénzes, és egyszer sem akadt dolga a hatóságokkal.

Maigret és Lucas taxit fogtak, a főfelügyelő először a prefektúra címét adta meg, aztán a Royale utcán elhaladva meggondolta magát.

– Capucines utca! – szólt oda a sofőrnek. – Manhattan bár.

Onnan támadt ez az ötlete, hogy eszébe jutottak a Pozzónál látott fényképek. A Manhattanben is így díszítették a falakat a bokszolók és színészek arcképei. A Manhattan bárt nem ugyanaz a vendégkör látogatta, mint az Acacias utcai vendéglőt. Luigi bárjába már bő két évtizede járt a párizsi amerikai kolónia és a tengerentúlról érkezett turistahad színe-java. Így délelőtt szinte egy lélek se volt még a Manhattanben. Személyesen maga Luigi állt a pult mögött, az üvegeket rendezgette.

– Jó napot, főfelügyelő úr. Mivel kínálhatom meg?

Ő is olasz származású volt, mint Pozzo, és az a hír járta, hogy lóversenyen veri el szinte a teljes bevételét – sőt, nem is csak a turfon, hanem bármin, amire csak fogadást lehet kötni: bokszmeccseken, tenisztornákon, úszóversenyeken... egyszóval fogadott ő bármire, akár még a másnapi időjárásra is.

Amikor délután még kevesen tértek be hozzá, három és öt óra között, még az is megesett, hogy egy alakkal, akit az olasz nagykövetségről szalajtottak, arra kötöttek fogadást, hogy milyen autók fognak elhaladni az utcán.

– Ötezer frankot arra, hogy tíz percen belül látunk húsz Citroent!

– Tartom!

Maigret a hely szelleméhez híven egy whiskyt kért. Elbáméskodott a falon sorakozó fényképeken, és hamar megakadt a szeme Charlie Cinaglia ökölvívómezes portréján, ugyanazon, amelyet Pozzónál is látott, azzal a különbséggel, hogy ez itt nem volt dedikálva.

4. Fejezet

Amelyben ismét pitiánerekről van szó, és Maigret-nél lassan betelik a pohár

Amikor mindketten kabátban és fekete kalapban kiléptek a Manhattanbóli – Maigret kétszer olyan magasnak és szélesnek tűnt, mint Lucas kissé úgy néztek ki, mint két özvegyember, akik a temetőből hazafelé még betérnek egy-két söntésbe.

Szándékosan csinálta Luigi? Lehetséges. De ha netán így volt is, nem rossz szándékkal tette. Nem lehetett egy rossz szavuk sem erre a derék emberre, akinek a bárpultjára nyugodtan odakönyökölhettek a nagykövetség legmagasabb rangú beosztottjai is. Annyi biztos, hogy nem sajnálta az italt, különösen Maigret-nek töltött bőven, márpedig a főfelügyelő már jó ideje nem ivott whiskyt. Ráadásul nem sok idő telt még el a Faubourg-Saint-Honoré utcában lehajtott két pohár calvadosa óta.

Maigret nem volt részeg, és Lucas sem. Azt hitte volna az utóbbi, hogy a főnöke berúgott? Kissé furcsán méregette, ahogy átfurakodtak a járdán hullámozó tömegen.

Lucas ma délelőtt nem volt vele az Acacias utcában, nem hallotta Pozzo kiselőadását, vagyis inkább kioktatását. Ezért nem is lehetett teljesen világos előtte Maigret lelkiállapota.

Alighogy betértek Luigihoz, az máris kiokosította őket a bokszolók világáról. Maigret megszemlélte Charlie fotóját, majd, mintha véletlenül tenné, rákérdezett:

– Ismeri?

– Az a srác vihette volna valamire. Alighanem ő volt a legjobb a kategóriájában. Meg is küzdött érte, hogy feljusson a csúcsra. Aztán egy szép napon az a marha valami sötét ügyletbe keveredett, és a szövetség bevonta a versenyengedélyét.

– Mi lett vele?

– Maga szerint mi lehet egy ilyen kölyökből? Minden évben ezer és ezer ilyen gyerek kezd edzőterembe járni Chicagóban, Detroitban, New Yorkban, és mindegyik előtt az a cél lebeg, hogy bajnok legyen. Maga szerint, főfelügyelő úr, egy nemzedékben hány igazi bajnok lehet?

– Nem tudom. Nyilván elég kevés.

– És a siker nem tart ki még ennél a kevésnél sem. Azok, akik nem verték el az összes pénzüket platinaszőke szépségekre meg a legújabb Cadillacre, éttermet vagy sportszerkereskedést nyitnak.

De mi lesz az összes többi suhannal, akik már a siker küszöbén hitték magukat, pedig csak az agyukat verették péppé? Ezek semmi mást nem tanultak meg, csak ütni, de mindig van, aki igényt tart a szolgálataikra, kell a testőr meg a fogdmeg. Ez lett a sorsa Charlie-nak is.

– Úgy hallottam, belőle bérgyilkos lett.

Mire Luigi, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne:

– Lehetséges.

– Nem látta mostanában?

Maigret a lehető legártatlanabb képpel tette föl a kérdést, a kezében tartott poharat nézegette. Jól ismerte Luigit, s az ismeretség kölcsönös volt. A két férfi jó véleménnyel volt egymásról. Most mégis egyik pillanatról a másikra valahogy megváltozott kettejük között a hangulat.

– Párizsban van?

– Azt hiszem.

– Mi hozta úgy, hogy dolga akadt Charlie-val?

– Egészen véletlenül...

– Soha nem láttam Charlie Cinagliát szemtől szembe, mert már azelőtt eljöttem Amerikából, hogy őt felkapta volna a hírnév, és nem tudok róla, hogy átjött volna Európába.

– Azt gondoltam, hogy talán hallhatott róla valakitől. Többször járt Pozzónál. Márpedig maguk mindketten olasz származásúak.

– Én Nápolyból származom – helyesbített Luigi.

– És Pozzo?

– O szicíliai. Ez olyan, mintha a marseille-ieket keverné össze a korzikaiakkal.

– Nagyon kíváncsi vagyok rá, hogy Pozzón kívül kihez fordult Charlie, amikor Párizsba érkezett. Nem egyedül jött. Vele van Tony Cicero is.

Luigi ekkor töltött Maigret-nek másodszor.

A főfelügyelő mintha nem lett volna biztos a dolgában, erőtlően, meggyőződés nélkül beszélt.

Lucas, aki jól ismerte a főnökét, úgy emlegette ezt az állapotát, hogy „horgászni ment”, és Maigret-nek ilyenkor néha sikerült annyira „semmilyen” képet vágnia, hogy a munkatársai sem tudták, hányadán állnak vele.

– Hát ez átok bonyolultnak tűnik – sóhajtott föl. – Ráadásul egy másik amerikai is szerepet játszik a történetben, Bill Larner.

– Billnek semmi köze hozzájuk – sietett kijelenteni Luigi. – Bill igazi úriember.

– Ő is törzsvendég itt?

– Időnként benéz.

– Ha feltételeznénk, hogy Bill Larnernak el kell rejtőznie, maga szerint hová menne?

– Hát ha, ahogy mondja, feltételezzük ezt, bár nem hiszem, hogy erre sor kerülne, akkor Bill úgy rejtőzne el, hogy ne találjon rá senki. Csakhogy nekem elhiheti: Billnek semmi köze a másik kettőhöz.

– Cicerót ismeri?

– Néha felbukkan a neve amerikai újságokban.

– Gengszter?

– Magát tényleg foglalkoztatják ezek az emberek?

Luigi már nem viselkedett olyan szívélyesen, mint az imént. Hiába, hogy ő nápolyi volt és nem szicíliai, most valahogy mégis pont úgy beszélt, úgy nézett a főfelügyelőre, mint az imént Pozzo.

– Maga járt Amerikában, nem igaz? Akkor meg kéne értenie, hogy ez az egész nem a francia rendőrségnek való. Ezeken a szervezeteken maguk az amerikaiak sem igazodnak el, hacsak nem egy maréknyi FBI-ügynök. Nem tudom, hogy mit keresnek Párizsban azok, akikről beszél, ha ugyan tényleg itt vannak. Ha egyszer mondja, én elhiszem magának, de azért kissé meglep. Annyi bizonyos, hogy nekünk semmi közünk az ő dolgaikhoz.

– De hogyha embert öltek?

– Franciát?

– Nem tudom.

– Ha megöltek valakit, akkor nyilván megbízásból tették, és magának soha nem sikerül majd rájuk bizonyítani. Megjegyzem, hogy nem ismerem egyiküket sem. Az a kettő, akiket először említett, szicíliai. Ami Bill Larnert illeti, továbbra is állítom, hogy neki semmi köze hozzájuk.

– Milyen témák kapcsán említik az amerikai újságok Cicerót?

– Alighanem a zsarolás témájában. Maga nem is értheti ezt. Itt maguknál nem is léteznek olyan igazi bűnszervezetek, mint odaát. Itt még valamirevaló bérgyilkosok sincsenek. Maga szerint ha Párizsban valaki sorra felkeresi egy környék kereskedőit azzal, hogy védelemre van szükségük a rosszfiúk ellen, és hogy majd ő heti ennyi meg ennyi ezer frank ellenében biztosítja ezt a védelmet, mi fog történni? A kereskedő a rendőrséghez fordul, igaz? Vagy kineveti őket. Amerikában az ilyesmin senki nem nevet, és csak a tökkelütöttek fordulnak a rendőrséghez. Mert ha ezt teszik, vagy ha nem fizetnek, akkor bomba robban az üzletükben, vagy netán egy géppisztollyal megsorozzák őket a házuk küszöbén.

Luigi egyre hevesebben beszélt. Akárcsak Pozzo, mintha ő is egyenesen büszke lett volna a honfitársaira.

– És ez még nem minden. Ha valamelyiküket netán mégis letartóztatják, szinte mindig akad olyan bíró vagy befolyásos politikus, aki kihozza a börtönből. De tegyük föl, hogy a seriff vagy a kerületi ügyész mégis megmakacsolja magát. Akkor tíz tanú fogja eskü alatt állítani, hogy a szegény ördögöt a kérdéses időpontban pont a város másik végében látták. S ha egy őszinte tanú ennek az ellenkezőjét állítja, és olyan örült, hogy nem vonja vissza a vallomását, akkor a tárgyalás előtt egy nappal biztosan baleset éri. Felfogta?

Egy magas, szőke fickó lépett be a bárba, Maigret-től és Lucas-tól két méterre nekitámaszkodott a pultnak. Luigi rákacsintott.

– Martinit?

– Martinit – ismételte a vendég, és úgy méregette a két franciát, mint aki jól szórakozik.

Maigret már jó párszor kifújta az orrát, de egyre csak viszketett. Szemhéja elnehezült. Elkapta volna Lognontól a náthát?

A derék Lucas csak várta, hogy a főnöke mikor veszi föl a kesztyűt. De a főfelügyelő hagyta, hadd beszéljen a másik, mintha neki nem volna semmi mondanivalója.

Valójában kezdett elege lenni az egészszéből. Hogy Pozzo azt tanácsolta, hagyja a csudába az egészszet, az még érthető. Végül is az Acacias utcai vendéglősnek biztos jó oka van erre.

De hogy itt, ebben az elegáns bárban egy Luigi-féle is nagyjából ugyanazzal hozakodjon elő, az már kissé túlzásnak tűnik.

– Tegyük fel, főfelügyelő úr, hogy egy amerikai Marseille-ben beleártja magát az oltani alvilág ügyeibe. Nos, maga szerint mi történne vele? Pedig a marseille-i srácok angyalkák az odaátiakhoz képest...

Persze, jobban meggondolva a dolgot, ha Maigret felkereste volna a konzult vagy a nagykövetet, azok az urak is csak ugyanezzel álltak volna elő: „Ne ártsa bele magát ebbe, Maigret. Nem magának való ügy ez.”

Más szóval: nem pitiánereknek való! Ha nem találta volna nevetségesnek, kedve lett volna ezzel visszavágni: „Miért, a Landru-ügy talán pitiánereknek való volt?”

Maigret mogorván az utolsó cseppig ürítette a poharát, egy szót se szólt, pedig érezte, hogy a csalódott Lucas nem érti, miért nem teszi helyre Luigit.

Kiléptek az utcára. Lucas még most sem mert kérdezni. Maigret nem mondta, hogy taxit kéne fogniuk vagy buszra kéne szállniuk.

Zsebre vágott kézzel, morcosan ballagott, és már messze jártak a bártól, amikor végre a társához fordulva halálosan komolyan nekiszegezte a kérdést, mintha Lucas-nak eddig kételyei lehettek volna:

– Mibe fogadsz velem, hogy elkapom őket?

– Erről meg vagyok győződve! – vágta rá Lucas.

– Én pedig biztos vagyok benne, érted? Biztos! Mindet elküldeném az anyjuk...

Maigret száját ritkán hagyta el csúnya szó, de ettől az egytől most nagyon megkönnyebbült.

Talán nem jut vele semmire, de azért csak elküldte Lucas-t az Acacias utcába, hogy tartsa szemmel Pozzo vendéglőjét.

– Nem érdemes rejtőzködnöd, mert az öreg rókának van annyi esze, hogy úgymint észrevesz. A telefonját biztosan nem használta, mert tudja, hogy lehallgatjuk, de ha volt rá alkalma, akkor biztosan értesítette azt a két fickót, aki tegnap este a bárban járt és később riasztotta Charlie-t és Cicerót. Van egy kis esélye, hogy nem sikerült elérnie őket, és akkor valamelyikük felbukkanhat az Acacias utcában.

Leírást adott róluk Lucas-nak, és részletes utasításokkal látta el.

Amikor beért az Orfèvres rakpartra, az irodájába be se nézett, inkább egyből fölment a laboratóriumba.

Moers már várta, egy szendvicset majszolt. Tüstént bekapcsolt valami hatalmas bűvös lámpásra emlékeztető vetítőt, mire egy kép jelent meg a vásznon.

Pozzo jegyzetömbre rótt ceruzavonásai váltak láthatóvá. Az első betűket jól ki lehetett venni: G A L. A betűket számjegyek követték.

– Amint gondolta, főnök, egy telefonszámról van szó a Galvani körzetben. Az első számjegy egy kettes, a második hetes, a harmadikat lehetetlen kitalálni, a negyediket is, talán nulla, de ebben nem vagyok biztos, lehet kilences is vagy hatos.

Moers is furcsállón nézett Maigret-re, nem azért, mert érződött rajta, hogy ivott, hanem a tétova arckifejezése miatt. Kifelé menet Maigret egy olyan szót ejtett ki, amellyel felettébb ritkán élt:

– Köszönöm, fiam!

Lement az irodájába, levette a felöltőjét, benyitott a felügyelőkhöz.

– Janvier, Lapointe...

Mielőtt utasításokat osztott volna, letelefonált a Dauphine sörözőbe.

– Ti már ettetek?

– Igen, főnök.

Magának több szendvicset rendelt, hármójuknak sört.

– Akkor kezdhettek átnézni egy-egy telefonszámlistát. A Galvani körzetet fogjátok átnyálazni.

Hatalmas munkának nézhetek elébe. Ha nincsen rendkívüli szerencséd, órákig is eltarthat, amíg ráakadnak a keresett számra.

Pozzo két kockapókerező vendége nem sokkal azután ment el, hogy Maigret-ék vacsorázni kezdtek, vagyis háromnegyed órával, vagy egy egész órával azelőtt, hogy Maigret és Lognon is távoztak.

Pozzo azzal bízta meg őket, hogy a Galvani körzetben hívjanak fel egy számot, tehát valahol a Grandé-Armée sugárúthoz közel.

Márpedig azt az autót, amelyiken Lognont a saint-germaini erdőbe vitték, éppen a Grande-Armée-n lopták el.

Mindez logikusnak tűnt. A három amerikai vagy már együtt volt, amikor megkapták a riasztást, vagy gyorsan össze tudtak szaladni. Egy órával később már mindnyájan lesben álltak a vendéglő közelében.

– Egy szállodáról van szó, főnök?

– Fogalmam sincs. Talán. Annyi bizonyos, hogy igazi nevükön nem szálltak meg egy hotelban sem. Ha mégis szállodában vannak, akkor hamis személyi igazolványokat vagy hamis útleveleket szereztek.

Ez nem volt lehetetlen. Egy olyan ember, mint Pozzo, nyilván jártas volt ebben is.

– De amúgy sem hiszem, hogy szállodában vagy bérelt szobában szállnának meg, mert tudják, hogy legjobban az ilyen helyeket figyeljük.

Esetleg Larner egy barátjánál laktak, hisz Larner már két éve Párizsban élt, és nyilván voltak ismerősei. Ebben az esetben inkább egy nőről lehetett szó.

– Próbálják ki az összes olyan számot, amelyik stimmelni látszik. Készítsenek külön listát az egyedül élő nőkről, az olasz és az amerikai nevekről.

Maigret nem áltatta magát. Ha netán sikerül is rátalálniuk a jó telefonszámra, a madárkák addigra már rég kirepülnek. Pozzo nem volt sem kezdő, sem naiv. Láta, hogy Maigret magával vitte a jegyzetömböt. Mostanra már biztosan sikerült újból riasztatnia az érintetteket.

Maigret fölhívta a feleségét, hogy ne várja vacsorára, azután Madame Lognont is, aki megint panaszkodott neki egy sort.

A felügyelők irodájába nyíló ajtó nyitva maradt, hallotta, hogyan próbálkozik Janvier és Lapointe egyik telefonszámmal a másik után, minden alkalommal valami új történettel álltak elő. Kényelmesen elhelyezkedett a karosszékében, egyre ritkábban szívta meg a pipáját.

Pedig nem aludt. Melege volt. Úgy érezte, kezd belázasodni. Félig lehunyt szemmel tűnődött, de egyre jobban elmosódtak a gondolatai, és végül minduntalan ugyanarra a mondatra lyukadt ki: „Elkapom őket!”

De hogyan? Az már más kérdés. Az igazat megvallva fogalma sem volt róla, de életében tán soha nem akart eltökéltebben a végére járni egy ügynek, mint ezúttal. Már-már országos jelentőségűvé nőtt a kérdés a szemében, és ha csak a „gengszter” szóra gondolt, máris elfutotta a pulykaméreg.

„Mesélhet, amit akar, signore Luigi! Meséljen csak, signore Pozzo! És maguk is, amerikai urak! Én kitartok amellett, amit gondolok. Mindig is az volt a véleményem, és ez mára sem változott, hogy minden gyilkos fajankó. Ha nem volna az, nem gyilkolna. Világos? Nem? Maguk másképp gondolják? Ahogy tetszik. De én, Maigret, majd megmutatom maguknak. Hallották, mehetnek isten hírével!”

Amikor a hivatalsegéd bekopogott Maigret ajtaján, nem kapott választ. Résnyire nyitotta az ajtót: a főfelügyelő pipával a szájában szundikált.

– Expressz-küldemény, főfelügyelő úr!

A fényképek és a kért tájékoztatás érkezett meg Washingtonból.

Tíz perc múlva a laboratóriumban már serényen sokszorosították a fényképeket. Négy órára az újságírók becsődültek Maigret előszobájába, és mindegyik kapott egy sorozatot a képekből.

– Ne kérdezzék, miért körözzük ezeket az embereket, csak segítsenek nekem, hogy megtaláljuk őket. A címlapon hozzák le a képeket. Ha bármelyik illetőt látta valaki, tüstént telefonáljon az irodámba.

– Van náluk fegyver?

Maigret habozott egy percet, majd őszinte választ adott:

– Nemcsak hogy van náluk fegyver, de ráadásul veszélyes bűnözők is.

Majd azt a szót is hozzátette, amelyik kezdte bosszantani:

– Ezek gyilkosok. Legalábbis az egyikük biztosan az.

A fényképeket képtávíróon szétküldték a pályaudvarokra, a határállomásokra és a rendőrőrsökre.

Mindez, ahogy szegény Lognon mondta volna, gyerekjáték volt. Lucas még mindig az Acacias utcában silbakolt. Janvier és Lapointe telefonszámokat hívogattak. Ha egyet-egyet gyanúsabbnak találtak a többinél, a helyszínre küldtek valakit, hogy ellenőrizze.

Öt órakor szóltak Maigret-nek, hogy Washingtonból keresik. A vonal másik végéről máris fölhangzott MacDonald szívélyes hangja.

– Tudja, Jules, elgondolkoztam a hívásán, és futólag a nagyfőnöknék is sikerült megemlítenem az ügyet...

Maigret talán csak képzelődött, de úgy érezte, mintha MacDonald most nem beszélne olyan egyenesen, mint előző nap. A mondatai között hosszabb szüneteket tartott.

– Hallgatom!

– Biztos benne, hogy Cinaglia és Cicero Párizsban vannak?

– Biztos. Épp az előbb azonosította őket fényképről valaki, aki közelről látta őket.

Pontosan így volt. Az imént szalasztotta el az egyik felügyelőt Madame Lognonhoz, aki rögvest ráismert a két férfira.

– Halló!...

– Igen, hallom!

– Csak kelten vannak?

– Kapcsolatba léptek Bill Larnernel is.

– Larnernem számít, már mondtam magának. Senki mással nem találkoztak?

– Épp ezt próbálom most kideríteni.

Érződött, hogy MacDonald kerülgeti a forró kását, mint aki attól tart, hogy túl sokat talál elmondani.

– Nem említett valaki egy harmadik szicíliait?

– Mi a neve?

Újabb habozás után:

– Mascarelli.

– Ugyanakkor érkezett, mint ezek?

– Biztos, hogy nem. Már hetekkel korábban.

– Kerestetni fogom a nevét a szobakiadók nyilvántartásában.

– Mascarelli valószínűleg más néven jelentkezett be.

– Ez esetben...

– Próbálja meg azért. Ha valaki említi magának ezt a Mascarellit, más néven Sloppy Joe-t, értesítsen engem, lehetőleg telefonon. A személyleírása a következő: alacsony, sovány,

ötvenévesnek tűnik, pedig csak negyvenegy, rossz bőrben van, a nyakán elvakart furunkulusok. Ismeri a „sloppy” szót?

Maigret ismerte, de nehezen talált volna pontos francia megfelelőt: aki „sloppy”, annak szaga van, nem a tisztaság bajnoka, rosszul öltözött.

– No, ezt a gúnynevet ragasztották rá, és ki is érdekelte.

– Mi dolga Franciaországban?

Újabb csönd a vonal túlsó végén.

– Mi dolga van a másik kettőnek?

MacDonald most halkán beszélt, mintha állna mellette valaki, és attól kérne tanácsot, majd végre így válaszolt:

– Ha Charlie Cinaglia és Cicero összefutottak Sloppy Joe-val Párizsban, akkor könnyen lehetséges, hogy a kocsiból kidobott ember, akit a maga felügyelője látott, Sloppy Joe volt.

– Napnál is világosabb! – kajánkodott Maigret.

– Elnézést, Jules, de nagyjából ez minden, ennél többet én sem tudok.

A főfelügyelő felhívta Le Havre, majd Cherbourg kikötőjét, mindkét helyen beszélt a partraszállásért felelős tisztviselővel. Mindkettő átnézte az utaslistáit, de Mascarellit egyikük se talált. Maigret úgy-ahogy leírta nekik a keresett egyén külsejét. Megígérték, hogy kifaggatják a felügyelőiket.

Janvier tűnt föl az ajtóban.

– Torrence szeretne beszélni magával, főnök.

– Hol van most?

– A Grandé-Armée környékén, a gyanús címeket járja.

Természetesen nem lett volna értelme, hogy minden egyes ellenőrzés után visszajöjjen az Orfèvres rakpartra. Inkább egy-egy bárból megtelefonálta az eredményt, és rögtön kapott egy újabb címet.

– Halló, maga az, főnök? Egy hölgytől hívom, akiről inkább nem venném le a szememet. Azt hiszem, nem ártana, ha személyesen váltana vele szót. Nem könnyű eset.

Maigret a háttérből női hangot hallott, majd Torrence-ot, aki most nyilván nem őhöz szólt:

– Ha nem hallgat el, kaphat egyet a pofikájára. Ott van még, főnök? A Brunel utca 28b-ben vagyok, harmadik emelet balra. Az illető hölgyet Adrienne Lournak hívják. Talán hasznos lenne tájékozódni felőle az erkölcsösöknél.

Maigret Lapointe-ra bízta ezt a feladatot, magára kerítette súlyos felöltőjét, fölmarkolt két pipát az asztaláról, leballagott a lépcsőn, és szerencséjére talált szabad kocsit az udvarban.

– A Brunel utcába!

Ez a helyszín is ugyanabban a negyedben volt, a Wagram sugárút közelében, alig kétszáz méterre az Acacias utcától, háromszázra onnan, ahol tegnap este ellopták az autót. Maigret egy minden kényelemmel ellátott nagypolgári épületbe lépett be. Volt lift, a lépcsőt szőnyeg borította. Amikor fölért a harmadikra, már nyílt is egy ajtó. A kövér Torrence-ról lerítt a megkönnyebbülés.

– Magának talán sikerül kiszednie belőle valamit, főnök. Én feladom.

Dús idomú, barna hajú nő állt a nappali közepén, egyetlen öltözéke egy pongyola volt, amely a legapróbb mozdulatára is bő rálátást engedett az idomaira.

– Most már ketten kezdik! – kiáltott fel gunyorosan. – Még hányan fognak felsorakozni velem szemben?

Maigret tisztelettudóan levette a kalapját, egy fotelba helyezte, s mivel nagyon meleg volt, kibújt a felöltőjéből is.

– Megengedi? – mormogta.

– Nyilván észrevette, hogy eddig semmit nem engedtem meg.

Jobban megnézve egy szép, harmincas asszony állt előttük.

Olyan rekedtes hangon szólt, amely az inkább éjszaka, mint nappal élő embereket jellemzi. A levegőben buja parfümillat terjengett. Egy nyitott ajtón át a hálószobába lehetett látni: vetetlen ágy, nappali kanapé, rajta egy párna, amelynek a párja a padlón hevert egy sarokban, két egymásra rakott kis szőnyeg társaságában.

Torrence követte Maigret tekintetét:

– Érti, ugye, főnök?

Nyilvánvaló volt, hogy az előző éjjel nem csak a nő aludt ebben a lakásban.

– Amikor becsöngettem, elég sokára nyitott ajtót. Azt állítja, hogy aludt. Könnyen lehetséges. Még hozzá meztelenül, hiszen csak ezt a pongyolát kapta magára.

– Nem mindegy az neked?

– Rákérdeztem, hogy nem ismer-e egy Bill Larner nevű amerikai. Láthatóan habozott, időt akart nyerni, úgy tett, mint aki az emlékei között keresgél. Nem akart beengedni, de én benyomultam, és benéztem a hálószobába is. Láthatja maga is. Ott balra, azon a komódon.

Egy fénykép állt ott piros bőrkeretben, alighanem Deauville-ban készült, és egy fürdőruhás párt ábrázolt, Adrienne Lourt és Bill Larnert.

– Érti már, hogy miért telefonáltam? S ez még nem minden. Nézzen csak bele a papírkosárba. Nyolc szivarvéget számoltam meg benne. Jó vastag havannák lehetnek, egy óránál is tovább éghetett mindegyik. Gondolom, hogy amikor becsöngettem, eszébe jutott, hogy teli vannak a hamutartók, és gyorsan a papírkosárba ürítette őket.

– Tegnap este barátok jártak nálam.

– Hány barátja?

– Semmi közük hozzá.

– Bill Larner is?

– Ahhoz sincs semmi közük. Ez a fotó egyébként egy éve készült, azóta már nem vagyunk jóban.

A komódon egy üveg konyak és egy pohár is állt. A nő töltött magának, őket nem kínálta meg, új cigarettára gyújtott, és föllazította a tarkóján a haját.

– Visszafeküdhettek majd?

– Figyeljen rám, kicsikém...

– Nem vagyok a kicsikéje.

– Sokkal okosabban tenné, ha kedvesen válaszolna.

– Menjen a fenébe!

– Azt hitte, helyesen cselekszik. Larner megkérte, fogadja be ide két barátjával együtt. Azt valószínűleg nem mondta meg, hogy miben sántikálnak.

– Mesélj, madárkám!

Torrence tekintetéből ezt lehetett kiolvasni: „Most maga is láthatja, milyen a kicsike!”

Maigret megőrizte a türelmét:

– Maga francia, Adrienne?

– Belga – vágott közbe Torrence. – Megtaláltam a személyi igazolványát a táskájában. Antwerpenben született, öt éve él Franciaországban.

– Más szóval akár be is lehetne vonni a tartózkodási engedélyét. Felteszem, hogy egy éjszakai mulatóban dolgozik.

– Pucér nő a Folies Bergére-ben!

Már megint Torrence szólt közbe.

– És akkor mi van? Ha pucér nő vagyok, akkor már úgy lehet ki-be járni nálam, mint egy átjáróházban? Maga, dagi (ez Torrence-nak szólt), a kalapját se vette volna le, ha le nem kapom a fejről. Viszont rögtön tudja, hova bámuljon, amikor lazábban fogom a pongyolámat.

– Figyeljen rám, Adrienne! Nem tudom, hogy Larner mit mesélt magának. Aligha mondta el az igazságot a barátairól. Tud angolul?

– Amihez hasznát veszem, ahhoz elég jól tudok.

– Azt a két férfit, aki magánál aludt, gyilkosságért körözik. Tudja, hogy ez mit jelent? Azt, hogy maga, aki menedéket nyújtott nekik, cinkosság miatt büntethető. És azt is tudja, hogy mennyit lehet leakasztani ezért?

Maigret érzékeny pontra tapintott. A nő most megállt, aggodalmasan tekintett Maigret-re.

– Öt-tíz évet.

– Én semmit sem tettem.

– Erről meg vagyok győződve, és épp ezért mondtam magának, hogy tévedésben van. Szép dolog, ha az ember segít a barátainak, de csak akkor, ha nem kell túl nagy árat fizetnie érte.

– Maga csak szóra akar bírni.

– A Billel lévő két férfi közül az alacsonyabbikat Charlie-nak hívják.

A nő nem tiltakozott.

– A másik Tony Cicero.

– Nem ismerem őket. Azt tudom, hogy Bill soha nem ölt embert.

– Ezt én is tudom. Sőt abban is biztos vagyok, hogy Bill nem a saját jószántából segített ezeknek.

– Komolyan beszél?

A nő az üvegre pillantott, megint töltött magának egy fél pohárral, kis híján Maigret-t is megkínálta, aztán csak vállat vont.

– Évek óta ismerem Larnert – szólta a főfelügyelő.

– Csak két éve van Franciaországban.

– De már tizenöt éve vezetünk róla aktát. Ahogy ma reggel mondta nekem valaki, Larner igazi úriember.

A nő összehúzott szemöldökkel nézett rá, nem tudta, hogy nem csapdát állít-e neki Maigret.

– Legalább kettő, de inkább három napja rejtőzködik magánál Charlie és Cicero. Van jégszekrény a lakásban?

Torrence megint közbeszólt:

– Már gondoltam erre. Meg is találtam a konyhában. Dugig van. Láttam benne két sült csirkét, egy fél sonkát, egy alig megkezdett kolbászrudat...

– Tegnap este – folytatta Maigret – valaki telefonon üzent nekik, mire mindhárman sietve távoztak.

A nő leült az egyik fotelba, és váratlan szeméremmel gondosan az ölére huzigálta a pongyola szegélyeit.

– Éjszaka visszajöttek. Biztos vagyok benne, hogy ittak. Ahogy Bill Larnert ismerem, alaposan a pohár fenekére nézhetett, mert olyan jelenetnek volt a szemtanúja, ami alaposan kikészítette az idegeit.

Torrence még mindig föl-alá járkált a lakásban, ezért a nő rászólt:

– Nem maradna nyugton egy percig?

Majd Maigret-hez fordult:

– És aztán?

– Ma reggel, nem tudom, hány órakor, újabb üzenetet kaptak. Annyi biztos, hogy nem tizenegy óra előtt. Nyilván még aludtak, Bill a maga ágyában, a másik kettő meg ebben a szobában. Gyorsan magukra kapták a ruháikat. Megmondták magának, hogy hová indulnak?

– Szóval engem is megpróbál belekeverni!

– Ellenkezőleg, megpróbálom kihúzni a csávából!

– Maga az a Maigret, akiről gyakran írnak az újságok?

– Miért kérdi?

– Mert azt írják, hogy rendes ember. De én nem szeretem a kövéreket.

– Mit mondtak, amikor elmentek?

– Semmit. Meg se köszönték a segítséget.

– Hogy viselkedett Bill?

– Még nem ismertem el, hogy Bill itt lett volna.

– Nyilván hallotta, hogy mit mondanak egymásnak készülődés közben.

– Angolul beszéltek.

– Azt hittem, hogy maga tud angolul.

– Az olyasfajta szavakat nem ismerem.

– Éjszaka, amikor egyedül voltak a hálósobában, Bill beszélt magának a társairól.

– Honnan tudja?

– Nem árulta el magának, hogy meg akar szabadulni tőlük?

– Annyit mondott, hogy mihelyt lehet, leviszi őket vidékre.

– Hová?

– Nem tudom.

– Gyakran járt Larnert vidékre?

– Jóformán soha.

– Ketten együtt sem kirándultak valahová?

– Nem.

– Maga a szeretője volt?

– Igen, alkalmanként.

– Járt már nála a Hotel Wagramban is?
– Csak egyszer. Éppen valami tyúk volt nála. Rögtön kidobott. Aztán három nap múlva, mintha mi sem történt volna, megint feljött hozzám.

- Szokott Larner horgászni? A nő felnevetett.
- Úgy érti, pecázik-e? Nem, nem olyasfajta ember!
- És golfozni?
- Azt már igen.
- Hol?
- Nem tudom. Soha nem mentem vele.
- Ilyenkor több napra távozott?
- Reggel ment, este jött.

Ez így nem stimmel. Maigret egy olyan helyre volt kíváncsi, ahol Larner rendszeresen éjszakázott is.

– Azon a két férfin kívül, aki itt aludt, soha nem mutatta be magának a barátait?

- Ritkán.
- Miféle barátai ezek?
- Főleg a loviról: zsokék, trénerek.

Torrence és Maigret összenéztek. Forró nyomon járnak!

- Sokat járt lóversenyre?
- Sokat.
- Nagyban játszott?
- Igen.
- Nyert is?
- Szinte mindig. Tippeket kapott.
- A zsokéktól meg a trénerektől?
- Én úgy értettem.
- Soha nem említette magának Maisons-Laffitte-ot?
- Egyszer telefonált onnan.
- Éjszaka?
- A futamok után.
- Arra kérte magát, hogy menjen utána?
- Ellenkezőleg. Amiatt szólt, hogy nem tud eljönni hozzám.
- Vagyis úgy volt, hogy Larner ott alszik?
- Nyilván.
- Egy szállóban?
- Azt nem kötötte az orromra.

– Köszönöm a segítségét, Adrienne. Elnézését kérem, hogy zavartuk.

A nőt meglepte, hogy a rendőrök nem viszik be magukkal, alig akarta elhinni, hogy nem valami csapdáról van szó.

– Melyikük a gyilkos? – kérdezte, amikor Maigret-nek már a kilincsen volt a keze.

– Charlie. Ez meglepi magát?

– Nem. De a másikat még kevésbé állhatom, az olyan hideg, mint egy jégcsap.

Nem viszonzta Torrence üdvözlését, de halványan elmosolyodott, amikor Maigret szinte szertartásosan elköszönt tőle.

A lépcsőn lefelé menet a főfelügyelő így szólt a társához:

– Le kell hallgatni a telefonját. Igaz, valószínűleg attól sem leszünk okosabbak. Ezek a figurák igen gyanakvóak.

Aztán eszébe jutott, hogy Pozzo és Luigi szerint milyen tanácsos az óvatosság a gyilkosokkal szemben, ezért hozzátette:

– Jobb lenne, ha szemmel tartatnád. Rendes kis nő, igazán kár volna, ha valami baj érné.

Pozzo vendéglője csak pár lépésre esett ide, Lucas még mindig a közelében strázsált. Maigret kitérőt tett az autóval az Acacias utca felé.

– Semmi különös?

– Egy negyedórája belépett a vendéglőbe az egyik ürge, akit leírt nekem, az egyik kockapóker-játékos.

Pontosan szemben álltak a vendéglővel. Maigret már előre mulatott, amikor kiszállt a kocsiból, benyitott, megbökte a kalapja karimáját.

– Szervusz, Pozzo.

Majd a bárpultnál ülő alakhoz fordult:

– Az iratait legyen szíves.

Az illető úgy nézett ki, mint egy bárzenész vagy egy parkett-táncos. Kicsit habozott, mintha Pozzótól várt volna tanácsot, ám az másfelé nézett.

Maigret fölírta a noteszébe a férfi nevét és címét.

Érdekes, hogy az illető nem olasz volt, nem is amerikai, hanem spanyol, foglalkozására nézve a papírai szerint előadóművész. Egy Ternes sugárúti kis szállóban lakott.

– Köszönöm.

Maigret visszaadta az igazolványt, nem kérdezett semmit, ismét megbökte a kalapja szélét, míg a spanyol és Pozzo hökkenten nézték, hogyan távozik a vendéglőből.

5. Fejezet

Amelyben Maigret rosszul teszi, hogy moziba megy, miközben egy bizonyos Báró vadászatra indul

Maigret az autó hátsó ülésén jó melegen beburkolózott a felöltőjébe, nézte az elsuhanó fényeket, morfondírozott, majd amikor áthajtottak a Concorde téren, odaszólt a sofőrnek:

– Tegyéél egy kitérőt a Capucines utca felé! Föl kéne hívnom valakit.

Az Orfèvres rakpartra akart telefonálni, pedig öt percen belül ügyis odaért volna. De nem volt ellenére a gondolat, hogy más hangulatban nézzen be újból a Manhattanbe, mint délelőtt, meg hát igazság szerint úgy érezte, nem ártana meg egy whisky sem: nem is volt olyan kellemetlen az előbb, hogy újra érezhette a zamatát.

A bár dugig volt, a pultnál sorban legalább harminc arc merült el a cigarettafüstben. Jóformán mindenki angolul beszélt, néhány vendég amerikai újságokba mélyedt. Luiginak ketten is segédkeztek a koktélkeverésben.

– Ugyanazt a whiskyt, mint ma délelőtt – szólt oda neki a főfelügyelő. A tulajdonos felfigyelt Maigret mosolygós nyugalomára.

– Bourbont?

– Én nem tudom, mit. Maga szolgált ki.

Luigi mintha nem lett volna oda a viszontlátástól. Maigret-nek úgy tűnt, hogy a tekintetével gyorsan végigpásztáz a vendégeken, nincs-e közöttük netán olyan, akinek jobb volna nem találkoznia a főfelügyelővel.

– Mondja csak, Luigi...

– Egy pillanat...

Jobbra öntött, balra töltött, a kelleténél sokkal jobban serénykedett, mintha így akarná elejét venni a rendőr faggatózásának.

– Szóval, Luigi, a honfitársai között van még valaki, akivel igencsak szeretnék találkozni. Hallott már egy bizonyos Mascarelliról, más néven Sloppy Joe-ról?

Maigret rendes beszédhangon szólt, pedig körülötte többen is kiabálva igyekeztek megértetni magukat. Ennek ellenére legalább tízen kíváncsian tekintettek rá. Kissé úgy érezte magát, mint az a férfi, akinek öreg hölgyek teadélutánján egy malac vicc szalad ki a száján.

Luigi nem akarta venni az adást:

– Nem hallottam, és nem is szeretnék hallani.

Maigret elégedetten vonult be a telefonfülkébe.

– Te vagy az, Janvier? Megnéznéd, hogy a Báró bent van-e még? Ha igen, várjon meg. Ha nem, próbáld meg elérni telefonon, és kérd meg, hogy minél hamarabb nézzen be a céghez. Feltétlenül beszélnem kell veled.

Átfurakodott az állva iszogató csoportok között, kiürítette a poharát, megakadt a szeme egy korábban már látott arcon. A magas, szőke fickó mintha csak egy amerikai filmből lépett volna ki, és ő is a tekintetével kísérte a főfelügyelőt.

Luigi a bokros teendőitől még elköszönni se ért rá. Maigret visszaült a kocsijába, és egy negyedóra múlva már az irodájába lépett, ahol az egyetlen fotelből máris föl pattant az órá váró alak.

A Báróként emlegetett férfi volt az: nem azért hívták így, mintha bárói rangja lett volna, hanem mert Báron volt a családneve. Nem Maigret ügyosztályán dolgozott. Huszonöt éve a lóverseny világára szakosodott, és inkább keresztet vetett a karrierjére, csak ne kelljen területet váltania.

– Hívatott, főfelügyelő úr?

– Üljön csak vissza, öregem. Egy pillanat...

Maigret levette a felöltőjét, benézett a szomszédba, hátha üzenete érkezett, és csak ezután telepedett le, hogy megtömje a pipáját.

A Báró nagyon régóta kijárt az ügetőre. Az alkalmi fogadókra már ügyet sem vetett, csakis a mázsáló törzsvendégei érdekelték, és maga is kezdett hasonlítani emezekhez: szívesen járt nyakba akasztott távcsővel, a nagydíj futam napján gyöngyházszerű köcsögkalapot tett fel, és színben hozzáillő kamáslit húzott. Egyesek azt állították, hogy még monoklival is látták, amit nem lehetett kizárni, mint ahogy annak a pletykának is sokan hitelt adtak, hogy a Báró maga is a lófogadás szenvedélyes híve.

– Vázzom magának a problémát, azután szeretném meghallgatni a maga véleményét.

Pályafutása során Maigret a rendőrség szinte valamennyi alosztályán megfordult, a közútiaknál, a vasútiaknál és az áruházaknál, sőt legnagyobb bosszúságára az erkölcsrendészetet sem úszta meg, de a lóversenyek világához még soha nem volt szerencséje.

– Vegyünk egy amerikai, aki két éve él Párizsban, és rendszeres látogatója a lóversenyeknek...

– Amerikai? Miféle?

– Nem egy olyat, akit koktélparkra hívnak a nagykövetségre. Egy nagystílű szélhámos az illető, Bill Larner.

– Ismerem – felelte nyugodtan a Báró.

– Helyes, ez megkönnyíti a dolgunkat. Ma reggel Larnernek bizonyos okokból ki kellett vonnia magát a forgalomból, két nemrég érkezett honfitársával együtt, akik egy árva szót sem tudnak franciául. Tudják, hogy megvan a személyleírásuk, így aligha szálltak vonatra vagy repülőre. Úgy sejtem, hogy Párizs közelében maradtak, valami mintha ide kötné őket. Nincs autójuk, de lezseren elkötik az első útjukba eső kocsit, és később otthagyják az út szélén.

A Báró figyelmesen hallgatta, arckifejezése akár egy keresett szaktanácsadóé.

– Larnert jó pár csinos nővel láttam már együtt – jegyezte meg.

– Tudom. Sőt, az egyiküknél húzódott meg egészen máig a két komájával. Nem hiszem, hogy kétszer eljátszaná ugyanazt.

– Én sem. Annál sokkal okosabb.

– Azt hallottam, éppen ettől a nőtől, hogy Larner zsokékkal meg trénerekkel barátkozik. Érti, mire akarok kilyukadni? Nyilván gyorsan kellett döntést hoznia, egyik percről a másikra kellett biztonságos szállást találnia. Mérget vennék rá, hogy csakis egy honfitársához fordult. Sok amerikai ismer a lóverseny világában?

– Egypárat biztos. Annyian persze nincsenek, mint az angolok. Várjon csak! Először egy zsoké jut eszembe, a kis Lope, de ha nem tévedek, ő most éppen Miamiban futtat. Találkoztam egy trénerrel is, Teddy Brownnal, aki egy honfitársa istállóját vezeti. Nyilván vannak többen is.

– Várjon egy percet, Báron. Az illetőnek, akit keresek, feltétlenül biztonságos helyen kell laknia. Szerintem képzelje magát Bill Larner helyébe: mit gondol, hol érezné magát biztonságban? Ha igaz, akkor megesett néha, hogy Maisons-Laffitte-ban vagy a környékén töltötte az éjszakát.

– Az nem is lenne butaság.

– Hogy érti?

– Úgy, hogy akad arra jó pár istálló. Azonnal kell a válasz?

– A lehető leghamarább.

– Akkor az lesz a legjobb, ha elnézek néhány törzshelyemre, hogy felfrissítsem a memóriámat. Ezek olyan emberek, hogy állandó náluk a mozgás. Ha már ma estére megvan a válasz, hol értesítsem?

– Hívjon fel otthon.

A Báró fontossága teljes tudatában indult kifelé, de Maigret rövid habozás után visszaintette:

– Még egy szót. Vigyázzon magára! Ha nyomra jutna, akkor se induljon egyedül a helyszínre. Itt most gyilkosokkal van dolgunk.

Akaratlanul is enyhe gúnnyal ejtette ki a „gyilkos” szót, mert annyit ismételték már neki az utóbbi negyvennyolc órában.

– Értem. Szinte biztos, hogy még ma este felhívom. De ha mégse, holnap reggelre akkor is lesz valami a kezemben. Ugye, nem baj, ha utána benyújtom a számlát pár rundóról?

Amikor Maigret hazaért a Richard-Lenoir körútra, a feleségét kiöltözve találta. Maigret azt tervezte, hogy egy groggal és pár szem aszpirinnal gyorsan ágyba bújlik, és kicselezi a rátámadó náthát, de eszébe jutott, hogy péntek van, és péntek este moziba szoktak menni.

– Mi újság Lognonról? – kérdezte a felesége.

Maigret-nek voltak friss hírei. Balfácán felügyelő végül is csakugyan összeszedett egy tüdőgyulladást, amit penicillinnel igyekeztek kikúrálni, de az orvosokat jobban nyugtalanította a Lognon koponyájára mért ütés.

– Csontja nem törött. Az orvosok agyrázkódástól tartanak. Négy óra körül eléggé összefüggéstelenül beszélt.

– Mit szól ehhez a felesége?

– Azt állítja, hogy senkinek nincs joga elválasztani egymástól egy harminc éve együtt élő házaspárt, és azt követeli, hogy vagy Lognont vigyék haza, vagy pedig neki engedjék meg, hogy beköltözzön a kórházba.

– És megengedték?

– Nem.

Szokásuk szerint kart karba öltve, csöndeskén sétáltak el a Bonne-Nouvelle körútig, és hamar eldöntötték, hogy melyik mozit válasszák. Maigret nem volt válogató néző. Pontosabban a szuperprodukciónál jobban kedvelte a kis tucatfilmeket: amúgy sem nagyon figyelt oda a cselekményre, csak zsöllyéjébe süppedve nézte a felvillanó képsorokat. Különösen kedvelte az igénytelen kis mozikat, ahol sűrű a hangulat, a nézők mindig jókor nevetnek és cukorkát vagy mogyorót rágcsálnak, a szerelmesek pedig egymás karjába borulnak.

Még mindig hideg, nyirkos idő volt. A moziból kijövet elüldögéltek egy pohár sör mellett egy teraszon, a parázstartó közelében, így tizenegy óra lett, mire hazaértek. Alig léptek be az előszobába, máris telefoncsörgést hallottak.

– Halló! Báron?

- Itt Vacher beszél, főfelügyelő úr. Nyolckor vettem át az ügyeletet itt az irodában. Már kilenc óra óta próbálom elérni.
- Van valami fejlemény?
- Egy expresszlevél érkezett a címére. Nő írta. Nagybetűkkel ez áll rajta: *rendkívül sürgős*. Fölbontsam, felolvassam?
- Légy oly szíves.
- Egy pillanat. Tessék:

Főfelügyelő Úr!

Életbe vágóan fontos, hogy a lehető leghamarabb beszéljek magával. Élet-halál kérdése. Sajnos nem hagyhatom el a szobámat, és még azt sem tudom, hogyan juttatom el magának ezt az üzenetet. Eljönne hozzám a Hotel Bretagne-ba, Richer utca, szinte a Folies Bergére-rel szemben? A 47-es a szobám. Ne szóljon senkinek. Azt hiszem, valaki leskelődik a hotel körül.

Könyörgök, jöjjön!

Az aláírást alig lehetett kivenni, de M betűvel kezdődött.

- Valószínűleg Mado – mondta Vacher –, de nem vagyok benne biztos.
- Hány órakor adták fel az üzenetet?
- Nyolc óra tízkor.
- Indulok oda. Nincs semmi más? Lucas-ról, Torrence-ről semmi hír?
- Lucas Pozzo vendéglőjében ül. Pozzo állítólag behívta melegedni, mondván, hogy ostobaság a járdán szobrozni a hidegben. Lucas utasítást kér.
- Menjen el aludni!

Madame Maigret végighallgatta a beszélgetést, sóhajtott egyet, de nem tiltakozott, amikor Maigret a kalapjáért nyúlt. Már megszokta az ilyesmit.

- Gondolod, még az éjjel hazaérsz? Mindenesetre vegyél sálat is!
- Maigret indulás előtt még bedobott egy korty kökénylikórt. Egészen a République térig kellett gyalogolnia, mire taxit talált.
- Richer utca, a Folies Bergére-rel szemben!

Ismerte a Hotel Bretagne-t, ahol az első két emeletet a tulajdonosok szóhasználata szerint „az alkalmiaknak” tartották fenn, vagyis olyan lányoknak, akik egy órácskára vagy még rövidebb időre ugrottak fel egy vendégükkel. A többi szobát bárki kivehette, volt hetes és hónapos szoba.

A színház már bezárt, csak néhány kitartó hivatásos rózta az utcákat.

– Feljössz velem?

Maigret vállat vont, belépett a rosszul megvilágított folyosóra, bekopogott jobbra az üvegajtón, mire amögött fény gyúlt.

– Ki az? – dörmögte egy álmos hang.

– A 47-esbe megyek.

– Menjen csak föl...

A függöny mögött homályosan látta a kulcstábla mellett egy tábori ágyon heverő férfit. Az kinyújtotta a karját, hogy egy gumitömlőt megnyomva működésbe hozza a belső ajtó nyitószervezetét. De félbemaradt a mozdulata. Csak lassan esett le neki a tantusz, az előbb még nem kapcsolt a 47-es szám hallatán.

– Abban a szobában nincsen senki – morogta, és visszafeküdt.

– Egy pillanat! Beszélnem kell magával.

– Mit akar?

– Rendőrség!

Maigret inkább eleresztette a füle mellett a nyilván nem bóknak szánt, dűnnyögő választ. A portásfülkében a férfi eddig nadrágban hevert az ágyon, most lekászálódott róla. Sanda pillantással az üvegajtóhoz lépett, elfordította a zárban a kulcsot. Végre Maigret-re emelte tekintetét, és összevonta a szemöldökét.

– Nem az erkölcsrendészettől jön?

– Honnan tudja, hogy a 47-esben nincsen senki?

– Onnan, hogy az illető már napokkal ezelőtt távozott, a nőt meg az előbb láttam elmenni.

– Hány órakor?

– Nem tudom pontosan. Úgy fél tíz körül.

– Madónak hívják a nőt? A portás vállat vont.

– Én csak éjszakás vagyok, nem ismerem névről a vendégeket. De a kulcsát leadta, nézze csak, ott van a táblán.

– Egyedül volt a hölgy?

A férfi nem válaszolt egyből.

– Kérdem, egyedül volt-e a hölgy.

– Mit akar tőle? Jól van, no, nem kell mindjárt felkapni a vizet. Valaki felment hozzá nem sokkal korábban.

– Egy férfi?

A portás megrökönyödött: egy ilyen műintézményben hogy lehet ennyire naiv kérdést föltenni?

– Mennyi ideig maradt odafönt?

– Kábé tíz percig.

– Megkérdezte előtte a szoba számát?

– Nem kérdezett az semmit. Rám se nézett, csak ment fölfelé. Olyankor még nem zárjuk az ajtót.

– Honnan tudja, hogy a 47-esbe ment?

– Onnan, hogy azután azzal a nővel jött le.

– Itt vannak a bejelentőlapok?

– Nem, azokat a főnöknő őrzi az irodájában, az most kulcsra van zárva.

– Hol van a főnöknő?

– Ágyban, a főnökkel együtt.

– Adja csak ide a 47-es kulcsát, és ébressze fel a főnöknőt. Mondja meg neki, hogy odafönt várom.

A férfi furcsállva tekintett Maigret-re, felsóhajtott:

– Magának aztán van vér a pucájában! Az legalább biztos, hogy a rendőrségtől jött?

Maigret felmutatta neki a szolgálati jelvényét, aztán kezében a szobakulccsal elindult fölfelé a lépcsőn. A 47-es a negyedik emeleten volt, teljesen közönséges szoba: vaságy, mosdó a falnál, bidé, egy ócska fotel és egy komód.

Az ágy be volt vetve. A kétes tisztaságú ágytakarón újság hevert, a címlapján Charlie Cinaglia és Cicero fényképe díszelgett. A legfrissebb kiadás, az, amelyik délután hat körüljön ki a nyomdából. A cikk arra hívta fel az olvasókat, hogy a lehető legsürgősebben értesítsék Maigret főfelügyelőt, ha látnák ezt a két férfit.

Vajon ezért küldött neki expresszlevelet a nő, akit alighanem Madónak hívtak?

Az egyik szobasarokban két bőrönd állt, egy használt régi meg egy vadonatúj. Mindkettőn egy kanadai hajózási társaság címkéje. Nem voltak kulcsra zárva. Maigret felnyitotta őket, és mindent kirakodott belőlük az ágyra: alsónemű, női ruhadarabok, a legtöbb egészen új, montreali üzletekben vették őket.

– Csak ne zavartassa magát! – hallott egy hangot az ajtóból.

A tulajdonosnő volt az, kapkodva vette a levegőt a lépcsőmászástól. Az alacsony, kemény asszonyt nem tették vonzóbbá az őszes hajába rakott fém haj csavarok sem.

– Először is kicsoda maga?

– Maigret főfelügyelő, a különleges ügyosztályról.

– Mit akar?

– Azt akarom megtudni, ki az a nő, aki ebben a szobában lakik.

– Miért, mit művelt?

– Azt tanácsolom, ne kérdezősködjön, mutassa meg inkább a bejelentőlapját.

Az asszony minden eshetőségre készen felhozta magával a lapot, és kényszeredetten átnyújtotta Maigret-nek.

– Maguk ott a rendőrségen már soha nem fogják megtanulni, hogy mi a jó modor.

Közelebb lépett egy félig nyitva álló közlekedőajtóhoz, láthatóan be akarta csukni.

– Egy pillanat. Ki lakik a szomszéd szobában?

– A hölgy férje. Talán nincs hozzá joga?

– Hagyja azt az ajtót. Látom, hogy a pár Perkins néven jelentkezett be, Mr. és Mrs. Perkins a kanadai Montrealból.

– No és?

– Láttá az útlevelüket?

– Nem is adtam volna szobát nekik, ha nincsenek rendben az irataik.

– E szerint az űrlap szerint egy hónappal ezelőtt érkeztek.

– Az is baj?

– Le tudná nekem írni John Perkinst?

– Alacsony, barna hajú, elég rossz bőrben van, vaksi.

– Miből gondolja, hogy rossz a szeme?

– Mindig sötét szemüveget hord, még éjjel is. Valami rosszat tett?

– Hogyan öltözik?

– Tetőtől talpig minden vadonatúj rajta. De ez talán természetes is, ha az ember nászúton van, nem?

– Ifjú házasok?

– Gondolom, igen.

– Miből gondolja?

– Szinte ki se dugták az orrukat a két szobájukból.

– Miért két szobát vettek ki?

– Ahhoz nekem semmi közöm.

– Hol étkeztek?

– Nem kérdeztem meg tőlük. Perkins úr nyilván itt evett, mert jóformán soha nem láttam napközben elmenni, különösen az utóbbi időben nem.

– Mit ért utóbbi idő alatt?

– Az elmúlt hetet. Vagy két hetet.

– Levegőzni sem járt le?

– Csak esténként.

– Sötét szemüvegben?

– Azt mondom el magának, amit láttam. A maga baja, ha nem hiszi el.

– A felesége eljárta valahová?

– Ő vásárolt be, hogy legyen mit ennie a férjének. Föl is jöttem hozzájuk ellenőrizni, hogy nem főzőcskéznek-e, mert azt nálunk az egész épületben tilos.

– Vagyis heteken keresztül nem evett mást, csak hideg ételt.

– Nagyon úgy néz ki.

– Maga nem furcsállta ezt?

– Akinek annyi külföldivel van dolga, mint nekem, az lát ennél még különbet is.

– Az éjjeli portástól megtudtam, hogy Perkins néhány napja távozott a hotelből. Fel tudná idézni, hogy mikor látta utoljára?

– Nem tudom. Talán vasárnap, talán hétfőn.

– Nem vitte magával a poggyászát?

– Nem.

– Bejelentette, hogy távozik?

– Nem jelentett az be semmit. Persze, mesélhetett volna nekem, amit akar, egy szót se értettem volna belőle, mert franciául egy árva kukkot sem tud.

– Hát a felesége?

– Az úgy beszél franciául, mint maga vagy én.

– Akcentus nélkül?

– Kicsit olyan a kiejtése, mint a belgáké. Állítólag a kanadai kiejtés ilyen.

– Kanadai volt az útlevelük?

– Igen.

– Miből vette észre, hogy Perkins távozott?

– Valamelyik este, vasárnap vagy hétfőn, lement sétálni, ahogy már mondtam magának. Másnap Lucile, aki ezt az emeletet takarítja, szólt nekem, hogy az úr elment, és a felesége nyugtalannak tűnik. De ha még sokáig akar kérdezgetni, akkor jobban teszem, ha leülök.

Öntudatosan letelepedett, és rosszallóan tekintett Maigret-re.

– Megesett, hogy Perkins látogatókat fogadott?

– Tudtommal nem.

– Hol van itt telefon?

– Az irodában, egész nap ott ülök bent. Egyszer sem jött be telefonálni se a férfi, se a nő.

– Postájuk jött?

– Soha nem kaptak levelet.

– Perkinsné talán elment valahová a postán maradó levelekért?

– Nem jártam a nyomában. Mondja csak, biztos benne, hogy joga van turkálni a holmijukban?

Maigret a beszélgetés közben ugyanis módszeresen kiürítette mindkét bőröndöt, és azok tartalma most az ágyon hevert.

A ruhadarabok nem voltak se fényűzőek, se szegényesek, de elég jó minőségűek. A női cipők sarka feltűnően magas volt, a fehérenemű pedig jobban illett volna egy éjszakai pillangóra, mint egy friss arára.

– Megnézném a szomszéd szobát is.

– Most már csak folytassa!

A nő Maigret után ment, mintha tartana tőle, hogy elemel valamit. Itt is vadonatúj, Montrealban vásárolt bőröndök álltak, mindegyik férfiruhadarab új volt, kanadai márkájú. Mindez olyan benyomást keltett, mintha a pár hirtelen akart volna új életet kezdeni, és pár óra alatt vásárolta volna össze mindazt, ami egy utazáshoz elengedhetetlen. A komódon egy tucát amerikai újság hevert, amilyen jóformán csak az Opéra tér és a Madeleine tér némely kioszkjában kapható.

Sehol egy fénykép. Sehol egy irat. Az egyik bőrönd mélyén Maigret talált egy útlevelet egy kanadai házaspár, a montreali John Perkins és neje nevére kiállítva. A vízumok és a pecsétek tanúsága szerint a pár hat héttel korábban Halifaxban hajózott be, Southamptonban szállt partra, majd Dieppe-nél léptek francia területre.

– Megkapta, amit akart?

– Lucile, a szobalány, itt lakik a szállóban?

– A hetedikén alszik.

– Kérje meg, hogy jöjjön le.

– Miért is ne? Milyen praktikus, ha az ember rendőr! Mibe kerül neki az éjszaka kellős közepén az álmukból fölverni az embereket!

Az asszony magában méltatlankodva elindult fölfelé a lépcsőn.

Maigret ráakadt arra a kék tintás üvegre, amellyel az expresszlevelet írták. Az egyik ablakpárkányon, a hidegre kitéve egy csomag felvágottat is talált.

Lucile kis termetű, fekete hajú, kancsal nő volt, aki, úgy látszik, nem bánta, hogy az egyik melle minduntalan kikandikál az égszínkéek pongyolájából.

– Magára már nincs szükségem – szölt Maigret a főnöknőnek. – Nyugodtan visszafeküdhetsz.

– Hogy maga milyen kedves! Lucile, te meg ne ess hasra az úr előtt!

– Nem fogok, asszonyom.

Lucile hasra éppen nem esett. Ám alig csukódott be az ajtó, máris szinte önkívületben rebegte:

- Tényleg maga a híres Maigret főfelügyelő?
- Üljön le, Lucile. Szeretném, ha mindent elmondana nekem, amit Perkinsékről tud.
- Nekem mindig is nagyon furcsa párosnak tündek. Lucile-nek sikerült elpirulnia.
- Mért, maga szerint tán nem furcsa, ha egy házaspár két külön szobában lakik?
- Soha nem aludtak egy ágyban?
- Soha.
- Biztos benne, hogy esténként se jártak át egymáshoz?
- Tudja, mi, szobalányok, amikor reggel beágyazunk, rögtön látjuk az ágyneműn, hogy...
- A lány most egészen elvörösödött, és egyelőre visszatuszkolta a keblét a pongyolájába.
- Más szóval az a benyomása, hogy nem szokták együtt tölteni az éjszakát?
- Hát, elég biztos vagyok benne.
- Hány órakor takarított náluk?
- Melyik nap hogy. Néha délelőtt kilenckor, máskor csak délután. A nő szobájával, ha csak lehetett, megvártam, hogy házon kívül legyen. A férfi viszont sose ment el.
- Mivel töltötte az idejét?
- Olvasgatta azokat az árkus újságjait, keresztretjvényt fejtett, volt, hogy levelet írt.
- Szóval látta levélírás közben is?
- Igen, elég gyakran.
- Napközben soha nem járt el?
- Csak a letelején. De két hete már egyáltalán nem.
- Érzékeny volt a szeme?
- Itt bent a szobában nem hordott szemüveget, de ha csak vécére ment a folyosó végére, már akkor is föltette megint.
- Más szóval rejtőzködött?
- Szerintem igen.
- Valami rémületben tartotta?
- Igen, nekem úgy tűnt. Amikor bekopogtam, mindig hallottam, hogy összerezzen, és csak akkor húzta el a riglit, ha előbb megmondtam, ki vagyok.
- A nő is félt?
- O nem úgy viselkedett. Legalábbis hétfőig nem.
- A pongyolája alól megint kikukucskált sápadt, petyhüdt keble.
- Pontosabban kedd reggelig. Kedden reggel vettem észre, hogy Perkins úr már nincs itt.

- A felesége azt mondta magának, hogy elutazott?
 - Nem mondott az semmit. Viszont megváltozott a viselkedése. Többször megkért, hogy menjek el, vegyek neki felvágottat és kenyeret. Ma este meg...
 - Maga vitte el az üzenetet a postára?
 - Igen. Felcsöngetett magához. Sok kisebb-nagyobb dolgot el szoktam intézni neki, és rendes borraivalókat adott érte. Én vettem meg neki az újságokat is.
 - Maga hozta fel a ma esti kiadást is?
 - Én.
 - Úgy nézett ki Perkinsné, mint aki este el akar menni még valahová?
 - Nem, már levetkőzött.
 - És amikor átadta magának az üzenetet?
 - Akkor egy köntös volt rajta, nézze csak, az, amelyik a fogason lóg.
 - Maga hány órákor ment föl lefeküdni?
 - Kilenckor. Reggel hétkor munkába kell állnom. Én pucolom meg három emelet összes cipőjét.
 - Köszönöm, amit elmondott, Lucile. Ha még bármi más részlet eszébe jutna, hívjon csak fel az Orfèvres rakparton. Ha nem volnék odabent, nyugodtan hagyjon üzenetet bármelyik felügyelőnél, aki felveszi a telefont.
 - Igenis, Maigret úr.
 - Menjen, feküdjön vissza.
- Lucile még elidőzött egy percet, rámosolygott Maigret-re, odasúgta:
- Jó éjszakát, Maigret úr!
 - Jó éjszakát, Lucile!
- Maigret pár perc múlva lement a földszintre, ahol az éjszakai portást egy üveg vörösbor társaságában találta.
- Na, mit mesélt magának a főnöknő?
 - Nagyon előzékeny volt velem – felelte a főfelügyelő. – Akárcsak Lucile.
 - Lucile nem kezdett ki magával?
- Alighanem szokása lehetett ez a szobalánynak.
- Maga minden este kilenckor lép szolgálatba?
 - Igen. De soha nem fekszem le tizenegy előtt, sőt általában tovább is fönn maradok, megvárom, míg bezár a Folies Bergéres.
 - Jól látta azt a férfit, aki Perkinsnéért jött az este?
 - Csak a függönyön keresztül, de azért elég jól.
 - Le tudná írni nekem?

– Magas, szőke alak, a tarkójára tolt puhakalapban. Nem volt rajta kabát, ezen meg is lepődtem, ilyen hidegben.

– Talán a kapu előtt állt meg a kocsijával?

– Nem, utána hallottam, hogy gyalog indultak el a járdán.

Maigret úgy érezte, hogy ennek a kabáthistóriának fel kellene idéznie valamit, de mégsem ugrott be neki semmi.

– Úgy látszott, hogy Perkinsné saját jószántából tart a férfival?

– Hogy érti?

– Benyitott ide magához?

– Hát, be kellett, hogy leadja a kulcsot.

– A férfi közben kint várta a folyosón?

– Igen.

– Nem tűnt úgy, hogy fenyegeti a nőt?

– Nyugodtan szívta a cigarettáját.

– A nő nem hagyott magánál semmilyen üzenetet?

– Semmilyen. Odaadta a kulcsot, elköszönt, és kész.

– Megfigyelte, hogy milyen ruhát viselt?

– Elég sötét kabát volt rajta, meg egy szürkés árnyalatú kalap.

– Poggyásza nem volt.

– Nem.

– Amikor a férje esténként elment, volt úgy, hogy autóba ült?

– Én mindig gyalog láttam jönni-menni.

– Messzire ment?

– Nem hiszem. Szinte soha nem maradt el egy óránál tovább.

– Perkinsék kettesben is eljártak?

– Eleinte igen.

– De az utóbbi két hétben már nem?

– Tényleg, azt hiszem, nem.

– A férfi mindig viselte a sötét szemüvegét?

– Igen.

A 47-es és a szomszéd szoba is az utcára nézett. Ha az asszony nem tartott az állítólagos Perkins-szel, akkor vajon innen figyelte, hogy szabad-e az út? Amikor pedig a férfi visszaért, az ablakból jelezte neki, hogy följöhet, tiszta a levegő?

Ahogy Perkinst leírták neki, az a ruházattól eltekintve pontosan ráillett Mascarellire, alias Sloppy Joe-ra.

Ha Perkins a hétfőről keddre virradó éjjel tűnt el, az vajon nem arra vall, hogy ő lehetett az az ismeretlen, akit a Fléchier utcán a járdára hajítottak, szinte a szerencsétlen Lognon lába elé?

Maigret előhúzta a zsebéből Bill Larner fényképét, odamutatta a portásnak.

– Nem ismeri fel ezt az embert?

- Soha nem láttam.
- Biztos benne, hogy nem ő jött el Perkinsnéért?
- Halálbiztos.

Megmutatta a másik két képet is, Charlie-t és Cicerót.

- Hát ezeket?

- Ezeket se ismerem. Csak a ma esti lapban láttam őket.

Maigret az előbb nem szólt a sofőrnek, hogy várja meg. A

Faubourg-Montmartre utca felé indult, hátha ott talál másik taxit, de még száz métert sem tett meg, amikor az az érzése támadt, hogy követik.

Megtorpant, mire lépéseinek viszonylag távoli visszhangja is tüstént abbamaradt. Elindult, ekkor újból hallotta a lépéseket. Sarkon fordult, erre jó ötven méterre az ismeretlen is hátraarcot vezényelt magának.

A házak árnyékában csak bizonytalanul sejlettek fel egy alak körvonalai. Maigret nyilván nem futhatott utána, magához inteni meg hiába is próbálta volna.

A Faubourg-Montmartre utcán már ügyet sem vetett a mellette elhaladó taxikra, inkább benyitott egy egész éjjel nyitva tartó bárba, ahol két-három kedveszegett nőcske támasztotta a pultot.

Maigret világosan érezte, hogy az ismeretlen az utcáról figyeli. Rendelt egy pohárka italt, majd a telefonfülke felé indult.

6. Fejezet

Amelyben mindenki bekeményít, és kő kövön nem marad

A hármaskörzet rendőrkapitánysága csak pár háztömbnyire esett attól a bántóan kivilágított bártól, ahol Maigret tartózkodott. Ha nincs a túlbuzgó Lognon, akkor itt foglalkoztak volna az ügygel, hisz a Fléchier utca, ahol a járdára dobtak egy emberi testet, épp a hármaskörzet egyik határvonalát képezte.

Maigret gondterhelten tárcsázta a számukat:

- Halló, itt Maigret. Kivel beszélek?
- Itt Bonfils felügyelő, főfelügyelő úr.
- Hány ember van most bent veled, Bonfils?
- Csak kettő, a nagy Nicolas és Danvers.
- Figyelj jól arra, amit most mondok. A Napsugár bárban vagyok. Egy ürge követ mindenhová.
- Hogy néz ki?
- Fogalmam sincs. Ügyel rá, hogy árnyékban maradjon, és olyan távolságot tart, hogy csak a körvonalait tudjam kivenni.
- Igazoltassuk?

Maigret kis híján ingerülten felelt, Pozzo vagy Luigi szavaival: „Most nem egy pitiáner balekkal van dolgunk.”

– Jól figyelj ide – folytatta. – Ha a fickó közelebb jött a portálhoz, és meglátta, hogy beléptem a telefonfülkébe, akkor rájött a szándékomra, és ebben az esetben nyilván már meg is lépett. De még ha nem is látott meg, akkor is nyilván számol azzal az eshetőséggel, hogy telefonálni mentem, úgyhogy... Mit mondasz?

- Azt, hogy az emberek nem gondolnak mindent így végig.
- Ezek igen. Akárhogy is, óvatos duhaj az illető.

Maigret nem láthatta Bonfils arcát, de biztos volt benne, hogy enyhe gúny tükröződik rajta. Miért kerít ilyen nagy feneket Maigret a dolognak? Egy váratlan igazoltatás az utcán igazán mindennapos feladat, napjában tucatszor is előfordul.

- Maga ott marad abban a bárban, főnök?
- Nem, még sok erre a járókelő. Jobb szeretném, ha egy néptelen utcában hajtanánk végre a műveletet. A Grange-Bateliére kiváló volna. Az nem túl hosszú utca, könnyű mindkét végén lezárni. Küldjél máris két vagy három egyenruhás rendőrt a Drouot utcába. Hagyd meg nekik, hogy ne mutatkozzanak, és tartsák készenlétben a revolverüket.

- Ennyire komoly a dolog?

– Valószínűleg igen. Nicolas és Danvers a Jouffroy átjáró lépcsőfokain foglaljanak állást. Gondolom, ilyen későn már be van zárva ott a rácskapu.

– Igen.

– Ismételd el nekik az utasításokat, és ne csak egyszer. Körülbelül tíz perc múlva kilépek a bárból, és lassan a Grange-Batelière utca felé indulok. Amikor elhaladok az átjáró előtt, az embereid még ne mozduljanak. Amikor a követőim velük egy vonalba ér, vessék rá magukat. De vigyázat, biztos, hogy fegyver van nála!

Maigret még hozzátette, bár jól tudta, hogy a felügyelő ezen is elmosolyodik:

– Vagy tévedek, vagy bérgyilkossal van dolgunk. Te pedig vegyél magadhoz néhány posztos rendőrt, és zárjátok le a Faubourg-Montmartre utcát.

Ritka dolog, hogy ennyi erőt mozgósítsanak egyetlen ember elfogására, de Maigret az utolsó pillanatban még mást is gondolt.

– A nagyobb biztonság kedvéért állíts le egy kocsit a Drouot utcában.

– Apropos kocsit, főnök...

– Mi van a kocsival?

– Valószínűleg semmi köze a mi ügyünkhöz, de azért jobb, ha tudja. Régóta követi a férfit?

– A Richer utca óta.

– Tudja, hogy milyen közlekedési eszközzel érkezett?

– Nem tudom.

– Vagy egy félórával ezelőtt az egyik emberünk a Faubourg-Montmartre utcán, éppen a Richer-től egy kicsit följebb észrevett egy lopott autót, amelynek kora délután jelezték az eltűnését.

– Hol lopták el?

– A Maillot kapunál.

– Az embered elvitte onnan?

– Nem, még mindig ugyanott áll.

– Akkor ne is nyúljanak hozzá. No, most ismételd el az utasításokat.

Bonfils, akár egy stréber diák, visszamondott mindent, még a „bérgyilkos” szót is, bár azt kissé habozva ejtette ki.

– El tudsz készülni tíz perc alatt?

– Legyen inkább tizenöt.

– Akkor tizenöt perc múlva kilépek a bárból. Mindenkinél legyen fegyver.

Nála bezzeg nem volt. A pulthoz lépett, rendelt egy grogot a kezdődő náthájára. Miközben megitta, hátat fordított a reménykedve pillogó rosszlányoknak.

Odakint néha még elsétált egy-egy párocska. Egy óra volt, a legtöbb taxi a Montmartre éjjeli mulatói felé tartott. Maigret le nem vette a szemét az óráról. Megivott még egy grogot, begombolta a felöltőjét, kinyitotta az ajtót, és zsebre dugott kézzel nekivágott. Mivel most az ellenkező irányba indult, a követőjének előtte kellett volna lennie, mégsem látott senkit. Talán amíg ő a telefonfülkében volt, az illető már elment a bár előtt?

Nem akart sarkon fordulni, mindent egy lapra tett fel, szabályos léptekkel haladt, egy utcalámpa alatt még meg is állt, és úgy tett, mintha egy címet keresne a noteszában.

A lopott autó még ott állt a járdaszélen, rendőr sehol. Az egész utcában nem lehetett több tíz járókelőnél, de volt egy csapat, amelyik felönthetett a garatra, mert igencsak hangoskodott.

Csak a Grange-Batelière utcában fog kiderülni, hogy még mindig Maigret nyomában jár-e az illető. Amikor odaért és nekiindult, kissé elszorult a szíve. Talán ötven métert tehetett meg, amikor mintha lépéseket hallott volna: valaki befordult utána a sarkon.

Most már minden leginkább a nagy Nicolas fellépésétől függött: ez a hústorony imádta a közelharcot. Maigret nem nézett oldalra, amikor elhaladt a Jouffroy átjáró előtt, de tudta, hogy két árnyalak ott kuksol a járda és a bezárt rácskapu közötti két lépcsőfokon. Szemben egy szállodában két-három ablakban még fény égett.

A főfelügyelő a pipáját szíva baktatott, számolgatta, mikor ér az illető az átjáró elé. Még tíz lépés...

Most már egy se...

Maigret közelharc hangjaira számított, tompa puffanásokra, ahogy az úttesten birkóznak. Ehelyett egy minden előzmény nélküli dörrenés torpantotta meg.

Megfordult, az utca közepén egy zömök férfit látott, aki másodszor, majd harmadszor is elsütötte a fegyverét az átjáró felé.

A Faubourg-Montmartre utca sarkán sípszó harsant: csakis Bonfils riadóztathatta a rendőreit.

A Grange-Batelière utca mindkét végén le volt zárva. A két lépcsőfokról egy test gurult le, Nicolas lehetett, mert a járdán kiterülve is hatalmasnak tűnt. Most a másik rendőr, Danvers is elsütötte a fegyverét. Előrohantak a Drouot utcaiak. Az egyikük

túl korán lőtt, kis híján Maigret-t érte a golyó. Azután előkerült a rendőrkocsi is.

A bérgyilkosnak gyakorlatilag semmi esélye sem volt a menekülésre, de egy csodával határos véletlen mégis besegített neki. Abban a pillanatban, amikor már mindkét oldalról közeledtek hozzá a rendőrök, a Drouot utcából hirtelen egy zöldeséges teherautó fordult be a Grange-Batelière-re. Isten tudja, miért, a nagyvásártelep felé tartva éppen innen akarta elérni a Faubourg-Montmartre utcát. Gyorsan, nagy zajt csapva haladt. A vezetője egy kukkot sem értett abból, hogy mi zajlik körülötte. Nyilván hallotta a revolverlövéseket. Az egyik rendőr rákiáltott, fel akarhatta tartóztatni, de a pánikba esett sofőr épp hogy teljes gázt adott, és forgószélként száguldott végig az utcán.

Az ismeretlen, mondhatni, röptében kapott az alkalmon: miközben Danvers, sőt a földön fekvő Nicolas is tovább löttek rá, ő felugrott a teherautó platójára.

Még így is a rendőrség állt nyeresre, hiszen a kapitányságról küldött kocsi a teherautó nyomába eredt, de még el se érte a Faubourg-Montmartre utca sarkát, az egyik kerekét golyó érte, és a gumija leeresztett.

Bonfils, aki ott állt le az autójával, ahol a teherautó most elhaladt, torkaszakadtából fújta a sípját, hogy riadóztassa a körút sarkán esetleg posztoló rendőröket. Csakhogy emezek nem tudtak semmiről. Látták ugyan, hogy elszáguld mellettük egy teherautó, de fogalmuk se volt róla, hogy mit kellene tenniük. A dörrenések hallatán rémült járókelők futottak szerteszét.

Maigret már tudta, hogy ezt a játszmát elveszítették. Bonfils-re hagyta a további üldözést, ő inkább a nagy Nicolas-hoz sietett, és fölébe hajolt.

– Megsebesültél?

– Hasba löttek! – nyögte amaz eltorzult arccal.

Megérkezett a helyszínre a rendőrszállító busz, előkerült belőle egy hordágy.

– Tudja, főnök, biztos vagyok benne, hogy én is eltaláltam – mondta Nicolas, miközben beemelték a járműbe.

Igaza volt. Amikor egy zseblámpával megvizsgálták az úttest közepén a követ, ott, ahol a gengszter az összezapás pillanatában tartózkodott, néhány vérfoltra bukkantak.

Messziről, a körutak túloldaláról, a nagyvásártelep irányából még két-három lövés hallatszott. Arrafelé már úgy léphetett meg az emberük, ahogy csak akart. Ilyenkor már mindenfelől sereglettek a vidék terményeit szállító teherautók, és a nyílt utcán

rakodták le a zöldséget, gyümölcsöt. Egyetlen merő nyüzsgés volt az egész negyed. Nyomorultak százai lesték az alkalmat, hogy egy marék aprót keressenek egy kis rakodással, piások bújtak elő az ócska kis bárokból.

Maigret leszegett fejfelé indult a kapitányság felé, s mikor odaért, benyitott Bonfils üres irodájába. A szoba közepén egy kis kályha állt, a főfelügyelő gépiesen tett rá pár szem brikettet.

A rendőrőrs szinte elhagyatott volt, csak egy tizedes őrizte három emberével, akik nagy meghökkenésükben nem is merték faggatni Maigret-t.

A dolgok nem úgy zajlottak le, ahogy szoktak. A mérkőzésnek túl gyorsan vége lett, és zavarba ejtő volt a történések pontossága, keménysége.

– Szólt a riadóosztagosoknak? – kérdezte Maigret a tizedest.

– Mihelyt értesültem a történetekről. Most veszik körbe a nagyvásártelep környékét.

A szokásos módon jártak el, pedig sok jóra már nem számíthattak. Ha a fickónak egy mindkét végén őrzött, néptelen utcán sikerült kereket oldania egy fél tucat felfegyverzett rendőr elől, akkor a vásártelep negyedének nyüzsgésében már gyerekjáték lesz felszívódnia.

– Nem várja meg az eredményt?

– Hova vitték Nicolas-t?

– Az Hôtel-Dieu-be.

– Elmegyek az Orfèvres rakpartra. Értesítsenek, ha van valami.

Taxit fogott, s amíg átkelt a nagyvásártelep negyedén, a rendőrség kétszer is feltartóztatta az útlezárásoknál. Kezdetét vette a nagy razzia. A rosszlányok szétrebbentek, hátha megússzák. A rabszállító az egyik vásáracsarnok közelében parkolt.

Pozzo és Luigi nem tévedtek nagyot, Maigret ezzel kezdettől fogva tisztában volt. Cinaglia és cimborái nem voltak sem kezdők, sem pitiánerek. Úgy tűnt, előre kitalálják a rendőrség minden húzását, és ennek megfelelően cselekszenek.

Fölbaktatott a nagy lépcsőn, áthaladt a felügyelők irodáján, ahol Vacher, aki még semmiről nem tudott, éppen kávéfőzőt egy rezsón.

– Kér egy kicsit, főnök?

– Köszönöm, kérek.

– Megtalálta azt a bizonyos Madót?

De miután egy tekintetet vetett a főfelügyelőre, rájött, hogy nem érdemes faggatóznia.

Maigret levetette a felöltőjét. Figyelmetlenségéből a kalapját a fején hagyta, úgy ült az asztalához, és szórakozottan babrálni kezdett egy ceruzát.

Oda se figyelt, föltárcsázta az otthoni számát. A felesége máris beleszólt:

- Te vagy az?
- Ma valószínűleg nem alszom otthon.
- Mi a bajod?
- Nincs semmi bajom.
- Pedig úgy hallom a hangodon, hogy valami nincsen rendben.

A náthád vett elő?

- Lehet.
- Fáj valamid?
- Jó éjszakát!

Vacher behozott neki egy gőzölgő csésze kávé, ő pedig kinyitott egy szekrényt, amelynek polcán mindig tartott készenlétben egy üveg konyakot.

- Kérsz egy kicsit?
- Egy csöpp éppen nem ártana a kávémba.
- A Báró nem telefonált?
- Még nem.
- Megvan neked az otthoni száma?
- Föl van írva.
- Hívjad fel.

Ez a dolog is nyugtalanította. A Báró megígérte, hogy telefonál, márpedig ilyen soká aligha húzódik el a hajtóvadászata.

- Nem veszi fel, főnök.
- Mi van Lucas-val?
- Elküldtem aludni, ahogy meghagyta.
- Torrence?

Követte a hölgyet a Folies Bergére-be, majd egy Royale utcai vendéglőbe, ahol az egy barátnőjével megvacsorált. A nő azután hazament, egyedül, Janvier pedig azóta szemmel tartja az épületet.

Maigret megvonta a vállát. Mire jó mindez, amikor az ellenfél mindig egy lépéssel előttük jár? Összeszorította a fogát: Pozzo jó tanácsai, Luigi atyáskodó hangneme járt az eszében. Mintha mindkettőjük inteni akarta volna:

„Maga jóra való ember, főfelügyelő, és itt, Párizsban, a nyolcadrangú bűnözők világában adu ásznak számít. De ez az ügy nem magának való. Ezek a fickók durván játszanak, és ha

kikezd velük, megütheti a bokáját. Hagyja a csudába! Hiszen mi köze hozzá, nem igaz?”

Fölhívta az Hôtel-Dieu kórházat, de csak jó sokára kapott olyasvalakit vonalvégre, aki tudott is valamit.

– Éppen most mütik – mondták Maigret-nek.

– Súlyos?

– Hasmetszésre van szükség.

Lognont a saint-germaini erdőbe hurcolják, ott kis híján szétverik a képét, majd a revolver markolatával a fejére sújtanak! A nagy Nicolas meg észbe sem tud kapni, máris golyót kap a hasába!

Más szóval az illető, miközben nyomon követte Maigret-t a Grange-Batelière utcában, föl volt rá készülve, hogy csapdát állítottak neki, és kezében tüzelésre készen tartotta revolverét. Kész csoda, hogy Danvers ép bőrrel megúszta.

A körvonalaiból ítélve Charlie jöhetett számításba. Ezek szerint Charlie, aki alig ismerte Párizst, és egy szót sem beszélt franciául, minden segítség nélkül meglépett előlük a város kellős közepén.

Mascarelli, akit Sloppy Joe-nak is neveztek, hamis személyazonossággal hagyta el Montrealt, egy asszony társaságában, akihez láthatóan nem fűzte szorosabb kapcsolat.

A másik kettő, Charlie és Cicero, nem rejtőzködött, New Yorkban saját nevükön hajóztak be, mint akiknek nincs mitől tartaniuk, és valódi néven jelentkeztek be az Étoile utcai szállodába is.

Tudták vajon előre, hogy milyen céllal érkeznek? Alighanem. És azt is, hogy kihez forduljanak segítségért.

Maigret megesküdült volna rá, hogy egy olyan ember, mint Bill Larner, aki soha nem volt az erőszak híve, nem jószántából ment bele az együttműködésbe.

Akárhogy is volt, Charlie-ék rátaláltak Larnerre, és elküldték, hogy béreljen egy autót.

Vajon már érkezésükkor ismerték Mascarelli címét? Nem biztos, hisz majdnem két hétig vártak, mielőtt rátámadtak.

Ezek semmit nem vettek félvállról, ügyeltek rá, hogy kezükben legyen minden adu.

A felkészülésük két hete alatt valószínűleg eljártak Pozzo vendéglőjébe, Larner társaságában.

Törzshelyük volt a Manhattan is? Lehetséges. Luigi, ez a talpig úriember úgysem árulta volna el Maigret-nek.

Nem véletlenül emlegette az amerikai kereskedőket, akik inkább sápot fizetnek a zsarolóknak, de nem hagyják kilyuggatni a bőrüket.

Sloppy Joe viszont jól lehetett tájékozott, hiszen az utóbbi két hétben, vagyis a másik kettő partraszállása óta, megkettőzte az óvintézkedéseit.

Ebben a pókerjátzmában mindenki a bőrét vitte vásárra, s mintha mindegyikük belelátott volna az ellenfél lapjaiba.

Sloppy Joe a Richer utcai szállón tudta, hogy veszélyben az élete, ezért meglapult, csak este bújt elő néhány percre, akkor is a napszemüvege fedezékében, ahogy a filmsztárok szokták.

Charlie és Cicero nyilván már napok óta megfigyelés alatt tartották, kieszelték, hogyan állítsanak neki csapdát, és hétfő este a Larner által bérelt kocsival lesben álltak a Hotel Bretagne közelében.

Feltehetőleg itt is úgy zajlott le minden, mint Lognon esetében: az autó a járdaszegély mellé hajt, Mascarellire revolvvert szegeznek...

– Beszállás!

És mindezt a város szívében, amikor pedig még jócskán van forgalom.

Elvitték valahová vidékre, s csak ott lőtték le? Nem valószínű. Lehetséges, hogy hangtompítós revolvvert használtak. Pár pillanat múlva a Fléchier utca járdájára hajították a testét.

Maigret közben egy papírlapra emberkéket firkált, ahogy egy kisiskolás rajzolgat az irkája szélére.

Az autójuk már távolodóban volt, amikor Charlie vagy Cicero észrevette Lognon árnyalakját. Nyilván túl késő lett volna löni. Egyébként ekkor már nem is számított, hogy ráakad-e valaki a holttestre, vagy sem, hiszen a dolgukat már elvégezték.

Ezekben a tényekben Maigret egytől egyig bizonyos volt. Az autó tett egy kört a környéken, pár perc múlva ismét végighajtott a Fléchier utcán, és a két férfi megállapította, hogy időközben valaki elvitte az áldozatot. A rendőrség nem lehetett, hiszen az lassabban és körülményesebben járt volna el. Márpedig a járdán már nem hevert ott a test. Hogyan tudhatnák meg, hogy ki távolította el?

„Ezek profik” – hangsúlyozta Luigi.

És csakugyan profiként viselkedtek. Gyanították, hogy az alak, akit éppen csak megpillantottak, följegyezhetette a kocsijuk rendszámát, ezért másnap lesben álltak a kocsikölcsönzőnél, s onnantól aztán nyomon követték Lognont, nyilván azt sejtve, hogy nála van a halott vagy sebesült ember.

Charlie és Cicero, akik egy szót sem tudtak franciául, nem faggathatták ki a házmesternőt vagy Madame Lognont.

Maguk helyett Larnert küldték tehát.

Vajon milyen képet vágtak, amikor kiderült, hogy a Fléchier utcai emberük pont egy rendőrfelügyelő? Az újságok miért nem írtak a történeteikről?

Természetesen elemi érdekük volt, hogy előkerítsék áldozatukat, élve vagy holtan. Csakhogy, mivel jól tudták, hogy a rendőrség a nyomukban van, ugyanakkor a háttérbe is kellett húzódnuk.

Minden jel arra vallott, hogy azóta Maigret legapróbb lépéseit is előre látták, és megtették a kellő ellenlépéseket.

Mindnyájan távoztak a szállodájukból, majd Pozzo telefonhívására a Brunel utcai menedékükről is.

A három férfi fényképét lehozták a lapok. Mit ad isten, pár óra múlva Sloppy Joe társnője eltűnt a szállásáról. Amikor Maigret kilépett ugyanonnan, Charlie Cinaglia szegődött a nyomába, aki azután a Grange-Bateliére utcában nem habozott chicagói módra összecsapást provokálni.

– Vacher!

– Igen, főnök...

– Utánanéznél, hogy a Báró csakugyan nem ment haza?

Egyre jobban nyugtalanította a Báró históriája. A felügyelő azt mondta volt neki, hogy egy kicsit körülszaglászik néhány olyan bárban, ahol a törzsvendégek a lóverseny világából kerülnek ki.

Maigret nem becsülte alá az ellenfelét. A Báró talán csakugyan megtud egyet-mást. Csakhogy amazok ugyanebből nyilván rá fognak jönni, hogy a Báró utánuk kajtat. Nem jár-e majd ő is úgy, ahogy Lognon?

– Továbbra sem válaszol.

– Biztos vagy benne, hogy jó számot hívsz?

– Mindjárt ellenőrzöm.

Vacher felhívta az ügyeletes telefonos kisasszonyt, aki biztosította, hogy nem tévedett.

– Hány óra van most?

– Öt perc múlva kettő.

Eszébe jutott, hogy a Manhattan is olyan bár, ahol sok szó esik lóversenyről. Lehet, hogy még most is nyitva van? Ha pedig mégsem, Luigi még akkor is ott lehet, talán épp kasszát csinál. A tulajdonos csakugyan fölvette a telefont.

– Itt Maigret.

– Nocsak!

- Vannak még vendégei?
 - Tíz perce zártam. Egyedül vagyok bent, már én is készülök haza.
 - Mondja csak, Luigi, ismer egy felügyelőt, akit csak Báróként emlegetnek?
 - Azt, aki a turfra jár?
 - Igen. Azt szeretném tudni, hogy nem látta-e ma este.
 - De láttam.
 - Hány órakor?
 - Várjon csak. Még dugig volt a bár. Fél tizenkettő körül lehetett, épp a színházak kapuzárása után.
 - Beszélt magával?
 - Velem közvetlenül nem.
 - Tudja, hogy kivel váltott szót? A vonal túlsó végén csönd lett.
 - Hallgasson ide, Luigi. Maga rendes ember, soha nem volt panasz magára.
 - Ühüm.
 - Az egyik felügyelőmet az imént hasba lötték.
 - Meghalt?
 - Épp most mütik. Egy nőt pedig elraboltak a szállodai szobájából.
 - Tudja, hogy ki a nő?
 - Sloppy Joe társnője. Újabb csönd.
 - A Báró nem csak azért nézett be magához, hogy megigyon egy pohárral.
 - Hallgatom.
 - Charlie volt az, aki meglötte a felügyelőmet.
 - Letartóztatták?
 - Sikerült elmenekülnie, de ő is kapott ólmot.
 - Mire kíváncsi?
 - Nincs hírem a Báróról, pedig meg kell találnom.
 - Honnan tudnám én, hogy hová tűnhetett?
 - Talán ha megmondaná, hogy kivel beszélt ma este a Báró, akkor a nyomára jutnék.
- Megint csönd, az előzőnél is hosszabb.
- Nézze, főfelügyelő, azt hiszem, jobban tenné, ha átugrana ide, és elbeszélgetnénk. Bár nem biztos, hogy érdemes, mert nem sokat tudok. Ha jobban belegondolok, talán nem is itt kellene találkozoznunk. Az ördög nem alszik.
 - Inkább benéz hozzám az irodámba?

– Köszönöm, de az se az igazi. Várjon csak! Ha eljön a Coupole-ba a Montparnasse körútra, de előbb meggyőződik róla, hogy nem követi senki, akkor találkozhatunk ott a bárpultnál.

– Mennyi idő múlva?

– Épp csak bezárok, és már indulok is. A kapu előtt áll a kocsim.

Indulás előtt Maigret még fölhívta a kórházat.

– Van rá esély, hogy megússza! – biztatták.

Azután Bonfils-lel is sikerült beszélnie.

– Nem kapták el?

– Nem. Fél órával ezelőtt jelezték, hogy a Victoire utcában elloptak egy autót. Leadtam a körözést a rendszámára.

Megint a jól bevált taktika.

– Mondja csak, Bonfils, megvizsgálta a másik autót, azt, amelyiket a Faubourg-Montmartre utcában hagytak?

– Igen, volt rá gondom. Vidéken jártak vele a nap folyamán, mert a kerekén frissek a sárnyomok. Fölhívtam a tulajdonosát, aki megerősítette, hogy a kocsi ma reggel még tiszta volt.

Maigret odalent beszállt a prefektúra egyik kocsjába, a sofőrt fel kellett vernie álmából.

– A Coupole-ba!

Luigi korábban érkezett, már a bárpulthoz közel, egy kerek kis asztalkánál fogyasztott egy pár virslit egy nagy pohár sörrel. A terem rajta kívül szinte kihalt volt.

– Nem követte senki?

– Nem.

– Üljön le. Mit kér?

– Ugyanazt, mint maga.

Maigret először látta Luigit másutt, mint saját műintézményében. Komornak és gondterheltnek tűnt. Halkan szólalt meg, szemét le nem vette az ajtóról.

– Egy porcikám se kívánja, hogy belekeveredjek ilyesmibe. Másrészt, ha nem teszem meg, akkor maga jár állandóan a nyakamra.

– Nem is állítok mást – felelte hidegen Maigret.

– Ma délelőtt megpróbáltam figyelmeztetni. Most már, úgy látszik, túl késő.

– Igen, a játszma elkezdődött, és már végig is fogják játszani. Mit tud?

– Semmi határozottat. De azért így is lehetséges, hogy maga megy vele valamire. Egy másik este valószínűleg föl se figyeltem

volna a Báróra. Hogy ma mégis föltűnt nekem, az azért lehetett, mert egy napon belül már a második...

Szerette volna visszaszívni, de Maigret befejezte helyette:

– ...már a második zsarú járt magánál.

Tovább kérdezett:

– A Báró ivott már addigra?

– Hozzám nem józanon érkezett.

Régi hibája volt ez a felügyelőnek, de a hidegvérét szinte mindig képes volt megőrizni.

– Elég soká egymagában maradt egy sarokban, csak figyelte a vendégeket, aztán átült beszélgetni egy bizonyos Lorishoz, aki régen egy Rothschild lovait trenírozta. Fogalmam sincs, miről társalogtak. Loris szereti az italt. Ki is rúgták egyébként emiatt. A pult legvégénél ültek, a falnak támaszkodva. Később láttam, hogy az egyik hátulsó asztal felé indulnak, ahol Loris bemutatta a Bárót Bobnak.

– Ki az a Bob?

– Egy zsoké.

– Amerikai?

– Sokáig élt Los Angelesben, de nem hinném, hogy amerikai lenne.

– Párizsban lakik?

– Maisons-Laffitte-ban.

– Ez minden?

– Bob elment telefonálni. Távolsági hívás lehetett, akár több is, mert egy egész marék tantuszt kért előtte.

– Annyit, mintha Maisons-Laffitte-ba kéne telefonálnia?

– Kábé annyit.

– Mindhárman együtt mentek el?

– Nem. Elég sokáig szem elől tévesztettem őket, mert, mint már mondtam, ekkor zártak a színházak. Amikor legközelebb az ő asztaluk felé néztem, Bob meg a maga barátja már csak kettesben ültek ott.

Maigret nem tudta, hová fognak kilyukadni. Luigi intett, újabb söröket rendelt.

– Ácsorgott a pultnál egy vendég, aki őket figyelte – mondta végül.

– Kicsoda?

– Egy fickó, aki pár nap óta benéz időnként egy whiskyre. Tényleg, akkor is itt volt, ma délelőtt, amikor maga a pultnál ivott.

– Magas, szőke férfi?

– Nekem azt mondta, szólítsam csak Harrynek. Annyit tudok csak, hogy Saint Louisba valósi.

– Mint Charlie és Cicero – morogta Maigret.

– Pontosan.

– Nem beszélt magának óróluk?

– Nem tett föl kérdéseket. Az első nap megállt egy percre a Charlie-t mint bokszolót ábrázoló kép alatt, és kissé furán elmosolyodott.

– Vajon hallhatta, hogy mit beszél Bob és a Báró?

– Nem. Csak szemmel tartotta őket.

– Utánuk ment, amikor távoztak?

– Ott még nem tartunk. Megjegyzem, csak arról számolok be magának, amit a saját szememmel láttam, és nem vonok le semmilyen következtetést. Sajnos, mindez már így is túl sok, és szívesebben venném, ha Charlie halott volna, nem csak sebesült. Bob odajött hozzám, megkérdezte, nem láttam-e Billy Fastot.

– Ki az a Billy Fast?

– Afféle bukméker, ő is valahol Maisons-Laffitte-ban lakik. Fast odalent volt. Nem tudom, lenézett-e már az alagsorunkba is egyszer. Egy kis szalonfélét rendeztünk be ott, sok törzsvendégünkjár oda.

– Igen, ismerem.

– Bob először egyedül ment le, majd feljött a maga felügyelőjéért, és azután jó darabig nem láttam őket. Végül éjfél után egy bő negyedórával a Báró átment a nagytermen, kifelé tartott.

– Egyedül volt?

– Egyedül. Volt benne nyomás.

– Nagyon nagy nyomás?

– Nem olyan nagy, de azért erősen be volt állítva.

– És mit csinált a pultot támasztó fickó, a magas szőke Saint Louisból?

– Hát épp ez az: ő is tüstént kiment.

Maigret azt hitte, már mindent hallott, és gyászos képpel meredt a pohara fenekére. Az elhangzottaknak nyilván volt valami értelmük, de borzasztó nehéz volt kihámozni, hogy micsoda.

– Tényleg nem tud semmi többet?

Luigi hosszan nézett Maigret szemébe, csak azután válaszolt:

– Felfogja maga, hogy én itt talán a bőrömet viszem vásárra?

Maigret megértette, jobb, ha csendben vár.

– Magától értetődik, hogy éntőlem maga semmit nem hallott, hogy nem is találkoztunk ma este, és hogy semmi esetre sem fog tanúként megidézni.

– Megígérem.

– Billy Fast nem pontosan Maisons-Laffitte-ban lakik, hanem a leggyakrabban egy környékbeli erdei fogadóban. Hallottam már ezt-azt arról a helyről. Amennyire meg tudom ítélni, bizonyos emberek leginkább olyankor látogatják, ha el akarnak tűnni szem elől egy időre. A fogadót Bonvivánnak hívják.

– A tulajdonosa amerikai?

– Egy amerikai nő, aki régebben egy tánckarban táncolt, és Billy a gyöngéje.

Maigret már húzta volna elő a pénztárcáját, de Luigi leintette, és mosoly helyett valami grimaszfelével szólt rá:

– Elnézést, de most én fizetek! Máskülönben még azt mondanák, hogy a rendőrség állja a cechemet. Pincér, mennyi lesz?

Egyikük gondterheltebb volt, mint a másik.

7. Fejezet

Amelyben most már Maigret is támadásba lendül, és komoly kellemetlenségeknek teszi ki magát

Amikor Vacher megpillantotta az irodájába lépő Maigret-t, azonnal látta rajta, hogy sok újdonság történt, de rögtön megértette azt is, hogy most nem volna alkalmas kérdezősködni.

– Bonfils néhány perce telefonált – mondta. – Az emberünknek sikerült átjutnia az útlezárásokon. Egy piaci kofa azt állítja, hogy egy rakás kosár alatt bújt meg, s amikor ő észrevette, a férfi a revolverével hallgatásra bírta. Ez igaz lehet, mert az egyik kosáron vérnyomokat találtak. A Rambuteau-n majdnem fellökött egy utcalányt, aki szerint az egyik vállát magasabban tartotta, mint a másikat. Bonfils szerint nem próbálta meg azonnal elhagyni a környéket, ellenkezőleg, a közelben maradt, csak a rendőrség mozgásához igazodva változtatta a helyét. A szektorban tovább folyik a járőrözés.

Maigret mintha nem is figyelt volna rá, egy revolvert vett ki a fiókjából, és ellenőrizte a tölténytárat.

– Nem tudod, Torrence-nál van fegyver?

– Valószínűleg nincs, hacsak maga nem kötötte külön a lelkére.

Torrence előszeretettel mondogatta, hogy az ő két ökle minden fegyverrel fölér.

– Felhívnád nekem Lucas-t?

– Hiszen csak két órája küldte el aludni!

– Igen, emlékszem.

A főfelügyelő súlyos pillantást vetett rá, és a hangja is nehezen, fáradtan csengett.

– Te vagy az, Lucas? Elnézést, hogy fölébresztelek, öregem. Arra gondoltam, hogy nem örülnél, ha véletlenül ma éjszaka a végére járnánk az ügynek, és te kimaradnál belőle.

– Máris jövök, főnök.

– Ne ide gyere. Időt nyersz, ha autóba ugrasz, és a Grande-Armée sugárútra viteted magad, a Brunel utca sarkára. Oda kell mennem Torrence-ért. Ja, és hozd a mordályodat is.

Rövid habozás után Lucas kibökte:

– No de Janvier...?

Ezt az utalást még a Bűnügyi Rendőrségen belül is csak pár ember érthette meg. Lucas előtt már akkor világos volt a dolog komolysága, amikor a főnöke még nem is említette a revolvert. Ha

Maigret őt felhívja, Torrence-ot pedig leváltja, hogy magával vihesse, akkor Lucas nem tehetette meg, hogy ne gondoljon Janvier-ra, a másik hűséges beosztottra, mintha önképpen nem is indulhatnának bevetésre.

– Janvier már hazament. Túl soká tartana érte menni. Janvier egy távoli külvárosban lakott, az ellenkező irányban, mint amerre dolguk volt.

– Nem mehetnék én is? – érdeklődött félénken Vacher.

– Ki marad akkor ügyeletben?

– Buchet itt van az irodájában.

– Nem hagyhatjuk egyedül őrá a teljes felelősséget. Te talán ismerős vagy Maisons-Laffitte-ban?

– Autóval gyakran áthajtottam rajta. Kétszer-háromszor lóversenyen is jártam ott.

– A környéket nem ismered, az erdős részt?

– Jó régen jártam arra is, a gyerekekkel.

– Hallottál egy Bonviván nevű helyről?

– Ilyen néven tucatnyi hely működik ott is, másutt is. Az volna a legegyszerűbb, ha felhívnanánk a csendőrséget. Telefonáljak nekik?

– Szó se lehet róla! Ne szólj a helyi kapitányságnak, egyáltalán senkinek. Egy szót se Maisons-Laffitte-ről, világos?

– Világos, főnök.

– Viszlát, Vacher!

– Viszlát, főnök!

Maigret egy percig habozott, tekintete rátévedt arra a szekrényre, ahol a konyakosüveget tartotta. A zsebét lehúzta a két revolver súlya. Odalent megkérdezte a kormány mögött ülő rendőrtől:

– Van nálad fegyver?

– Van, főfelügyelő úr.

– Gyerekeid vannak?

– Még csak huszonhárom éves múltam.

– Attól még...

– Nem vagyok házas.

Ez a rendőr már az új korszak hírnöke volt, jobban hasonlított egy olimpiai bajnokra, mint a régi idők utcasarkon posztoló, pocakos, nagy bajszú rendőrbiztosaira.

Igen erős, metszően hideg szél kerekedett, ami igen különössé tette ezt az éjszakát. Az égen két külön felhőréteg látszott. Alul sűrű, komor felhők száguldottak a szélben, szinte teljes sötétségbe borítva mindent. Néha egy pillanatra mégis fölszakadt

a felhőzet, és ilyenkor, ahogy két szikla között egy hasadékba tekint be az ember, mozdulatlan, sziporkázó bárányszerűek szinte holdbéli tája tárult fel a magasban.

– Ne vezess túl gyorsan!

Időt kellett hagyni, hogy a Szajna bal partjáról érkező Lucas átérjen a Grande-Armée sugárútra. Maigret az előbb kis híján elfogadta Vacher ajánlkozását. Sőt, még az is megfordult a fejében, hogy magával vihetné Bonfils-t, aki biztosan repesett volna az örömtől.

Tudatában volt, hogy mekkora felelősséget vesz a nyakába, s hogy milyen kockázatos helyzetbe juttathatja magukat. Először is semmi joga nincs Maisons-Laffitte körzetében eljárni, hiszen az kívül esik az illetékességi körén. A szabályzat szerint fel kellene vennie a kapcsolatot a Saussaies utcai országos rendőrfőkapitánysággal, akik a biztonsági szolgálat embereit küldenék a helyszínre, vagy pedig megkereséssel kellene élnie Seine-et-Oise megye csendőrsége felé, ami órákig is eltarthatna.

Az ellenfélről szerzett ismeretei és az imént a Richer utcában történtek fényében az elővigyázatosság azt diktálta volna, hogy nagy erővel lépjenek föl. Csakhogy Maigret meg volt győződve, hogy éppen annak lehetne rossz vége.

Ezért esett a választása Torrence-ra és Lucas-ra. Ha lehetséges lett volna, beveszi a csapatba Janvier-t is, sőt talán a kis Lapointe-ot is, hogy bizonyíthasson.

– Fordulj be a Brunel utcába. Mihelyt észreveszed Torrence-ot, állj meg.

Torrence tényleg ott toporgott a járdán.

– Szállj be! Van nálad fegyver?

– Nincsen, főnök. Tudja, nem egy veszélyes tyúk ez.

Miközben az autó leparkolt a sugárút sarkán, Maigret átnyújtotta Torrence-nak az egyik lőfegyvert.

– Fülel kapott? Letartóztatjuk őket?

– Alighanem.

– Ha az előbb hagytam volna magam, akkor most nem talál itt.

– Hogy érted?

– Hát úgy, hogy most a kisasszony ágyában ficánkolnék. Már a színházba menet is följánlotta: „Nem mehetnénk egy taxival?” Nem volt ellenvetésem, és a kocsiban máris nekem tapasztotta a combját. „Nem akarja megnézni az előadást?” De inkább az öltözője előtt álltam őrt. Csak a kulisszák mögül néztem végig a számát. Aztán együtt jöttünk vissza.

– Nem tudtál meg tőle semmit?

– Csak Bill Larnerről beszélt. A másik kettőt, úgy látszik, tényleg nem ismeri, és esküdött rá, hogy fél tőlük. Egy barátnőjével elmentek, hogy bekapjanak valamit a Royale utcán. Engem is hívott, de nem fogadtam el. Azután kettesben jöttünk vissza, és sokáig ácsorogtunk a kapuban, akár egy szerelmespár. „Talán alaposabb megfigyelés alatt tudna tartani, ha följönne hozzám” – javasolta. Nem volt nehéz átlátnom a szitán. Maga mit tett volna a helyemben? Megjegyzem, nem is lett volna éppen ellenemre...

Maigret azt gyanította, hogy Torrence bőbeszédősége szándékos, a feszültségét oldja vele. Egy lépéssel a rendőrautó mögött taxi fékezett, csapódott az ajtaja, és az élénk, víg kedélyű Lucas pattant ki belőle.

– Indulunk? – érdeklődött.

– Nem feledkeztél meg a fegyveredről?

Majd a sofőrhez:

– Maisons-Laffitte-ba!

Áthajtottak Neuillyn, majd Courbevoie-n. Fél négyre járt az idő, s ahogy hajnalodott, folyton teherautók tartottak a nagyvásártelep felé, kamionok is, sebesebb furgonok is, személyautó viszont alig.

– Tudja, hogy hol bujkálnak, főnök?

– Sejtem. De biztosat nem tudok. A Báró nem telefonált, pedig ígérte. Félek, hogy ugyanazt vette a fejébe, mint Lognon, és egyedül akar a dolog végére járni.

– Ivott?

– A jelek szerint igen.

– Kocsival volt?

Maigret összevonta a szemöldökét.

– Van kocsija?

– Egy-két hete vett használtan egy kabriót, most mindenfelé azzal parádézik.

Lehet, hogy emiatt nem ad hírt magáról a felügyelő? Amikor az italtól felhevülten kilépett Luigi bárjából, és az ajtó előtt ott várta az autója, talán kedve támadt körülnézni, akár Maisons-Laffitte-ban is, hogy utánajárjon a friss nyomnak?

Lucas tette föl a kérdést:

– Telefonált a csendőröknek?

Maigret megrázta a fejét.

– A Saussaies utca tud a dologról?

– Ők sem.

Ebből a pár szóból minden világos lett, és egy darabig elég mély csönd ereszkedett le rájuk.

– Még mindig hárman vannak?

– Hacsak külön nem váltak, de azt nem hiszem. Charlie megsebesült. Amennyire megítélhető, a vállába kapott golyót.

Maigret vázolta embereinek a Richer utcában történeteket, azok szakértő képpel hallgatták.

– Úgy tűnik, egyedül érkezett Párizsba. Maga szerint a nőért jött?

– A jelek erre utalnak. Csakhogy mintha elkésett volna.

– Ha úgy tervezte, hogy a társai nélkül hajtja végre az akciót, akkor nyilván nem ítélte nehéznek.

Alapjában mindegyiküket aggasztotta kissé, hogy nem a megszokott közegükben mozognak. Rendszerint bármely ügyben nagy bizonyossággal előre látták ellenfelük húzásait, hiszen jóformán minden bűnözőfajtaival volt már dolguk.

Ezek itt viszont zavarba ejtő módszerekkel éltek. Gyorsabban cselekedtek, mint mások. Sőt, éppen a villámgyors döntéshozás tűnt a legfontosabb jellemzőjüknek. Ugyanakkor nem haboztak nyílt sisakkal föllépni, mintha nem sokat számítana nekik, hogy a rendőrség tisztában van a személyazonosságukkal, és minden egyes tettükről is tud.

– Lőni is fogunk? – kérdezte Torrence.

– Csak ha elkerülhetetlen. Nem szeretném, ha egy ember élete száradna a lelkemen.

– Van róla sejtelme, hogyan lépünk fel?

– Fogalmam sincs.

Csak annyit tudott, hogy elege van az egészszéből, és hogy így vagy úgy véget akar vetni neki. Ezek a tengerentúlról jött alakok Párizs kellős közepén helybenhagytak egy embert, utána eltárgálták Lognont, közvetlen közelből rálöttek egy rendőrre, arról már nem is szólva, hogy a Folies Bergére-rel szemközt elraboltak egy nőt.

Hiába hozta le a fényképüket az összes újság, hiába kapta meg személyleírásukat minden egyes rendőrőrs, ők teljesen otthonosan mozogtak a számukra szinte ismeretlen városban, s ha szükségük támadt egy autóra, akkor olyan nemes egyszerűséggel kötöttek el egyet, ahogyan más taxit int le.

– Most merre? – érdeklődött a sofőr, amikor a hídon áthaladva feltűntek előttük Maisons-Laffitte fényei.

Messziről látták a kastélyt, s a holdfényben a lóversenypálya fakó foltját. Az utcákon sehol egy lélek, az ablakokban is csak ritkásan égett villany. Fel kellett kutatniuk a Bonvivánt; az lett volna persze a legegyszerűbb, ha betérnek a rendőrszere, amelynek éppen most hagyták el a lámpását.

– Csak erre tovább. Nemsokára egy vasúti átjáróhoz érünk. Szerencséjükre a sorompóór kalyibájából fény szivárgott ki.

Nyilván esedékes volt egy vonat elhaladása. Maigret kiszállt az autóból, benyitott, odabent egy nagy bajuszú férfit talált, édes kettesben egy literes borosüveggel.

– Ismer errefelé egy Bonviván nevű fogadót?

Erre aztán eleredt a magyarázatok árja. Kereszteződés így, jobbkanyar meg balkanyar amúgy, Maigret végül kénytelen volt behívni a sofőrt, mert ő ezen sehogyan sem ismerte ki magát.

– Miután áthalad a második vasúti átjárón, induljon az Etoiledes-Tetrons felé. Érti, hogy merre? Semmiképp se a Muettekastélyhoz vezető útra térjen le, hanem eggyel korábban forduljon be...

Úgy látszott, hogy a sofőrnek minden világos. Tíz perc múlva mégis erdőben tévelyegtek, minden kis kereszteződésnél meg kellett állniuk, hogy valamelyikük kisilabizálja a földutak nevét az útjelző táblákon.

Az alsó felhőréteg közben ismét összezárult, így zseblámpafénynél kellett eligazodniuk.

– Előttünk egy személyautó áll, egy lámpája se ég.

– Nézzük csak meg közelebbről!

A kocsi az erdei út kellős közepén vesztegelt. Mind a négyen elindultak feléje, Maigret javaslatára kezük ügyében tartották a fegyverüket. A ritkán használt mellékúton minden lépésükre megzörrent az avar.

Talán komikusan felesleges volt ez az óvatosság, de mivel a főfelügyelő nem akarta vásárra vinni az emberei bőrét, majd tíz percig tartott, míg odalopóztak az elhagyott autóhoz.

A kocsiban nem ült senki. A műszerfal kocsitábláján egy nagyiparos neve állt, meg egy Rivoli utcai cím. Amikor a zseblámpa fénye a vezetőülésre vetődött, friss vérnyomok ötlöttek a szemükbe. Még egy lopott autó!

– Maga érti, hogy miért hagyták itt? Itt egy házat se látni. Ha ott vagyunk, ahol gondolom, és ha a sorompóór nem tévedett, akkor a Bonviván ide legalább még egy fél kilométer.

– Megnéznéd, Lucas, hogy mennyi benzin van benne?

Ez lehetett a kézenfekvő magyarázat. Charlie az első keze ügyébe eső autót kötötte el, így aztán egyik percről a másikra kifogyott a benzinje. Az utastérben még cigarettaszag érződött.

– Indulás! Fontos, hogy ne hallják meg a közeledésünket.

– Maga szerint a Báró járt itt?

Egy-két helyen sáros volt az út, de a sűrű avarban nem látszott lépés- vagy keréknyom. Ráadásul most már a zseblámpáikat sem használhatták.

Végre egy kanyarhoz értek, amelyen túl bal kézre tisztás terült el, és ezen a tisztáson egy ház két ablakában, függöny mögött halvány fény derengett. Maigret sűgva osztott utasításokat:

– Te itt maradsz – szűlt a sofűrnek és csak akkor mozdulsz innen, ha harcra kerülne sor. Te pedig, Torrence, kerülj a ház mögű, hátha arra akarnak eltűnni.

– Lábura lűjek?

– Ha lehetsűges. Lucas velem jön, kűzel kerülűnk a házhoz, de ő egy kicsit távulabb marad, hogy szemmel tarthassa az ablakokat.

Mindnyáján meg voltak illetűdve, pedig mindhárman megűltek már ennűl nehezebb letartűztatásokat is. Maigret-nek egy lengyel jutott eszűbe, aki hűnapokig tartotta rűműletben az észak-francia tanyákat, s vűgűl egy kis párizsi szállűban sáncolta el magát, állig felfegyverkezve. Az is profi gyilkos volt, olyan ember, aki, ha vesztűt őrzi, képes válogatás nélkül a tűmegbe lűni és mészárlást rendezni utolsó felvonás gyanánt.

Ezekben az alakokban itt mi lenne olyan kűlűnleges? Mintha Pozzűnak és Luiginak sikerűlt volna valami isten tudja, milyen komplexust elűltetni Maigret-ben.

– Szerencse fel, fiűk!

– Egy kalappal! – morogta Torrence, és le is kopogta.

Lucas, aki állítűlag nem volt babonás, egész halkan, mintegy jobb belátása ellenűre isműtelte:

– Egy kalappal!

Amennyire meg tudták ítűlni, a Bonviván rűgebben vadűrlak lehetett, legfeljebb hűrom helyisűggel a földszinten és hűrommal az emeleten. Egy holdsűgár fűnyűben fűlsejlett csűcsos palateteje.

Maigret és Lucas nesztelenűl kűzelített a földszinti fűnyekhez, és amikor már hűsz műterre se voltak a hűztűl, a fűfelűgyelű Lucas karjához őrve jelezte, hogy forduljon balra.

Maigret mozdulatlanul vűrt nűhűny percig, hogy a tűbbiek biztosan odaűrjenek kijelűlt helyűkre. Szerencsűjűkre a szűl itt őrűsebben fűjt, mint Párizsban, cibűlta a fűk őrűgait, zűrgette az avart.

Kűrűlbelűl kűt percig mindnyáján veszűlyben őrzechettűk magukat, mert felszakadt a felhűzet, és a hold olyan őrűsen bevilágította a kűrnyűket, hogy Maigret műg Torrence kabátgombjait is ki tudta venni, sűt Lucas revolverűt is látta, pedig amaz távulabb állt a hűztűl, mint ő maga.

Mihelyt a felhők egy percre ismét eltakarták a holdat, Maigret azonnal továbblopózott, és az egyik világos ablak alá ért. Akárcsak Pozzónál, itt is piros kockás volt a függöny, de mivel nem volt teljesen összehúzva a két szárnya, be lehetett lesni a résén.

Ez volt a nagyterem, benne egy bádog söntéspult és fél tucat viaszolt asztal. A meszelt falakon színes könyvoktatók függtek. Szék nem volt a helyiségben, csak gyalulatlan fapadok. Az egyik padon ült Charlie Cinaglia, a profilját fordította a főfelügyelő felé.

Fedetlen mellkasán több volt a hár, mint az izom, fehér bőrétől erősen elütöttek sötét szőrszájai. Épp egy kövér, szókített hajú asszony hozott be a konyhából egy gőzölgő serpenyőt. Mozgott az ajka, de ha beszélt is, idekint nem lehetett hallani.

A teremben állt Tony Cicero is, levetett zakóval. Az asztalon egy tiszta szeszt vagy más fertőtlenítőt tartalmazó palack mellett két revolver hevert.

A padlóra pillantva Maigret észrevett egy lavórt is, pirosuló vizében vattadarabkák úszkáltak.

Charlie még mindig vérzett, és úgy tűnt, hogy ez aggasztja. A golyó a bal válla szélét érte, de nem hatolt a húsába, csak – amennyire a főfelügyelő innen megítélhette – letépett belőle egy cafatot.

A jelenet három szereplője közül egy sem számolt azzal, hogy itt bárki rajtuk üthetne. Az asszony forró vizet csurgatott egy csészealjba, hozzáadott pár cseppet a palackból, belemártott egy darabka vattát, majd miközben Charlie összeszorította a fogait, a vattát a sebszájra nyomta.

A szivarozó Tony Cicero az egyik asztalról fölkapott egy whiskys-flaskát, és odanyújtotta társának, aki egyből meghúzta.

Bill Larner nem mutatkozott. Cicero eddig nem fordult szembe Maigret-vel, és amikor végül megtette, a főfelügyelő meglepve észlelte, hogy az egyik szeme teljesen be van dagadva.

Ettől kezdve minden olyan villámgyorsan játszódott le, hogy senki nem értette pontosan, mi történik.

Charlie visszaadta a flaskát Cicerónak, és közben az ablak felé fordította a tekintetét. Maigret nyilván nem volt annyira láthatatlan odabentről, mint gondolta, mert Charlie, habár egyetlen arcvonása sem árulta el, hogy fogta a vészjelet, kinyújtotta a használható karját, és felkapta az egyik revolvért.

Maigret ugyanabban a pillanatban meghúzta a ravaszt, mire Charlie fegyvere – akár egy hollywoodi filmben – leesett a padlóra, a férfi keze élettelenül hanyatlott alá.

Cicero meg se fordult, csak éppilyen hirtelen mozdulattal felborította az asztalt, fedezéknek, miközben a nő két-három lépéssel a falnál termett, és szorosán az ablak melletti falrészhez tapadt, hogy őt se érhesse golyó.

Maigret épp jókor hajolt le, mert egy lövedék ripityára törte mellette az ablaküveget, míg egy másik a lambéria egy darabját szaggatta le.

Balról lépéseket hallott, Lucas rohant oda hozzá.

– Nem találta el?

– Az egyiket igen. Vigyázz!

Cicero tovább tüzelt. Lucas kúszni kezdett az ajtó felé.

– Én mit csináljak? – kiáltotta a hátvédnek hagyott sofőr.

– Maradj ott, ahol vagy!

Maigret fölegyenesedett, megpróbált benézni a házba, mire egy golyó átlyukasztotta a kalapját.

Az járt az eszében, hogy hol lehet Bill Lerner, és hogy vajon közbe fog-e lépni. Ez annál nagyobb veszélyt jelentett, mert fogalmuk sem volt róla, hogy merre lehet, így oldalról is rájuk támadhatott, egy emeleti ablakból rájuk lőhetett, vagy éppen hátulról is rajtuk üthetett.

Lucas berúgta a ház ajtaját.

Ebben a pillanatban odabentről egy csatakiáltás-féle hallatszott. Torrence üvöltötte:

– Támadás, főnök!

Az asszony óbégatott. Lucas berohant a házba. Maigret felegyenesedett, és a felborított asztal mögött két férfit látott birkózni a padlón, miközben a gazdasszony kikapott egy tuskóbakot a kandallóból.

Lucas épp jókor fogta le a nő lesújtani készülő karját: fura volt látni, ahogy az aprócska felügyelő átfogja a nála egész fejjel magasabb amerikai nő csuklóját.

Egy pillanat alatt odabent termett Maigret is. A földön fekvő Charlie igyekezett elérni a kezétől bő araszra heverő revolvért, mire a főfelügyelő egy olyan mozdulatot tett, mint még egész életében soha. Ez egyszer szabad folyást engedett a dühének, és sarkával a gyilkos kezére tiport.

– Vadállat! – sziszegte az asszony, akit Lucas még mindig a szorításában tartott.

Torrence közben teljes súlyával Ciceróra nehezedett, míg az megpróbálta kivájni a felügyelő szemét. Maigret-nek csak sokadszorra sikerült rákattintania a bilincset Cicero csuklójára.

Torrence fölemelkedett, sugárzott az örömtől. Arcának veritékébe a padló pora vegyült, Cicero megszaggatta az ingnyakát és véresre karmolta az arcát.

– Nem bilincselné meg ezt is itt, főnök?

Lucas kiáltott segítségért, mert már-már elkészült az erejével. Maigret végül a Torrence-nál lévő bilincset pattintotta a Bonviván gazdasszonyának a csuklójára.

– Nem szégyelli magát, hogy nőre támad?

Az ajtóban a sofőr alakja tűnt fel.

– Rám nincsen szükség?

Torrence meg a vállánál fogva fölültette a fájdalmasan grimaszoló Charlie-t:

– Ezzel mit csináljak, főnök?

– Ültesd egy sarokba.

– Amikor meghallottam a lövéseket, úgy döntöttem, hogy hátulról behatolok a házba. Az ajtó zárva volt. Betörtem egy ablakot, és a konyhában találtam magam.

Maigret lassan, módszeresen megtömte a pipáját, hogy lélegzethez jusson. Azután egy üveges szekrényhez lépett, amelyben poharakat látott.

– Ki kér whiskyt?

Mégis gondterhelt maradt, és kiküldte a sofőrt, hogy figyelje, nem szökik-e el senki a házból.

Lucas-nak is odaszólt:

– Kimennél körülnézni, hogy nincs-e valahol egy másik autó?

Benézett a konyhába, ahol az asztalon hideg vacsora maradványai heverték, benyitott egy ajtón, amely egy kisebb helyiségbe nyílt, nyilván ezt használták étkezőnek.

Elindult fölfelé a lépcsőn, még forró fegyverével a kezében. Az emeleten megállt, hallgatózott, majd a lábával belökött egy újabb ajtót.

– Van bent valaki?

Senki. A gazdasszony hálósobájában járt, a falat férfiak és nők képei díszítették, akárcsak Pozzo vendéglőjében. Legalább száz fénykép sorakozott a falon, jó párat Helen névre dedikáltak, egy pár fotó pedig őt magát ábrázolta vagy húsz évvel fiatalabban, varietétáncosként.

Mielőtt végignézte volna a képeket, Maigret megbizonyosodott róla, hogy a másik két szobában sincs senki. Minden ágy be volt vetve. Az egyik szobában bőröndök heverték, ezekben a főfelügyelő selyem alsóneműt, piperecikket és cipőket talált, de iratot egy szálat sem.

Csakis azok a bőröndök lehettek, amelyek útjuk minden szakaszán végigkísérték Charlie-t és Cicerót. A nehezebbik fenekén hevert még két revolver, egy hangtompító, egy fűtykös és egy gumibot is, nem is szólva a tekintélyes mennyiségű lőszerrel.

Sloppy Joe társnőjének semmi nyoma. Amikor viszont ismét áthaladt a konyhán, a kávéfőző mellől fölmarkolt egy B. L. monogramos cigarettatokot: ezek szerint Larner járt itt.

Lucas térdig sárosan tért meg szemleútjáról.

– Sehol egy autó a környéken, főnök.

Torrence közben megvizsgálta a sebesült férfi átlőtt kezét. Furcsa módon a seb nem vérzett, mivel mind a bemeneti, mind a kimeneti nyílást vérrög zárta el, a férfi ujjai viszont szemlátomást elkékültek és megdagadtak.

– Van telefon a házban?

A készülék az ajtó mögött volt.

– Hívj föl egy maisons-laffitte-i orvost, mindegy, kicsodát, de ne áruld el, hogy a rendőrségtől vagy. A legjobb, ha csak annyit mondasz, hogy baleset történt.

Lucas bólintott: gondja lesz rá. Maigret egy kicsit habozott, zavarta, hogy az emberei is hallják, de végül most először mégiscsak bevetette hiányos angoltudását.

Cicero egy padon ült, hátát a falnak vetette. Maigret hozzá intézte a szót:

– Hol van Bill Larner?

Amint várta is, válasz helyett csak egy megvető mosolyt kapott.

– Bill itt járt ma este. Ő mosott be neked?

A mosoly lehervadt Cicero arcáról, de a száját továbbra sem nyitotta ki.

– Ahogy gondolod. Állítólag szívós legény vagy, de ezen a kontinensen is volt már dolgunk ilyen szívósakkal.

– Telefonálni akarok a konzulomnak – szólt végül Cicero.

– Még mit nem! Az éj közepén! És mit mondanál neki, ha szabad kérdeznem?

– Kérem, ha nem engedi, akkor magát terheli minden felelősség.

– Engem bizony. Beszéltél orvossal, Lucas?

– Egy negyedóra múlva itt lesz.

– Nem volt olyan érzésed, hogy értesíteni fogja a maisons-i rendőrséget?

– Nem hiszem. Nem tűnt meglepettnek.

– Nem csodálkoznék, ha néha nagy murikat csapnának ezen a helyen. Felhívnád a mieinket odabenn, hogy van-e valami hír a Báróról?

Ez továbbra se hagyta nyugton, ahogy a Hotel Bretagne-ból eltűnt asszony dolga sem.

– Ha már úgyis beszélsz velük, kérd meg Vacher-t, hogy küldjön még egy kocsit nekünk. Ennyien nem fogunk beférni a mi-enkbe.

Azután Charlie-hoz fordult:

– Nincs semmi mondanivalód?

Válasz gyanánt Charlie fölöttébb keresetlen szavakkal nyilatkozott arról, hogyan is fogant meg Maigret édesanyja.

– Mit mond? – érdeklődött Torrence.

– A családfám egyik ágát fűrészeli.

– Vacher-nak nincs híre a Báróról, főnök. Legutóbb egy negyedórája hívta a számát, hiába. Bonfils viszont telefonált, egy autólopást jelentett...

– Rivoli utcait?

– Igen.

– Mondtad neki, hogy megtaláltuk a kocsit?

Egy autó állt meg a ház kapuja előtt, egy még fiatal férfi nyitott be az ajtón, kezében fekete orvosi táskával, majd enyhén visszahőkölt, amikor megpillantotta a feldúlt szobát, az asztalon heverő revolvereket, végül a bilincseket.

– Jöjjön csak be, doktor úr. Ne zavartassa magát. A rendőrségtől jöttünk, és nézeteltérésünk támadt ezekkel az urakkal és a hölgyel.

– Doktor úr – kezdte az utóbbi értesítse a maisons-laffitte-i rendőrséget, ahol jól ismernek engem, hogy ezek a vadállatok...

Maigret bemutatkozott, majd a sarokban ülő Charlie-ra mutatott, aki közel állt az ájuláshoz.

– Szeretném, ha egy kicsit helyrehozná, hogy velünk jöhessen Párizsba. Először már Párizsban helybenhagyta valaki, aztán itt is összeszólalkoztunk kissé.

Amíg az orvos Charlie-t ápolta, Maigret még egyszer körbejárt a házban, alaposan megszemlélte a gazdasszony szobájában a fényképeket, majd kiürítette az egyik bőröndöt, és belegyömöszölte a falról az összes fotót, az egyik fiókban talált papírokat, leveleket, számlákat, újságkivágásokat. Végül beletette a cigarettatokot is, és gondosan papírba bugyolálva minden használt poharat és csészét is.

Amikor újból belépett a nagyszobába, Charlie-t kábának látta.

– Úgy véltem, jobb lesz, ha beadok neki egy szert, amitől lecsillapodik – magyarázta az orvos.

– Súlyos az állapota?

– Sok vért vesztett. A kórházban talán vérátömlesztést is fog kapni. Szívós típus.

Cinaglia eltompultan tekintett rájuk.

– Másnak nincs szüksége ápolásra?

– Nem iszik meg velünk egy pohárával?

Maigret jól tudta, mit csinál.

Nehogy a maisons-laffitte-i rendőrség vagy a csendőrség idő előtt szagot fogjon, nem szeretne volna, ha a doktor a Vacher-től rendelt második kocsija megérkezése előtt távozik.

– Üljön csak le, doktor úr. Már máskor is megfordult itt?

– Nem is egyszer, igaz, Helen?

Úgy tűnt, igen jó ismerőse a hölgy.

– De nem ilyen körülmények között. Egyszer egy zsoké törte ki a lábát, és egy hónapig itt lábadozott az emeleten. Máskor késő éjjel hívtak ki egy erősen ittas úriemberhez, akinek a szíve majdnem felmondta a szolgálatot. Rémlik még egy lány is, akit egy mozgalmas éjszakán állítólag véletlenül fejbe csaptak egy borosüveggel.

Végre megérkezett az autó. Charlie-t ki kellett támogatniuk, mert a lába ki akart szaladni alóla. Cicero megvető képpel, kezét a hasára szorítva vonult mellettük, majd szó nélkül beült a hátsó ülésre.

– Te is beszállsz, Torrence?

Ezt a kis ajándékot igazán megérdemelte, hiszen ő végezte el a munka oroszlánrészét.

– Kár, hogy még nem reggeledik, és nincs nyitva Pozzo vendéglője.

Hogyha nem hajnali fél öt lett volna, hanem reggel kilenc, Maigret alighanem enged a kísértésnek, és az Acacias utca felé kerülve megmutatja Pozzónak az autó utasait.

– Útközben add le Charlie-t a Beaujon kórházban. Lognon örülni fog, hogy egy fedél alá kerülnek. A másikat vidd be a céghez.

Aztán az asszonyhoz fordult, akit a papírjai szerint Helen Donahue-nak hívtak:

– Indulás!

Az farkasszemét nézett Maigret-vel, nem mozdult.

– Mondom: indulás!

– Én innen egy tapodtat sem mozdulok. Ez itt az én házam. Magának nincs is engedélye. Én is igényt tartok rá, hogy kapcsolatba léphessek a konzulommal.

– Naná! Erre majd később visszatérünk. Nem hajlandó velünk jönni?

– Nem.

– Segítenél, Lucas?

Ketten két oldalról megragadták és fölkapták az asszonyt. Az ajtót az orvos tartotta nekik, aki nem tudta visszafojtani a nevetését. Helen olyan hevesen kapálózott, hogy Lucas-nak ki is csúszott a kezéből a karja, és a nő elterült a földön. Végül a sofőrt kellett segítségül hívniuk.

Úgy-ahogy végül sikerült betuszkolniuk a nőt az autóba, és Lucas helyet foglalhatott mellette.

– Be a céghez! – vezényelt a főfelügyelő.

Száz métert ha mentek, amikor meggondolta magát:

– Nagyon fáradt vagy, Lucas?

– Nem túlzottan, miért?

– Mégiscsak zavarna, ha felügyelet nélkül hagynám a házat.

– Értem. Én itt maradok.

Maigret ült be Lucas helyére hátulra, rágyújtott a pipájára, és jól nevelten a társnőjéhez fordult:

– Gondolom, nem zavarja a dohányfüst.

Válasz helyett megint csak abban a káromkodásban volt része, amelyet az imént oly hevenyészetten fordított franciára.

8. Fejezet

Amelyben egy bizonyos felügyelő hosszan ébredszik, majd sok mindenre ráébred

Maigret a kocsi sarkába húzódva, felhajtott gallérral, náthától és álmoságtól viszkető szemmel meredt maga elé, és a legkisebb figyelemre sem méltatta társnőjét. Még öt perce sem autózhattak, amikor Helen, mintha csak magában tenné, rövid mondatfoszlányokban beszélni kezdett.

– Ismerek rendőröket, akik nagyon okosnak hiszik magukat, pedig a végén jól meg fogják járni...

Hosszú csönd. A nő nyilván valami reakcióra várt, de a főfelügyelő mozdulatlan tömbként ült mellette.

– Beszámolok róla a konzulnak, hogy ezek úgy viselkedtek, mint a vadállatok. A konzul ismer engem. Helent mindenki ismeri. Elmondom neki, hogy az emberei megütöttek, az egyik felügyelő még meg is fogdosott.

Az asszony valamikor szép lehetett. Még most, ötven-ötvenöt évesen is jó csinosnak volt mondható. Részeg vagy félrészeg lett volna, amikor Maigret betört a házba? Lehetséges. Nehéz lett volna megmondani. A hangja olyan rekedten szólt, mint a sokat ivó, éjszakázó nőké, és olyan homályos volt a tekintete is.

Perceken keresztül különös, levert hallgatásba burkolózott, aztán mormogott valamit, általában egyszerre csak egy mondatot, és a szavait nem címezte konkrétan senkinek.

– Azt is elmondom, hogy egy földön fekvő embert is megütöttek...

Talán csak a túlcsonduló haragjának engedett cseppenként szabad folyást, de az is lehet, hogy Maigret-t akarta kihozni a sodrából.

– Egyes emberek nagyon nagyra vannak magukkal, csak azért, mert képesek megbilincselni egy nőt, aki semmit se vétett.

Mindez néha olyan komikusan hangzott, hogy a sofőr alig bírta visszafojtani a mosolyát. Maigret meg aprókat szívott a pipájából, és igyekezett megőrizni a komolyságát.

– Fogadok rá, hogy maguktól még egy cigarettát se fogok kapni...

Maigret ezen sem akadt fenn, így az asszony kénytelen volt közvetlen támadásba lendülni.

– Na, van egy cigarettája?

– Elnézést, nem tudtam, hogy hozzám beszél. Nálam nincsen, mert én mindig pipázom. De mihelyt beérünk, adok magának.

A csönd ezúttal egészen a Jatte-sziget hídjáig tartott.

– Azt képzelik, hogy esze az egész világon csak a franciáknak van. Pedig ha Larner nem szólt volna nekik...

Maigret a műszerfal derengő fényében ezúttal rápillantott a nőre, de az arcáról nem lehetett semmit leolvasni, így egy percig nem is tudta eldönteni, hogy szándékos volt-e a nő megjegyzése, vagy sem.

Mert hiszen a nő egy röpké mondatával fontos dolgról tájékoztatta. Persze, sejtette azt amúgy is. Már kezdettől fogva az volt a benyomása, hogy olyasvalaki, mint Bill Larner, nem dolgozik saját jöszántából olyan alakoknak, mint Charlie és Cicero. Larner szerepe egyébként feltehetőleg ki is merült annyiban, hogy gépkocsit szerzett, majd föltárta Lognon papírjait a Constantin-Pecqueur téren, végül elvitte őket egy barátnőjéhez a Brunel utcába, majd valószínűleg a Bonvivánba is.

Amikor Lognont az erdőbe hurcolták, Bill volt a tolmács, de ő nem bántotta Balfácán felügyelőt.

Ma éjjel nyilván kihasználta az alkalmat, hogy Charlie visszatért Párizsba, így négy szemközt Ciceróval könnyebben visszanyerhette rég áhított cselekvési szabadságát, amire még jobban vágyott, amióta túl forró lett számára a talaj.

Vajon közölte Ciceróval, hogy távozni készül? Vagy a másik tetten érte, amikor indulni készült, és megpróbálta megakadályozni benne? Annyi bizonyos, hogy Bill Larner ekkor ütött. A másik arcába.

– Van autója? – kérdezte Maigret a nőtől.

Most, hogy kérdést tettek föl neki, Helen tüstént elhallgatott, arcára újból kiült az iménti megvető kifejezés.

Maigret nem emlékezett rá, hogy látott volna garázst a fogadó mellett. Charlie azzal a kocsival tért vissza Párizsba, amelyikkel Maisons-Laffitte-ba kijöttek. Larner nyilván gyalog indult az erdőn keresztül a főút vagy a vasútállomás felé. Mostanra legalább két óra előnyre tett szert, és nem sok esély maradt rá, hogy elcsípjék, mielőtt valahol átlépi az országhatárt.

Amikor a Maillot kapunál egy már nyitva tartó bisztró mellett haladtak el, Helen kijelentette, megint csak úgy magának:

– Szomjas vagyok.

– Az irodámban tartok konyakot. Tíz perc múlva beérünk.

Kocsijuk gyorsan haladt a néptelen utcákon. A járdákon még csak itt-ott tűnt föl néhány hajnali járókelő. Amikor megálltak az

Orfèvres rakparton, az Igazságügyi Palota udvarán, Helen még ki se szállt, úgy kérdezte:

- Igaz, hogy kapok konyakot?
- Hisz megígértem.

Maigret megkönnyebbülten sóhajtott, mert egy percig már attól tartott, hogy itt is úgy kell majd vonszolniuk a nőt, mint az imént az erdőben.

- Maradj itt! – szólt a sofőrhez.

Amikor föl akarta segíteni a nőt a lépcsőn, az odavetette neki:

– Ne nyúljon hozzám! Azt is el fogom mondani, hogy le akart feküdni velem.

Talán csak szerepet játszott? Szerepjátszással tette elviselhetőbbé az életét?

- Erre jöjjön...
- És a konyak?
- Mindjárt megkapja...

Benyitott a felügyelők irodájába, ahová még nem érkezett meg Torrence és a foglya, hiszen útközben még be kellett szállítaniuk a sebesültet a Beaujon kórházba. Vacher éppen telefonált, és kíváncsian nézett az amerikai nőre.

– Azt mondja, hogy mellétették a kagylót? Biztos benne? Köszönöm szépen.

– Egy pillanat – szólt közbe Maigret, mielőtt Vacher szóra nyitotta volna a száját. – Vigyáznál rá?

Bement az irodájába, áthozta a konyakosüveget a poharakkal, az egyiket odanyújtotta Helennek, aki azt egy hajtásra kiitta, és máris megint az üvegre mutatott.

– Egyszerre túl sok volna annyi. Majd később. Van cigarettád, Vacher?

Egy szálat az asszony ajkai közé csúsztatott, gyufát gyújtott neki, mire az asszony az arcába fújta a füstöt:

- Azért is utálok magát!
- Nincsen senkid, aki felügyelhetne rá? Jobb volna, ha nem nagyon beszélénk előtte.
- Miért ne dugnánk be a rekeszbe?

Rekesznek az egy emelettel följebb lévő szűk, világítatlan kis cellát nevezték, ahol nem volt, csak egy dikó meg egy szalmazsák. Maigret habozott, végül jobbnak látta, hogy egy kulcsra zárható üres irodába csukja be a foglyot.

- Hát a konyak? – szólt ki a nő az ajtó mögül.
- Majd mindjárt!

Maigret visszajött Vacher-hez.

– Milyen mellétett kagylóról beszéltél?

– A Báró telefonjáról. Legalább félóránként próbáltam hívni. Eleinte, még egy órával ezelőtt is, kicsöngött a telefon, de nem vette föl senki. Egy órája pedig már csak foglaltat jelez. Ez már nyugtalanítani kezdett, és az ügyeletes telefonos kisasszonyhoz fordultam. O állítja, hogy mellétették a kagylót.

– Tudod, hogy hol lakik a Báró?

– A Batignolles utcában. A házsámot fölírtam a noteszomba. Oda akar menni?

– Jobb lesz, ha odamegyek. Te közben köröztesd Bill Larnert. Már legalább három órája elhagyta Maisons-Laffitte környékét. Szerintem főleg a belga határt kell figyelni. Torrence mindjárt megjön Tony Ciceróval.

– A másikkal mi van?

– Bevitték a Beaujonba.

– Mennyire hagyták helyben?

– Nem is olyan nagyon.

– Köptek a fickók?

– Nem.

Nagy robaj ütötte meg a fülüket. Összenéztek. Maigret sietve átment az irodába, ahová Helent zárta. Hiába volt a nő megbilincselve, mégis sikerült mindent felforgatnia: a tintatartókat, az asztali lámpát, meg ami csak a keze ügyébe esett, mind a padlóra hajigálta.

A főfelügyelő láttán csak elmosolyodott, és kijelentette:

– Nagyjából úgy viselkedtem, ahogy maguk énnálam.

– Mehet a rekeszbe? – érdeklődött Vacher.

– Saját maga kereste a bajt.

A Pont-Neuf hídon szembe jött vele az az autó, amelyik Torrence-ot és Cicerót hozta, a két sofőr intett egymásnak. A Batignolles utcába érve Maigret rögtön észrevett egy kabriót, amelyik két keréssel a járdán parkolt. Bekukkantva a Báró nevét olvasta le a műszerfal kis kocsitáblájáról, fölötte egy Szent Kristóf-képecske függött.

Becsöngetett. A házmesternő félálomban meghúzta az ajtónyitó zsinórt. Maigret-nek üvegajtón keresztül kellett megérdeklődnie, melyik emeleten lakik a felügyelő.

– Egyedül jött haza? – kérdezte.

– Nem mindegy az magának?

– Kollégák vagyunk.

– Akkor majd elmondja ő magának, hogy mit csinált.

Ebben a bérházban minden emeleten többen laktak, főleg munkáscsaládok, így több lakásból már ilyentájt fény szűrődött ki. Szembetűnő volt az ellentét a felettebb szerény lakóház és a Báró nagyúri allűrjei között. Maigret előtt most lett világos, miért nem beszél soha az agglegény felügyelő a magánéletéről.

A negyedik emeleten az ajtóra tűzött kártyán csak a név volt olvasható, a foglalkozás nem. Maigret bekopogott, nem kapott választ, próba szerencse lenyomta a kilincset.

Az ajtó kitárult, a padlón odabent a Báró kalapja hevert. A villanyt fölkattintva balra egy aprócska konyhát látott, majd egy II. Henrik stílusú ebédlőt, amelyet még házmesterlakásokban látni néhanap, hímzett zsúrterítőkkel, végül egy hálószoba tárva-nyitva álló ajtaját.

A Báró ruhástul hevert keresztben az ágyán, egyik keze a földre lógott, és ha nem horkol, akár azt is lehetett volna hinni, hogy komoly baja esett.

– Báró! Hé, öreg, kelj föl...!

A Báró egyik oldaláról a másikra fordult, de nem ébredt föl, a főfelügyelő meg tovább rázta.

– Én vagyok az, Maigret...

Percekig tartott a Báró ébredése. A felügyelő végre fölhorkant, félig kinyitotta a szemét, nagyot nyögött, mert bántotta a fény, végül ráismert Maigret-re, és rémületében megpróbált ülő helyzetbe tápászkodni.

– Hányadika van?

Pedig alighanem azt akarta kérdezni: „Hány óra van?“, mert hiába kereste szemével az elgurult és most az ágya alatt ketyegő vekkert.

– Kérsz egy pohár vizet?

Maigret hozott neki a konyhából. Amikor visszajött, a felügyelőt egyszerre látta gyászosnak és nyugtalannak.

– Elnézését kérem... Köszönöm... Beteg vagyok... Ha tudná, mennyire rosszul érzem magam...

– Főztek tán inkább egy jó erős kávé?

– Jaj, de szégyellem magam... Esküszöm magának, hogy...

– Feküdj csak vissza.

A hely inkább vénkisasszony lakásának tűnt, mint agglegényének. Könnyen el lehetett képzelni, hogy a Báró a munkából hazaérve kötényt köt, és nekilát a házimunkának.

De most Maigret az ágy szélén gubbasztva találta a kétségbeesett tekintetű férfit.

– Idd meg... Ettől majd jobban leszel...

A főfelügyelő saját magának is töltött egy csészével. Levette a felöltőjét, és letelepedett egy székre. A szobában rémes szeszszag terjengett. A felügyelő ruhája olyan piszkos és gyűrött volt, mintha egy híd alatt éjszakázott volna.

– De borzasztó ez! – sóhajtott föl.

– Micsoda borzasztó?

– Nem is tudom. Fontos dolgokat kell elmondanom magának. Döntő fontosságú dolgokat.

– Vagyis?

– Éppen azt próbálom felidézni, hogy mit. Mi történt időközben?

– Letartóztattuk Charlie-t és Cicerót.

– Letartóztatták őket?

Arca roppant erőfeszítésről árulkodott.

– Azt hiszem, soha életemben nem voltam még ennyire részeg. Szó szerint belebetegedtem. Róluk kell mondanom magának valamit. Várjon csak! Eszembe jutott: nem szabad letartóztatni őket!

– Már miért nem?

– Harry azt mondta...

Egy név tehát az eszébe jutott, és már ezt is győzelemként könyvelte el.

– Harrynek hívják... Várjon csak...

– Segítek én neked. A Manhattanben voltál, a Capucines utcában. Több emberrel beszéltél, sokat ittál...

– Luiginál nem. Luiginál szinte semmit nem ittam. Csak később...

– Direkt itatott valaki?

– Nem tudom. Biztos, hogy apránként minden megint az eszembe fog jutni. Harry azt mondta, azért nem szabad letartóztatni őket, mert akkor... Az istenfáját, de nehéz ez...

– Mert akkor mi lesz? Nagyon későn jöttél el Luigitól. A kocsid a kapu előtt várt. Beültél, Maisons-Lafitte-ba akartál menni.

– Honnan tudja?

– Az este folyamán valaki, valószínűleg Lope vagy Teddy... Teddy Brown...

– De a mindenségit, honnan tudja mindezt? Tényleg beszéltem velük. Most már kezd eszembe jutni. Hiszen maga bízott meg velem. Addigra már más bárókban is jártam.

– És azokban is ittál.

– Csak egy-egy pohárával. De másképp nem is lehetett volna. Jaj, már nem is érzem a fejemet!

– Várj egy kicsit!

Maigret belépett a mosdófülkébe, egy törülközőt hideg vízbe mártott, a Báró homlokára tapasztotta.

– Valaki említette neked Helen Donahue-t és az erdei fogadóját, a Bonvivánt.

A felügyelő kikerekedett szemmel bámult Maigret-re.

– Hány óra van?

– Reggel fél hat.

– Hogyan csinálta?

– Az mindegy. Amikor Luigitól kijövet beültél az autódba, valaki utánad jött, egy szőke, nagyon magas, elég fiatal alak, és odalépett hozzád.

– Ez igaz. Harrynek hívják.

– Mi a családneve?

– Azt is megmondta. Biztos, hogy megmondta, még arra is emlékszem, hogy egy szótagból áll. Egy énekes neve.

– Az illető énekes?

– Nem, csak úgy hangzik a neve, mint egy énekesé. Be se tudtam csukni az autó ajtaját, máris beült mellém, és azt mondta: „Ne féljen.”

– Franciául beszélt?

– Erős akcentussal, sok hibával, de azért érthetően.

– Amerikai?

– Igen. Várjon csak. Azután kijelentette: „Én olyasmi vagyok, mint maguknál a rendőrök. Ne maradjunk itt! Induljon, akárhová.” Azután, ahogy beindítottam a motort, elmagyarázta, hogy ő a *district attorney* helyettese. A *district attorney* állítólag valami olyasmi, mint nálunk a vizsgálóbíró, de egy kicsit olyan is, mint az államügyész. A nagyvárosokban több helyettesük is van.

– Tudom.

– Igaz is, maga járt ott. Kérte, hogy álljak meg, megmutatta az útlevelét. Ha egy ügy fontos, akkor a kerületi ügyész és a helyettesei saját maguk nyomoznak. Tényleg így van?

– Így.

– Azt is tudta, hová készültem Luigi bárjából kilépve. „Semmi szín alatt ne menjen Maisons-Laffitte-ba ma éjjel. Abból semmi jó nem sülne ki. Előbb beszélnem kell magával.”

– És beszélt?

– Legalább két órán át társalogtunk, de éppen ezt nehéz most felidézni. Először összevissza kocsikáztunk mindenfelé az utcákon, közben megkínált szivarral. Talán attól fordult föl a gyomrom? Megszomjaztam. Nem tudtam, merre járunk, de

megláttam egy nyitva tartó bisztrót. Az Északi pályaudvar környékén lehetett.

– Nem javasoltad neki, hogy nézzen be hozzám a céghez?

– Dehogynem. De nem akart.

– Miért nem?

– Bonyolult ügy. Csak ne fájna annyira a fejem! Nem gondolja, hogy egy pohár sör jót tenne nekem?

– Van söröd?

– Van pár üveggel a konyha külső ablakpárkányán.

Maigret is ivott a sörből. A Bárót úgy megundorította a szobája rendetlensége, hogy inkább átbotorkált az ebédlőbe.

– Néhány részletre nagyon pontosan emlékszem, egész mondatokat tudnék fejből elismételni, de hatalmas kihagyások vannak közöttük.

– Mit ittatok?

– Mindenfélét.

– Ő is?

– Ő nézte végig, hogy milyen üvegeket tartanak a pult mögött, és ő választott.

– Biztos, hogy ugyanannyit ivott, mint te?

– Még többet. Tényleg részeg volt. Ha nem hiszi, gondoljon bele, hogy egyszer még a székeről is lefordult.

– Azt még nem mondtad, hogy miért nem hajlandó kapcsolatba lépni velem.

– Igazából kiválóan ismeri, sőt csodálja magát.

– Nocsak!

– Találkozott is magával egy koktélpartin, amit Saint Louisban adtak a tiszteletére, és emlékszik, hogy maga ott elő is adott valamiről. Franciaországba azért jött, hogy megkeresse Sloppy Joe-t.

– Ő szedte össze Sloppy Joe-t a Fléchier utcában?

– Igen.

– És mit csinált vele?

– Elvitte egy orvoshoz. Várjon, egy szót se! Éppen egy nagy, összefüggő rész jut eszembe. Az orvos kapcsán. Harry elmesélte, hogyan ismerkedett meg ezzel az orvossal. A felszabadulás után nem sokkal történt. Harry az amerikai seregben szolgált, és több mint egy évig Párizsban állomásozott, nem tudom, milyen minőségben. Akkor még nem volt a kerületi ügyész helyettese. Csak mulatott éjjel-nappal. A sokféle ember között megismerkedett egy orvossal is. No, már eszembe jutott! Egy nőcske miatt, aki félt, hogy gyereke lesz, és ezért...

- Elhajtatta?
- Igen. De az amerikai nem ezt a szót használta. Nagyon szemérmes ember. Azért így is megértettem. Egy fiatal orvosról van szó, akinek még nincs saját praxisa, és a Saint-Michel körút környékén lakik.
- Harry vele ápoltatta Sloppy Joe-t?
- Igen. Úgy éreztem, hogy őszintén beszél velem. Többször is elismételte: „Ezt majd mondja el Maigret-nek... Meg ezt is.”
- Egyszerűbb lett volna, ha bejön hozzánk.
- Nem akarja hivatalosan fölvenni a kapcsolatot a francia rendőrséggel.
- Miért nem?
- Az éjjel még pofonegyszerűnek tűnt, hogy miért. Emlékszem, hogy igazat is adtam neki, de most már nem annyira világos. Ja, de mégis! Először is azért, mert akkor magának ki kellett volna kérdeznie a sebesültet, és ezt megírták volna az újságok.
- Harry tudja, hogy Cinaglia és Cicero Párizsban vannak?
- Tud az mindent. Úgy ismeri azokat, mint a tenyerét. Előbb tudta, hogy a Bonvivánban rejtőznek, mint én.
- Ismeri Bill Larnert?
- Igen. Úgy érzem, kezd összeállni a fejemben a történet. Tudja, mind a ketten részegek voltunk. Nem is tudom, hányszor ismételte el ugyanazt, mintha én, afféle együgyű francia, elsöre képtelen lennék megérteni.
- Ismerem ezt a hozzáállást.
- Hisz hozzá is így beszélt Pozzo! Meg Luigi!
- Saint-Louisban épp egy nagyszabású vizsgálat folyik. Rendszeresen próbálkoznak vele, hogy megtisztítsák a várost a gengszterektől, most megint itt az ideje. Ennek Harry a fő felelőse. Mindenki tudja, hogy ki áll a zsarolómaffia élén, meg is mondta nekem a nevét, egy befolyásos, köztisztviselőben álló ember, aki puszipajtása minden politikusnak meg rendőrfőnöknek.
- Mindig ugyanez a nóta!
- Ezt mondta el nekem. Csakhogy önáluk mások a törvények, mint mifelénk, és nem olyan könnyű elítéltetni valakit. Igaz ez?
- Igaz.
- Senki nem mer tanúskodni ez ellen az ürge ellen, mert ha valaki kinyitná a száját, az nem érné meg a másnapot.
- A Báró repesett az örömtől. Egy csapásra sikerült fölidéznie a története javát.
- Megengedi, hogy igyak még egy pohár sört? Érzem, hogy jót tesz. Maga is kér?

Arca még mindig hamuszürke volt, szeme karikás, de a szembogara már élénken csillogott.

– A mi bisztrónk már zárt, úgyhogy elmentünk még máshová is, már nem tudom, hogy hová. Valószínűleg a Montmartre-on lehetett, egy kis éjjeli mulató, három-négy táncosnővel. Egy barna nőcske szemezett az emberünkkel, folyton az ölébe ült. Rajtunk kívül nem is volt több vendégük.

– Sloppy Joe-ról beszélt?

– Épp ezt próbálom földézni. Sloppy Joe egy szegény ördög, hamarosan elviszi a tüdőbaja. Egész életében zsarolásban utazott, de mindig csak statisztált a nagyoknak. Két hónappal ezelőtt Saint Louisban, egy *night-club* előtt megöltek egy embert. Bárcsak eszembe jutnának a nevek! Mindenki mérget venne rá, hogy az a fickó nyírta ki, akiről az előbb beszéltem. A gyilkosságnak csak két tanúja volt, az egyik a mulató portása, akit másnap reggel holtan találtak a szobájában. No, Sloppy Joe-nak ekkor lett forró a talaj, tudniillik ő a másik tanú, és az ilyesmi nem tesz jót az egészségnek.

– Kanadába ment?

– Igen, Montrealba. Egyfelől a kerületi ügyész emberei próbáltak ráatalálni, hogy szóra bírják, másfelől a gengszterek is türelmetlenül kutattak utána, hogy ennek elejét vegyék.

– Értem.

– Hát én nem értettem. Sloppy Joe mögött, úgy látszik, milliók állnak. Ha beszél, akkor nemcsak egy egész bünszövetkezet, hanem egy nagyhatalmú politikai gépezet is összeomlik. Szinte hallom, ahogy Harry ismételteti: „Maguk itt ezt nem is érthetik. Maguknál nincsenek olyan hatalmas, szinte részvénytársaságként működő bünszervezetek, mint minálunk. Maguknak könnyű a dolguk...”

Ezt Maigret is elérte. Lassan már ő is kívülről fújta ezt a nótát.

– Montrealban Sloppy Joe nem érezte magát kellő távolságban a honfitársaitól. Sikerült szereznie egy hamis útlevelet. Mivel az útlevél egy házaspár nevére szólt, elintézte, hogy egy nő is vele tartson, gondolván, hogy ezzel még jobban összezavarja az üldözőit. Egy éjszakai mulatóban rávette a cigarettaárus lányt, hogy tartson vele. A lány egész életében arról álmodott, hogy egyszer eljut Párizsba... Megengedi?

A Báró átvánszorgott a mosdófülkébe, ahonnan két tableta aszpirinnal tért vissza.

– Sloppy Joe-nak nem volt sok pénze. Megértette, hogy előbb-utóbb Párizsban is utoléri. Ezért egy szép napon hosszú levelet intézett a kerületi ügyészhez, amelyben közölte, hogy amennyiben védelmet ígérnek neki, eljönnek érte, és egy bizonyos összeg is üti a markát, akkor hajlandó tanúskodni. Egy-két dolgot talán összekavarok, de ez volt a lényeg.

– Harry bízott meg vele, hogy ezt nekem mind elmondod?

– Igen. Kis híján fel is hívta magát. Ma reggel meg is teszi, ha tegnap nem derült volna ki, hogy rátaláltam a gyilkosok rejtekhelyére. Merthogy ezek valódi gyilkosok, főleg Charlie.

– Hogyan bukkant Charlie és Cicero Sloppy Joe nyomára?

– Montrealon keresztül. A lány révén, akit Mascarelli magával hozott. A lánynak ott él az anyja, és ő óvatlanul írt neki Párizsból.

– A címét is megadta?

– A postahivatalba kérte a választ, de annyit azért megírt, hogy egy nagy varietével szemben lakik. Amikor Harry úgy döntött, hajóra száll, hogy visszavigye Sloppy Joe-t Saint Louisba, megtudta, hogy Cinaglia és Cicero negyvennyolc órával megelőzték.

Maigret akaratlanul arra gondolt, milyen életet élhetett a szerencsétlen Mascarelli, mióta elhagyta Saint Louist, előbb

Montrealban, azután Párizsban, ahol csak esténként mert pár percre előjönni a szállodai szobájából a levegőre.

Most már értette, miért volt szüksége Cicerónak és Charlie-nak egy bérautóra. Két-három napon át nyilván lesben álltak a Folies Bergère környékén, várták az alkalmas pillanatot a cselekvésre. Amikor ez a perc végül elérkezett, már a sarkukban lihegett a kerületi ügyész helyettese.

– Harry elmesélte a jelenetet, egészen olyan lehetett, mint egy mozifilmben! Harry gyalogosan volt. Éppen befordult a Richer utca sarkán, amikor meglátta, hogy Sloppy Joe autóba száll. Minden világos lett előtte. Mivel taxit sehol se látott, gyorsan körülnézett a színház előtt, hogy melyik autónak nincs bezárva az ajtaja.

Mulatságos volt elképzelni a kerületi ügyész helyettesét, amint lopott kocsiban furikázik! A törvény akármelyik oldalán is álltak ezek az emberek, Párizsban nem zavartatták magukat. A hétfőről keddre virradó éjszakán az utcai járókelők tömege nem is sejtette, hogy hamisítatlan chicagói üldözésnek lehet tanúja. Ha a szerencsétlen Lognon egy pitiáner kokaináros miatt nem áll lesben éppen akkor a Notre-Dame-de-Lorette rácsánál, akkor soha senkinek nem tűnt volna föl semmi.

– Sloppy Joe nem halt meg?

– Nem. Harry szavaival élve, most reparálja a doktora. Elkerülhetetlen volt a vérátömlesztés, és Harry adott neki literszám a magáéból. Úgy vigyáz rá, mint az édestestvérére, vagy annál is jobban. Nem csoda, hisz ezen múlik a karrierje. Ha élve viszi vissza Sloppy Joe-t Saint Louisba, ha sikerül életben tartania az emberét a per kezdőnapjáig, és az ott sem sül fel, hanem újból tanúskodik, nos, akkor Harry majdnem olyan híres lesz, mint Dewey, miután kipucolta New Yorkból a gengsztereket.

– És a nő? Őt Harry rabolta el?

– Igen. Megharagudott magára, amikor az újságokban meglátta Charlie és Cicero fényképét.

Bizony, se a kerületi ügyész helyettese, se a bérgyilkosok nem most jöttek le a falvédőről. Gondoltak rá, hogy Mascarelli társnője esetleg nem nézi tétlenül a fényképek közzétételét, és úgy dönt, hogy a rendőrséghez fordul. Csakugyan, így is tett, amikor üzenetet küldött Maigret-nek.

Charlie azért távozott egyedül a Bonvivánból, hogy elhallgattassa a nőt. Csakhogy Harry néhány perccel megelőzte Charlie-t, és biztonságba helyezte a lányt.

Egy csöppet sem zavartatták magukat! Ki-ki úgy intézte apró-cseprő ügyeit, mintha Párizs afféle senki földje volna, ahol bárki tetszése szerint járhat el.

– A nő is a doktornál van?

– Igen.

– Harry nem fél, hogy Charlie valahogy rájuk talál?

– Állítólag megtette a szükséges óvintézkedéseket. Amikor odamegy, megbizonyosodik róla, hogy senki sem követi, és őrizteti őket valakivel.

– Kivel?

– Azt nem tudom.

– Végül is pontosan milyen üzenetet bízott rád?

– Arra kéri magát, hogy ne foglalkozzon Charlie-val és Ciceróval, legalábbis egy pár napig még ne. Sloppy Joe egy hétig még nem lesz szállítható. Harry repülön akarja Amerikába vinni. Addig azonban még leselkedik rá egypár veszély.

– Hogyha jól értem, azt üzeni, hogy ne üssem az orrom más dolgába.

– Nagyjából azt. De nagyon csodálja magát, és örülne, ha majd egyszer, amikor véget ér ez az ügy, elbeszélgethetne magával akár itt, akár Saint Louisban.

– Micsoda páratlan előzékenység! Hol váltál el ettől az úrtól?

– A szállója előtt.
– Emlékszel a címére?
– Valahol a Rennes utca közelében van. A környéken járva biztos megismerném a ház homlokzatát.

– Rendbe jöttél annyira, hogy velem tudj jönni?
– Megengedi, hogy átöltözzem?

Reggeledett. A ház lakói megélénkültek, valahol egy rádió híreket olvasott fel. Maigret hallotta, hogy a felügyelő pocskol a mosdófülkében. Amikor a Báró visszatért az étkezőbe, a divatlapok metszeteire hasonlított, épp csak az arcszíne volt olyan, mint a papírmásé. Mintha elszégyellte volna magát a félig a járdán álló kocsija láttán.

– Én vezessek?
– Inkább taxival mennék. De a kocsidat azért parkold le rendesebben.

A Batignolles körútig gyalog mentek, ott találtak taxit.

– A bal partra! Először a Rennes utcába.
– Hányas házsám?
– Hajtson végig az egész utcán!

Egy bő negyedórát bolyongtak mindenfelé a környéken, hogy a Báró kedvére megszemlélhesse az összes szálló homlokzatát. Egyszer csak kibökte:

– Ez lesz az itt.
– Biztos vagy benne?
– Ráismerek a kapu mellett a réztáblára.

Beléptek a házba. Az előtérben egy férfi vizes rongyot tologatott a padlón.

– Az irodában nincsen senki?
– A főnök csak nyolc órára jön le. Én az éjszakai portás vagyok.
– Ismeri névről a lakókat?
– Ott a falon a névjegyzék.
– Lakik itt egy magas, szőke, elég fiatal amerikai, akinek Harry a keresztneve?

– Itt biztosan nem.
– Ellenőrizné a kedvünkért?
– Nem érdemes. Tudom, hogy kiről beszél.
– Honnan tudja?
– Ez az a fickó, aki hajnali négy körül járt itt. Megkérdezte, hogy hányas számú lakás a Durand úré. Megmondtam neki, hogy nálunk nincs semmilyen Durand. „És Dupont sincs?” – kérdezte.

Ez gúnyt űz belőlem, gondoltam, és csúnyán néztem rá, pláne, hogy holtrészegnek tűnt.

Maigret és a Báró összenéztek.

– Ott állt, ahol most maga, és sehogy sem akarózott távoznia. Kotorászott a zsebében, végül adott nekem egy ezerfrankost azzal, hogy az egész csak tréfa volt: egy nő üldözi, előle szaladt be ide, hogy a nő a nyomát veszítse. Könyörgött, nézzek ki az utcára, hogy áll-e még autó a közelben. Maradt még pár percet, azután elment.

A Báró dühbe gurult.

– A bolondját járatta velem! – sziszegte, ahogy kiléptek az utcára. – Maga szerint tényleg kerületi ügyész-helyettes?

– Több mint valószínű.

– Akkor miért tette ezt velem?

– Azért – magyarázott türelmesen Maigret, amikor visszaültek a taxiba –, mert ezek az emberek, a jók és a rosszak egyaránt, minket óvodásnak néznek. Sőt, pitiáner baleknek.

– Most hová vigyem, Maigret úr? – kérdezte a sofőr, aki ráismert a főfelügyelőre.

– Az Orfèvres rakpartra.

Azzal Maigret mogorván a kocsi sarkába húzódott.

9. Fejezet

Amelyben Maigret mégiscsak elfogad egy pohár whiskyt

– Megjött a főnök, főfelügyelő úr.

– Jövök.

Délelőtt kilenc óra volt. A borús időben még jobban kiütkezett Maigret borotvátatlansága, szeme a náthától vöröslött. Már egy bő félórája állandóan a kezében szorongatta a zsebkendőjét, mert unta szüntelen visszagyúrni a zsebébe.

Már háromszor jelentették neki:

– Ez a nő pokoli zsvajt csap.

– Hát csak csapjon!

Később ezzel jött egy felügyelő:

– Résnyire nyitottam az ajtaját, hogy beadjak neki egy bögre kávé, erre az arcomba öntötte az egészet. A szalmazsákját föltépte, és szerteszórta a lószórt.

Maigret vállat vont. Az előbb telefonáltatott Lucas-nak, hogy ne maradjon tovább a Bonvivánban.

– Menjen, feküdjön le!

De Lucas a saját szemével akarta látni a történet végét, így – ő is borostás képpel – az Orfèvres rakparton kötött ki.

Torrence közben bezárkózott egy irodába Tony Ciceróval, és fáradhatatlanul faggatta, pedig amaz megvető hallgatással fogadta minden kérdését.

– Csak az idődet vesztegeted, öregem – jegyezte meg Maigret.

– Tudom, de jólesik. Egy mukkot sem ért abból, amit mondok neki, de látom rajta, hogy nyugtalan. Majd megvész egy cigarettáért, de gögösebb, semmint kérne egyet. Egyelőre. Egyszer már kinyitotta a száját, de még nem mondott semmit.

Sajátos pezsgés lett úrrá mindenkin, és ezt csak azok értették, akik részesei voltak az ügynek, vagyis Maigret maréknyi közeli munkatársa. A kis Lapointe-nak például, aki gyanútlanul jött be az imént az irodájába, fogalma sem volt, hogy Maigret és emberei ma reggel miért igyekeznek olyan különös igyekezettel furcsa feladatuk végére járni.

Az V. és a VI. kerületi kapitányságot már értesítették.

– Orvos, igen, valószínűleg elég fiatal. A Saint-Michel körút környékén lakik, de nem hinném, hogy ki van téve a táblája a kapura. A könnyű nőcskék biztosan ismerik, mert alkalmanként végez abortuszt. Végig kéne kérdezni a negyed gyógyszerészeit.

Valószínű, hogy e hét keddjén nagyobb mennyiségű gyógyszert vásárolt. Azokat a cégeket is fel kéne keresni, ahol sebészeti eszközöket árulnak.

Aznap délelőtt a körzeti rendőrbiztosok ajtóról ajtóra, patikáról patikára jártak, és sejtelmük sem volt, hogy ezt néhány Saint Louisból érkezett, leszámolásra készülő alak miatt teszik.

A Bűnügyi Rendőrségről egyvalaki az orvosi egyetemre is elment, kimásolta minden olyan diák nevét, aki az utóbbi néhány évben védte meg a diplomáját. Mások az egyetem tanárait faggatták. Működésbe lendült az erkölcsrendészet is, sorra ébresztették az értetlenkedő örömlányokat.

– Végeztetett valaha abortuszt?

– Mégis minek néz maga engem?

– Nem kell megjedni, nem veled van bajunk. Itt, a környéken praktizál egy orvos, aki erre szakosodott. Nem ismered?

– Én csak egy bábaasszonyt ismerek. Sylvie-t már kérdezte?

Ha ehhez hozzáveszünk minden határórt és csendórt, aki az országhatáron és az utakon leste Bill Lerner felbukkanását, elmondható, hogy az amerikaiak miatt több száz embert kellett mozgósítaniuk.

Maigret bekopogott egy ajtón, becsukta maga mögött, kezét nyújtott a Bűnügyi Rendőrség igazgatójának, és lerogyott egy székbe. Tíz percben, monoton hangon összefoglalta, hogy mit tud az ügyről.

A végén a főnöke mintha nagyobb zavarban lett volna, mint ő maga.

– És most mi a szándéka? El akarja kapni ezt a Mascarellit?

Maigret nagy kedvet érzett erre, mert már nagyon elege volt belőle, hogy úgy bánjanak vele, mint egy bölcsődéssel.

– Ha így teszek, akkor a kerületi ügyész helyettese nem fogja tudni sarokba szorítani a gengszterfőnökét.

– Ha viszont nem így tesz, akkor nem tudja emberölés kísérletével vádolni Charlie-t és Cicerót.

– Bizony nem. És itt van még Lognon ügye. Lognon emberrablás áldozata lett, *kidnapping*, ahogy náluk szokás mondani, elvitték a saint-germaini erdőbe, és összeverték. Ráadásul erőszakkal behatoltak a lakásába, végül pedig Charlie rálőtt egy felügyelőre a Grange-Batelière utcában.

– Azt fogja állítani, hogy őt támadták meg, vagy hogy azt hitte, csapdába került – és a látszat ömellette szól. Az ügyvédje majd elmondja, hogy ügyfele békésen sétált az utcán, amikor két férfi hirtelen rávetette magát.

– Helyes. De még ha így is történe, a Lognon dolgaért azért mindenképp kinéz nekik néhány év a hűvösön, vagy ha annyi nem, akkor pár hónap bizonyosan.

Főnöke nem tudta visszafojtani mosolyát Maigret megátalkodott képe láttán.

– A nőnek semmi köze a Lognon-ügyhöz – vetette ellen.

– Tudom. Őt kénytelenek leszünk kiengedni. Ezért is hagyom, hogy hadd óbégasson még egy kicsit. Pozzón sem találok fogást. De egy szép napon majd csak kiderül róla valami, és akkor becsukhatja a boltot.

– Mérges, Maigret?

Erre a főfelügyelő is elmosolyodott.

– Ismerje el, főnök, hogy ezek túlzásokba esnek. Ha a hétfőről keddre virradó éjszakán Lognon nem lett volna olyan buzgó-mócsing, akkor lemaradtunk volna az egész históriáról. Tudja, hogy Saint Louisban hogyan mesélték volna később a történeteket? Az egyik megkérdi: „Hát a francia rendőrség?” Mire a másik: „A francia rendőrség? Ugyan, azoknak lövésük se volt semmiről! Naná, hogy nem!”

Tizenegy óra volt, Maigret az imént válaszolta meg Madame Lognon kérdéseit, aki már másodszor telefonált aznap. Most a VI. kerületből hívta fel egy ottani felügyelő.

– Halló! Maigret főfelügyelő úr? Az orvost Louis Duvivier-nek hívják, és a Monsieur-le-Prince utca 17. b-ben lakik.

– Otthon van most?

– Otthon.

– Más is van nála?

– A házmester szerint néhány napja vendégül látja a lakásában egy férfi betegét. Ezen meg is lepődött, mert leginkább csak nőbetegei vannak. Igaz, hogy egy nő is van nála most.

– Mióta?

– Tegnap óta.

– Még valaki más?

– Egy amerikai szinte mindennap benéz hozzá.

Maigret letette a kagylót. Egy negyedóra múlva már az épület lépcsőházában baktatott fölfelé. Az orvos a régi, lift nélküli ház hatodik emeletén lakott. Az ajtótól balra csengőzsinór lógott. Amikor meghúzta, lépések hallatszottak odabentről. Az ajtó résnyire nyílt, egy pillanatra feltűnt egy arc, mire Maigret a lábával belökte az ajtót, és azt morogta:

– Hát te meg mit művelsz itt?

A legszívesebben elkacagta volna magát. Nem más fogadta, kezében revolverrel, mint egy bizonyos Marseille-i Dédé, a Douai utcai mulatók réme. Dédé nem tudta, mit is feleljen, csak kikerekedett szemmel bámult a főfelügyelőre, és megpróbálta eldugni valahová a fegyvert.

– Semmi rosszat nem művelek, felügyelő úr, higgye el nekem.

– Helló! Maigret úr!

A magas szőke amerikai ingujjban lépett ki egy padlástéri, részben üvegtetős, műteremszerű helyiségből.

Az arca kissé püffedt volt, a szeme zavaros, akár a Báróé, de a tekintetéből szinte öröm sugárzott. A kezét nyújtotta.

– Sejtettem, hogy eljárt a szám, és hogy előbb-utóbb rátalál erre a címre. Nagyon haragszik rám?

A konyhából egy fiatal nő lépett ki, valamit melegített egy rezsón.

– Megengedi, hogy bemutassam?

– Jobban szeretném, ha mi ketten most lemennénk valahová.

Egy pillanatra meglátott egy ágyat, egy barna hajú férfi próbált mindenáron láthatatlanná válni benne.

– Ertem. Várjon egy percet.

Hamarosan zakóban, kalapban bukkant föl újra.

– Én mit csináljak? – Dédé Maigret-hez is fordult a kérdésével.

– Amit akarsz – felelte amaz. – A fickók már rács mögött vannak.

A lépcsőházban a főfelügyelő és útitársa nem szóltak egymáshoz. A kapun kilépve a Saint-Michel körút felé indultak.

– Igaz, amit az imént mondott?

– Cicerót illetően igen. Charlie kórházban van.

– A felügyelő átadta magának az üzenetemet?

– Milyen hamar tudja repülőre pakolni az egész bagázst?

– Három-négy napon belül. A doktortól függ. Ha maguk kellemetlenkedni akarnak...

– Mondja csak, Harry úr... Mi a vezetékneve?

– Pills.

– Tényleg, akárcsak az énekesé! Így mondta a Báró. Mondja csak, mi történne, ha én a maga hazájában úgy viselkednék, ahogy maguk viselkedtek minálunk?

– Elismerem, hogy igaza van.

– Nem válaszolt a kérdésemre.

– Súlyos kellemetlenségekre számíthatna.

– Hol ismerkedett meg Dédével?

– Egy montmartre-i mulatóban. A felszabadulás után azokban töltöttem az éjszakáim javát.

– Azért fogadta fel, hogy vigyázzon a sebesültre?

– Nem maradhattam éjjel-nappal a lakásban, és a doktor sem.

– Mit fog tenni a nővel?

– Nincs pénze a visszaútra, de kifizetem a jegyét. Holnapután indul a hajója.

Egy bár elé értek. Harry Pills megtorpant, habozva dörmögte:

– Nem gondolja, hogy megihatnánk egy pohárral? Úgy értem, elfogadná, hogyha én...

Mulatságos volt, hogy a magas, kisportolt legény ugyanúgy elvörösödik, ahogy Lognon szokott.

– Nem biztos, hogy van whiskyjük – vetette ellen Maigret.

– De van. Ismerem a helyet.

Harry Pills rendelt mindkettőjüknek, majd köszöntőre emelte a poharát.

Maigret morcosan tekintett rá, mint akinek még mindig nagy kő nyomja a szívét, és csak úgy tessék-lássék mondott tósztot:

– A Vég Párizsra, ahogy maguk szokták mondani!

– Még mindig haragszik?

Talán, hogy egy kicsit hagyja engesztelni magát, vagy talán azért, mert rokonszenvesnek találta Pillst, Maigret megivott még egy pohárral. És mivel nem volt hajlandó úgy távozni, hogy ne fizessen ő is egy rundot, végül megittak egy harmadik pohárral is.

– Figyeljen csak, Maigret...

– Nem, Harry, most én beszélek... Dél tájban Pills már áttért a tegezésre:

– Figyelj csak, Jules...

– Mi van veled? – kérdezte Madame Maigret. – Olyan, mintha...

– Csak egy szimpla megfázás, iszom egy grogot, beveszek két aszpirint, aztán ágyba bújok.

– Nem is eszel?

Maigret válasz nélkül áthaladt az étkezőn, belépett a hálószobába, és vetkőzni kezdett. Ha a felesége nincs ott, képes lett volna zoknistul ágyba zuhanni.

Azért mégis megmutatta nekik... De meg ám!

*Shadow Rock Farm, Lakeville (Connecticut)
1951. szeptember 8.*